INTRODUCERE

Studiile despre Duhul Sfânt, care alcătuiesc volumul acesta, le-au fost prezentate mai întâi delegaţilor şi lucrătorilor în cadrul adunărilor de instruire pastorală, desfăşurate cu ocazia sesiunilor Uniunii de Conferinţe din primăvara anului 1928. Prezenţa plină de har a Duhului Sfânt în aceste adunări este amintită cu toată recunoştinţa şi, ca urmare, laudele îi sunt adresate Tatălui nostru ceresc.

La cererea urgentă a sutelor de pastori care au fost de faţă cu ocazia prezentării orale, aceste studii sunt redate într-o formă permanentă şi accesibilă.

De asemenea, în virtutea cererii, remarcile introductive de dinaintea prezentărilor sunt reproduse cât mai fidel, în măsura în care memoria îngăduie, aşa încât întregul context să fie, pe cât se poate, identic.

Când mă gândesc la orele pe care trebuie să le petrecem împreună într-un studiu serios, simt că am o responsabilitate foarte solemnă. Mai presus de orice alte considerente, îmi dau seama de

responsabilitatea pe care o am faţă de Dumnezeu. Ca să fiu sincer, nu eu sunt cel care a ales acest domeniu de studiu. Pe întregul parcurs al cercetării, am simţit o constrângere care a apăsat asupra mea timp de luni - o convingere pe care nu am putut să o înlătur. Sunt profund convins că Dumnezeu m-a determinat să simt propria nevoie şi nevoia colegilor mei. Acest fapt a dus la un strigăt puternic al sufletului meu după o împlinire corespunzătoare a nevoilor noastre comune. Mă rog ca studiile acestea să se dovedească a fi o adevărată binecuvântare şi un ajutor, oricât de multe ar fi deficienţele lor şi cele ale modalităţii în care sunt prezentate.
Nu ne-am adunat să ne ascultăm unii pe alţii predicând, oricât de potrivit ar fi lucrul acesta. Nu suntem aici pentru a fi satisfăcuţi de un

şir original şi inteligent de gânduri, nici pentru a ne îngădui să dezvoltăm o teorie speculativă. Dimpotrivă, ne-am adunat

pentru un studiu adânc, solemn şi serios, pentru o cercetare intensivă a marilor adevăruri, a principiilor importante şi a resurselor corespunzătoare unei ore ca aceasta.

încă de la început, există nevoia fundamentală de a înţelege anumiţi factori. Trăim într-o lume aflată în schimbare rapidă - o lume care se dezlănţuie cu forţe noi. în ultimul deceniu, pasiunile sălbatice din adâncuri au produs o nouă situaţie mondială. Omenirea nu înţelege influenţele rele care o duc departe de Dumnezeu, la indiferenţă, dispreţ şi răzvrătire. Situaţia aceasta se intensifică şi se complică an după an.

Probleme noi şi grave, care se ivesc dintr-o atitudine nouă şi sinistră a minţii şi a inimii faţă de Dumnezeu şi faţă de autoritatea divină, ne confruntă şi ne cer să le înfruntăm. Trecem printr-o perioadă de tranziţie, de la seriozitate şi respect la uşurătate şi amuzamente înjositoare. Convingerea mea este că oamenii sunt mai greu de sensibilizat prin mesajul

mântuitor al Evangheliei decât au fost chiar şi în urmă cu câţiva ani.
Oraşele imense ale lumii, care cresc an după an, ne confruntă cu o misiune uluitoare. Pe o rază de 1 35 de mile în jurul oraşului Spring-field, Mass., unde au avut loc adunările de instruire pastorală ale Uniunii Atlantic, locuiesc 13 000 000 de oameni, în timp ce, pe o rază de 100 de mile în jurul New York'sCitty Hali, se spune că locuiesc 20 000 000 de oameni. Cifre asemănătoare pot fi găsite oriunde. Iar noi abia dacă atingem cu vârful degetelor aceste citadele ale bărbaţilor, femeilor şi copiilor. Totuşi ei trebuie să audă solia lui Dumnezeu pentru oameni. Lupta cu puterile rele este tot mai aprigă şi mai sinistră. Sunt convins că există o singură soluţie la problema cu care ne confruntăm atât individual, cât şi ca denominaţiune, o singură resursă pentru nevoia noastră, iar aceasta este puterea Duhului Sfânt, revărsarea Ploii târzii în viaţa şi în slujirea noastră. Această putere făgăduită, care trebuie să vină asupra

vestitorilor ultimei solii a Cerului pentru pământ, este nevoia noastră supremă. Numai aceasta ne va face în stare să facem faţă situaţiei uluitoare cu care ne confruntăm şi să încheiem lucrarea care ne-a fost încredinţată. Am crezut lucrul acesta ani de zile, dar niciodată

nu am fost stăpânit de o convingere aşa de puternică. Mă rog ca aceeaşi convingere divină să pună stăpânire pe fiecare lucrător din Mişcarea Adventistă. în pregătirea acestor studii, după o cercetare atentă a fiecărui text despre Duhul Sfânt din Biblie, am citit fiecare referinţă din cele douăzeci şi trei de volume ale Spiritului Profetic, multe articole semnate de Ellen G. White, care au apărut în trecut în publicaţiile noastre denomina-ţionale, şi multe alte mărturii care se află încă în manuscrise. Din această gamă cuprinzătoare de materiale, au fost selectate declaraţiile şi principiile remarcabile. (Ele apar pe parcursul

acestor studii.) Acestea au fost preluate ca normă şi îndrumător pentru a studia mai departe aproximativ cincizeci de cărţi despre Duhul Sfânt, care reprezintă cea mai aleasă comoară scrisă în timpurile moderne şi, de asemenea, au fost o normă în parcurgerea multor lecturi colaterale. în felul acesta, s-au format cele trei părţi ale acestui volum: *Făgăduinţa, Venirea* şi *Umplerea* cu Duhul Sfânt.
înainte de a începe studiul, cititorul este rugat să mediteze cu atenţie şi rugăciune la cele două citate care urmează:
„Făgăduinţa cu privire la Duhul Sfânt este ceva la care se cugetă prea puţin, iar rezultatul este numai ceea ce s-ar putea aştepta -secetă spirituală, întuneric spiritual, decădere şi moarte spirituală. Lucruri mărunte ocupă atenţia, iar puterea divină necesară pentru creşterea şi prosperitatea bisericii, care ar aduce după sine toate celelalte binecuvântări, lipseşte, deşi este oferită în plinătatea ei nemărginită". -*Mărturii,* voi. 8, p. 21*
„Chiarînainte de a pleca de la ucenicii Săi,

pentru a merge în curţile cereşti, Domnul Isus i-a încurajat cu făgăduinţa Duhului Sfânt. Această făgăduinţă ne aparţine şi nouă în aceeaşi măsură în care le-a aparţinut lor. *Totuşi cât de rar este prezentată înaintea poporului şi cât de rar se vorbeşte în biserică despre primirea ei!* Dacă *tăcem* cu privire la acest subiect aşa de important, ce altă făgăduinţă mai cunoaştem prin

* Notă: Citatele din lucrările deja traduse în limba română sunt preluate de pe CD-ul ECW - Scrieri -, numărul paginii fiind cel din original.

împlinirea ei practică, în afară de această făgăduinţă bogată a darului Duhului Sfânt, prin care ne este dat succesul în întreaga noastră lucrare spirituală? Făgăduinţa Duhului Sfânt este amintită *ocazionalln* predicile noastre, se fac *referiri întâmplătoare* la ea, şi atât. Profeţiile au fost dezbătute pe larg, doctrinele au fost prezentate, dar tocmai ce este esenţial

pentru ca biserica să crească în putere spirituală şi eficienţă, pentru ca predicarea să inspire convingere şi sufletele să fie întoarse la Dumnezeu *a fost trecut cu vederea într-o mare măsura* în lucrarea pastorală. Acest subiect a fost lăsat la o parte, ca şi când ar urma să i se acorde atenţie cândva, în viitor. Poporului i s-au prezentat alte subiecte şi privilegii, până când în biserică s-a stârnit dorinţa de a primi binecuvântările promise de Dumnezeu, dar *credincioşii au rămas cu impresia că darul Duhului Sfânt nu este pentru timpul prezent, ci biserica va avea nevoie de el cândva, în viitor.*
Această binecuvântare făgăduită, dacă ar fi cerută cu credinţă, ar aduce după sine toate celelalte binecuvântări, de aceea trebuie să fie prezentată fără reţineri poporului lui Dumnezeu. Din cauza amăgirilor iscusite ale vrăjmaşului, mintea celor din poporul lui Dumnezeu pare a fi incapabilă să înţeleagă şi să-şi însuşească făgăduinţele lui Dumnezeu. Ei par să creadă că sufletul însetat poate

primi doar câteva picături de har. Poporul lui Dumnezeu s-a obişnuit să creadă că trebuie să se bazeze pe eforturile proprii şi să aştepte doar un mic ajutor din partea Cerului, iar rezultatul este că nu are suficientă lumină de oferit sufletelor care pier în eroare şi întuneric. De multă vreme, biserica se mulţumeşte cu o mică măsură din binecuvântările lui Dumnezeu. Credincioşii nu simt nevoia de a beneficia de înaltele privilegii, obţinute pentru ei cu un preţ infinit. Puterea lor spirituală a fost mică, experienţa lor, slabă şi incompletă, iar ei sunt descalificaţi pentru lucrarea pe care Domnul ar dori să o îndeplinească. Ei nu sunt capabili să prezinte adevărurile mari şi pline de slavă ale Cuvântului Sfânt al lui Dumnezeu, care ar putea convinge şi converti sufletele prin influenţa Duhului Sfânt. Puterea lui Dumnezeu aşteaptă să fie cerută şi primită de ei. Cei care seamănă seminţele sfinte ale adevărului vor culege roadele bucuriei". - *Testimonies to Ministers,* p. 174, 175

TEMEIURILE BIBLICE ALE

FĂGĂDUINŢEI PRIMIRII DUHULUI SFÂNT

Făgăduinţa primirii Duhului Sfânt

„Copilaşilor, mai sunt puţin cu voi. Mă veţi căuta, şi, cum am spus iudeilor că, unde Mă duc Eu, ei nu pot veni, tot aşa vă spun şi vouă acum... 'Doamne', 1-azisSimon Petru, 'undeTe duci?' Isus i-a răspuns: 'Tu nu poţi veni acum după Mine, unde Mă duc Eu, dar mai târziu vei veni'." (lo'an 13,33-36)

„Să nu vi se tulbure inima. Aveţi credinţă în Dumnezeu şi aveţi credinţă în Mine. în casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi, după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi. Ştiţi unde Mă duc şi ştiţi şi calea într-acolo." (loan 14,1-4).

„'Doamne', i-a zis Filip, 'arată-ne pe Tatăl, şi ne este de ajuns'. Isus i-a zis: 'De atâta vreme sunt cu voi, şi nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe

Tatăl. Cum zici tu dar: «Arată-ne pe Tatăl?» Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, şi Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu nu le spun de la Mine, ci Tatăl, care locuieşte în Mine, El face aceste lucrări ale Lui. Credeţi-Mă că Eu sunt în Tatăl, şi Tatăl este în Mine, credeţi cel puţin pentru lucrările acestea. Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face şi el lucrările pe cari le fac Eu; ba încă va face altele şi mai mari decât acestea, pentru că Eu mă duc la Tatăl'." (loan 14,8-12)

„Şi Eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac, şi anume Duhul adevărului pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede şi nu-L cunoaşte, dar voi îl cunoaşteţi,

căci rămâne cu voi şi va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi. Peste puţină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veţi vedea, pentru că Eu

trăiesc, şi voi veţi trăi. în ziua aceea, veţi cunoaşte că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteţi în Mine, şi că Eu sunt în voi." (Ioan 14,16-20)
„Drept răspuns, Isus i-a zis: 'Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvântul Meu, şi Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el şi vom locui împreună cu el. Cine nu Mă iubeşte nu păzeşte cuvintele Mele. Şi cuvântul pe care-l auziţi nu este al Meu, ci al Tatălui, care M-a trimis. V-am spus aceste lucruri cât mai sunt cu voi'." (Ioan 14,23-25)
„Totuşi vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi, dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Şi când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce priveşte păcatul, neprihănirea şi judecata. în ce priveşte păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine; în ce priveşte neprihănirea: fiindcă Mă duc la Tatăl şi nu Mă veţi mai vedea; în ce priveşte judecata: fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat. Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteţi

purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul, căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit şi vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi. Tot ce are Tatăl este al Meu, de aceea am zis că va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi." (loan 16,7-15)

CAPITOLUL 1

FĂGĂDUINŢA PRIMIRII DUHULUI SFÂNT

în Ierusalim era noapte - noaptea cea mai tristă de când omul s-a despărţit de Dumnezeu. Oraşul era aglomerat de închinători. Micul grup de oameni care îl urmaseră pe Domnul lor de-a lungul anilor de lucrare publică se adunase împreună cu El în jurul mesei pascale din camera de sus. Era un ceas epocal. Tipul se întâlnea cu antitipul. Fiul lui Dumnezeu Se încinsese cu un ştergar, aşa cum făceau slujitorii, îngenunchease înaintea acelor oameni păcătoşi şi le spălase picioarele. Ucenicii mâncaseră pâinea frântă şi

băuseră vinul turnat-simbolurile suferinţei Sale care se apropia. Numai câteva minute despărţeau evenimentele din camera de sus de lupta din grădină, doar câteva clipe, comparativ, între sângele de pe frunte şi sângele de pe pragul de sus al uşii. Pentru puţină vreme, Păstorul fusese cu oile, dar, curând, Păstorul urma să fie bătut şi oile să fie risipite.
luda părăsise grupul, iar ceilalţi ucenici erau plini de tristeţe. Nu este necesar să analizăm întristarea lor. Aceasta era amestecată cu mult egoism. Totuşi umbra despărţirii care se apropia venise asupra lor. Era cu adevărat un ceas important. Cum ascultau ei fiecare cuvânt al lui Isus! Declaraţia Sa că urma să meargă acolo unde ei nu vor putea să-L urmeze a adus multă tristeţe şi durere în inima lor. Ei nu înţeleseseră mai înainte realitatea despărţirii care urma.
Domnul începe să aducă mângâiere pentru inima lor. El vorbeşte despre locaşurile pe care urmează să le pregătească pentru ei. Totuşi lucrul acesta

nu compensează întristarea lor. Casele nu pot să înlocuiască

prezenţa personală a Domnului lor. Ce vor face când El va fi plecat? La cine vor apela?
Aşa cum a spus cineva: „Pictează un cer lipsit de stele. Acoperă munţii în întuneric. Pune perdele sumbre şi negre la fiecare ţărm. întunecă trecutul, iar viitorul va fi chiar mai negru. Completează tabloul cu feţe triste, cu oameni cuprinşi de supărare." Aceasta a fost starea ucenicilor când au fost puşi faţă în faţă cu despărţirea de Domnul lor.
Isus îl prezintă pe Succesorul Său
Atunci, Domnul a început să le descopere planul minunat prin care avea să li se dea un „alt Mângâietor". Această declaraţie implică faptul că Isus a fost *primul* Mângâietor. Un mângâietor este un „ajutor în vreme de nevoie". Dacă este orfană, o persoană are nevoie de un părinte. Dacă este bolnavă, are nevoie de un medic.

Dacă este în dificultate, are nevoie de un avocat. Dacă urmează să construiască, are nevoie de un arhitect. Dacă este în necaz, are nevoie de un prieten.
Toate acestea, şi infinit mai mult, le constituie Mângâietorul nostru ceresc. Ucenicii nu urmau să fie lăsaţi orfani, lipsiţi de un Părinte divin care să aibă grijă de ei, să-i ocrotească şi să-i ajute. în momentul cel mai impresionant al vieţii lor, El le-a vorbit despre venirea Duhului Sfânt, ca o culminare şi o continuare a lucrării Sale pe pământ.
Primirea Duhului Sfânt era privilegiul lor suprem şi, de asemenea, trebuie să fie privilegiul suprem al fiecărui ucenic al aceluiaşi Domn, în timp ce aşteaptă revenirea Sa vizibilă, în trup, spre a-i primi în casele cereşti. Analizaţi acest citat:
„în învăţăturile lui Hristos, doctrina despre Duhul Sfânt este pusă pe un loc de seamă. Ce temă vastă este aceasta pentru meditaţia noastră şi pentru încurajarea noastră! Ce comori de adevăr a adăugat El la cunoştinţele ucenicilor Săi

prin învăţătura cu privire la Duhul Sfânt, Mângâietorul! El a stăruit asupra acestei teme ca să-i mângâie pe ucenicii Săi în marea încercare prin care aveau să treacă în curând, aşa încât să fie încurajaţi în timpul marii lor dezamăgiri... Răscumpărătorul lumii a căutat să aducă alinarea cea mai puternică în inima ucenicilor întristaţi. Dintr-o mare varietate de subiecte, El a ales tema Duhului Sfânt, care urma să-i

inspire şi să-i mângâie. Şi totuşi, în ciuda faptului că Hristos a vorbit mult despre tema aceasta cu privire la Duhul Sfânt, cât de puţin este prezentată ea în biserici!" - Ellen G. White, în *Bible Echo,* 15 noiembrie 1893

înainte de a lăsa liber locul Său de pe pământ, ca învăţător, în cuvântarea Sa de rămas-bun, Isus L-a prezentat pe Succesorul Său.

„împiedicat de corpul omenesc, Hristos nu

putea să fie prezent peste tot, în acelaşi timp. De aceea, era spre binele lor ca El să meargă la Tatăl şi să trimită Duhul Sfânt ca înlocuitor pe pământ". - *Hristos, Lumina lumii,* p. 669

Hristos le-a descoperit ucenicilor faptul uimitor al dispensaţiunii Duhului Sfânt, iar acest fapt este aşa de important încât, oricât de mult ar fi de evidenţiat, nu va fi suficient. El se întemeiază pe lucrarea de pe pământ a lui Hristos, iar venirea lui era imposibilă până când acea lucrare nu avea să se încheie şi Domnul să Se înalţe la cer. în loan 14 şi 16, Isus le-a descoperit cele trei adevăruri importante: 1) venirea făgăduită a Duhului Sfânt, 2) caracterul şi personalitatea Duhului Sfânt şi 3) misiunea, sau lucrarea, Duhului Sfânt.

Dispensaţiunea Duhului Sfânt

Dacă luăm în ordine aceste subiecte, să observăm mai întâi declaraţia explicită cu privire la venirea Duhului Sfânt. Fiecare trebuie să fie impresionat de faptul că întocmai cum profeţii au anunţat venirea

lui Isus, tot aşa El a anunţat venirea unui alt succesor al Său, egal cu Sine însuşi. Când unul S-a înălţat la cer, celălalt a coborât. Prin urmare, aceeaşi recunoaştere a autorităţii şi aceeaşi consideraţie cu care L-au tratat ucenicii pe Domnul lor urmau să-l fie acordate Duhului Sfânt, ca înlocuitor al Său pe pământ.

După cum Hristos a avut un timp definit pentru misiunea Sa, tot aşa Duhul Sfânt are un timp definit pentru misiunea Sa, dispensaţiunea Sa specială începând de la Cincizecime şi continuând până la cea de A doua venire. El este o Persoană a Dumnezeirii, care a venit pe pământ într-o modalitate definită, la un timp definit, pentru o lucrare definită şi se află aici încă de atunci, tot aşa de real cum a fost Isus aici în misiunea Sa specială, pe parcursul celor treizeci şi trei de ani.

„Dispensaţiunea în care trăim acum trebuie să fie, pentru cei care întreabă,

dispensaţiunea Duhului Sfânt". - *Testimonies to Ministers,* p. 511

Ne aflăm sub călăuzirea directă şi personală a celei de a Treia Persoane a Dumnezeirii, într-o măsură tot aşa de reală cum au fost ucenicii sub conducerea celei de a Doua Persoane.

Cincizecimea a fost inaugurarea Duhului Sfânt pentru această lucrare specială, deşi Duhul Sfânt a existat şi a lucrat şi în veacurile trecute. Multe biografii ale lui Hristos încep cu Betleemul şi se încheie cu Muntele Măslinilor, în ciuda faptului că El exista din zilele veşniciei.

Duhul Sfânt este menţionat de optzeci şi opt de ori în douăzeci şi două dintre cele treizeci şi nouă de cărţi ale Vechiului Testament. Urmele paşilor celei de a Treia Persoane a Dumnezeirii pot fi văzute de-a lungul secolelor, încă de la începutul lumii.

Legăturile cu Vechiul Testament

Duhul Sfânt a fost prezent la creaţiune, mişcându-Se deasupra haosului, şi a fost mijlocul de aducere la existenţă a cosmosului. De asemenea, este arătat ca

fiind într-o legătură definită cu oamenii. Totuşi, înainte de Cincizecime, El a ajuns să fie mai mult decât un vizitator trecător, care avusese scopul de a înzestra anumiţi oameni pentru îndeplinirea lucrării lor specifice. Activitatea lui a fost mai degrabă intermitentă decât constantă. El a venit la persoane particulare şi a lucrat prin ele, înzestrându-le cu o putere deosebită pentru fapte deosebite. El a rămas în oameni (Geneza 6,3), i-a dat talent lui Beţaleel (Exod 31,3-5), i-a dat putere lui Samson (Judecători 14,6). în felul acesta, Duhul Sfânt i-a făcut pe oameni să fie uneltele Sale, îndeplinind o lucrare sau vestind nişte solii prin ei, aşa cum s-a întâmplat cu losua (Numeri 27,18), Chedeon (judecători 6,34), Saul (1 Samuel 10,10) şi David (1 Samuel 16,13). Astfel citim:
„în timpul perioadei patriarhale, influenţa Duhului Sfânt fusese deseori descoperită în chip vădit, însă niciodată în plinătatea ei. Acum, ascultând de cuvântul Mântuitorului, ucenicii au înălţat rugăciuni

fierbinţi pentru acest dar şi, în cer, Domnul Hristos a adăugat şi mijlocirea

Sa. El a cerut darul Duhului, ca să-l poată revărsa asupra poporului Său". - *Faptele apostolilor,* p. 37

Este un fapt semnificativ că, în Vechiul Testament, nu se vorbeşte niciodată despre Duhul Sfânt ca fiind Mângâietorul, sau „Duhul lui Isus" (Filipeni 1,19), sau „Duhul Fiului Său [al lui Dumnezeu]" (Galateni 4,6), nici nu sunt folosite expresii asemănătoare, ci este numit Duhul lui Dumnezeu Tatăl. De ce în Noul Testament se află aceste denumiri noi? Ah! Ceva s-a întâmplat! A avut loc un eveniment care a schimbat lucrurile!

Isus S-a născut şi a murit pentru noi, a ieşit din mormânt şi S-a înălţat la cer. După ce Isus Şi-a încheiat lucrarea pe pământ şi S-a înălţat la cer cu o natură umană proslăvită, luându-Şi locul în curţile cereşti, condiţiile s-au împlinit, iar Duhul

Sfânt a coborât ca reprezentant şi succesor oficial al lui Hristos, spre a face în aşa fel încât lucrarea de mântuire să fie eficace pentru fiecare persoană, în mod individual. Prin urmare, El vine în calitate de Duh al lui Isus.

Duhul Sfânt în Noul Testament

Poate că este interesant să menţionăm că Duhul Sfânt este menţionat în Noul Testament de două sute şaizeci şi două de ori - un veritabil batalion de texte. Dincolo de ele se află lucrarea încheiată şi persoana proslăvită a iubitului nostru Domn. Dacă ne gândim la Isus cel proslăvit, înţelegem că El a fost proslăvit datorită ascultării Sale până la moarte, cu scopul de a ne aduce la Dumnezeu, prin viaţa Sa fără păcat şi moartea Sa ispăşitoare, care au împlinit cerinţele neprihănirii, ale dreptăţii şi ale sfinţirii. Ca urmare, Duhul Sfânt a venit ca o recunoaştere a acceptării din partea Tatălui şi ca o asigurare pentru oameni. „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârşiţi pentru totdeauna pe cei ce

sunt sfinţiţi. Lucrul acesta ni-l adevereşte şi Duhul Sfânt" (Evrei 10,14.15).
Să ne gândim la cele două moduri în care lucrează Duhul Sfânt. în Vechiul Testament, El a lucrat asupra oamenilor mai mult din exterior spre interior, dar nu a locuit permanent în interiorul lor. El li S-a arătat şi le-a dat putere, dar nu a locuit deseori în ei. Totuşi, începând cu

Cincizecimea, a avut loc o mare schimbare. Acum are loc o lucrare specială, diferită de cea din veacurile precedente. S-a creat posibilitatea ca El să intre şi să trăiască în toţi credincioşii creştini şi să lucreze din interior spre exterior, umplându-i şi locuind în ei. Această locuire interioară, personală, a Duhului Divin este slava distinctivă a dispensaţiunii creştine. Tot ce s-a petrecut în trecut a fost o pregătire a acestei lucrări. Prevederile Vechiului Testament au cuprins făgăduinţa şi pregătirea. în Noul Testament se află împlinirea.

Deosebirea este, pur şi sim piu, între *lucrarea exterioară şi locuirea lăuntrică.* Aceasta este o moştenire permanentă. El urmează să rămână cu noi pentru totdeauna.

Darul Tatălui prin Fiul

Venirea Duhului Sfânt a fost c/ort//făcut de Tatăl prin Fiul Său (loan 14,16). Termenii din limba greacă ai rugăciunii adresate de Fiul către Tatăl indică o cerere între două persoane aflate în egalitate deplină. Totuşi, în rugăciunea minunată care urmează imediat după aceea, în capitolul 17, El nu a cerut Duhul Sfânt. De ce? Pentru că suferinţa Sa încă nu se încheiase.

Venirea Duhului Sfânt a fost o recunoaştere a caracterului lucrării de slujire şi a îndeplinirii misiunii pline de sacrificiu a Fiului (loan 14,23-26). Ea s-a întemeiat pe lucrarea încheiată pe Golgota. Hristos cel proslăvit a fost cel ce a cerut, a primit şi a trimis Duhul Sfânt asupra ucenicilor care aşteptau.

Duhul Sfânt însuşi este darul lui

Dumnezeu pentru om. El nu poate fi cumpărat, câştigat, descoperit sau dezvoltat. Omul nu a avut niciun drept de a-l cere lui Dumnezeu un asemenea dar. Duhul Sfânt nu a fost revărsat ca răspuns la o simplă rugăciune a omului, sau ca răspuns la vreun merit al omului. Totuşi, datorită lucrării săvârşite de Isus şi a satisfacţiei oferite, Dumnezeu cel neprihănit L-a trimis pe Duhul Sfânt pentru a iniţia o nouă mişcare printre oameni şi pentru a începe o nouădispensaţiune. Darul Duhului Sfânt, în sine, trebuie să fie deosebit de darurile pe care le oferă Duhul Sfânt. Aşa cum împăraţii romani, la intrarea triumfală în

Roma, le aruncau oamenilor din mulţime monede ale împărăţiilor cucerite, tot astfel Domnul Hristos, după intrarea Sa triumfală în ceruri, le-a dat oamenilor acest Dar suprem. Desigur, culminarea cea mai remarcabilă a tuturor darurilor pe care le

oferă Duhul Sfânt Bisericii Rămăşiţei a fost restabilirea darului Spiritului Profeţiei. Totuşi acesta este un subiect diferit.

Legătura dintre Golgota şi Cincizecime

Ioan Botezătorul declară că botezul cu Duhul Sfânt este scopul esenţial, vital al lucrării lui Isus Hristos. „Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăinţă, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, şi eu nu sunt vrednic să-i duc încălţămintea. El vă va boteza cu Duhul Sfânt şi cu foc (Matei 3,11; vezi, de asemenea, Ioan 1,33).

Mesajul lui Ioan cu privire la Hristos a avut două aspecte: 1) sângele Mielului care ridică păcatele lumii şi 2) botezul cu Duhul spre a păzi de păcat, sau Golgota şi Cincizecimea. Pentru această dispensaţiune, punctul culminant al Golgotei este faptul că Hristos dăruieşte Duhul Sfânt. Acestea sunt două adevăruri inseparabile. Fără Golgota nu ar putea să existe Cincizecimea, iar fără Cincizecime, Golgota are doar o mică valoare. Să

observăm următorul citat:
„Duhul Sfânt era cel mai de seamă dar pe care-l putea cere de la Tatăl pentru înălţarea poporului Său. Duhul trebuia să fie dat ca o putere înnoitoare, căci, fără aceasta, jertfa lui Hristos n-ar fi folosit la nimic. în decursul veacurilor, puterea răului se întărise, iar supunerea oamenilor faţă de această putere satanică era uluitoare. Păcatul nu putea să fie oprit şi înfrânt decât prin mijlocirea celei de a Treia Persoane a Dumnezeirii, care urma să vină nu cu puterea schimbată, ci cu plinătatea puterii dumnezeieşti. Doar Duhul face să aibă efect cele săvârşite de Mântuitorul lumii. Prin Duhul ajunge inima curată. Prin Duhul ajunge credinciosul părtaş al naturii dumnezeieşti. Hristos a dat Duhul Său cu putere divină, pentru a birui toate înclinaţiile spre rău, moştenite şi cultivate, şi pentru a întipări caracterul Său în biserică". -*Hristos, Lumina lumii,* p. 671
22

VENIREA MÂNGÂIETORULUI

Dacă nu ar exista atmosfera care

înconjoară Pământul, Soarele, deşi pare o minge de foc, ar străluci peste noi tot aşa de rece ca o stea sclipitoare. Atmosfera care cuprinde Pământul primeşte razele lui şi le transformă în culoare, căldură şi lumină. Tot aşa, dacă nu ar fi fost Duhul Sfânt, lui Hristos, care stă la dreapta Tatălui, I se putea aduce închinare doar ca unui Domn înviat şi înălţat la cer. Totuşi Duhul Sfânt îl descoperă inimii noastre ca fiind Lumina, Viaţa şi Adevărul.
Când privim prin telescop, nu vedem lentilele, ci obiectul pe care lentilele îl aduc mai aproape. Tot aşa, prin Duhul Sfânt, nu îl vedem pe El, ci „numai pe Isus". Crucea este înţeleasă mai uşor, pentru că vărsarea sângelui este vizibilă, exterioară şi este valabilă pentru toţi, în timp ce darul Duhului este interior şi invizibil şi este pentru ucenicul iubitor şi ascultător. Locuirea Sa înăuntru, fiind spirituală, nu este înţeleasă cu uşurinţă şi realizată în mod efectiv.
Sângele Golgotei curăţeşte templul sufletului. Totuşi Dumnezeu are în vedere

mai mult decât atât. Prin urmare, nimic mai puţin decât luarea în stăpânire a omului prin locuirea înăuntru a Duhului Sfânt nu va mulţumi nici pe Dumnezeu, nici pe om.

Prezenţa personală a lui Hristos

Botezul cu Duhul Sfânt nu a avut loc în timpul celor trei ani ai lucrării Domnului Hristos pe pământ. Lucrul acesta nu a fost posibil din cauza prezenţei Sale într-un anumit loc şi a limitelor naturii Sale omeneşti şi din cauză că „Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit" (Ioan 7,39). Prin urmare, Isus nu a botezat niciodată cu Duhul Sfânt în timpul lucrării Sale pe pământ.

Printre ultimele Sale cuvinte a fost şi porunca de a aştepta botezul făgăduit după înălţarea Sa. „Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aştepte acolo făgăduinţa Tatălui, 'pe care', le-a zis El, 'aţi auzit-o de la Mine'. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt" (Fapte 1,4.5).

Acela care urma să-i boteze pe urmaşii Săi cu Duhul Sfânt a fost exemplul tuturor lucrurilor pe care doreşte să le îndeplinească în viaţa

noastră. El a fost născut din Duhul. El a crescut sub puterea şi tutela Duhului Sfânt. La începutul lucrării Sale, El a fost înzestrat special de Duhul Sfânt pentru slujire. El a trăit, a săvârşit minuni şi a propovăduit principiile Sale cu puterea Duhului Sfânt. De asemenea, El a înviat prin puterea Duhului Sfânt. Duhul Sfânt a locuit în El de la leagăn până la mormânt. „Natura omenească a lui Hristos era unită cu cea dumnezeiască; El era pregătit de luptă prin locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt. Iar El a venit să ne facă părtaşi ai naturii Sale dumnezeieşti. - *Hristos, Lumina lumii,* p. 123
Să nu se uite faptul că întruparea Domnului Hristos, viaţa Sa fără păcat, moartea ispăşitoare, învierea, înălţarea Sa

la cer şi începerea lucrării Sale de mijlocire în ceruri au fost absolut necesare şi, în acelaşi timp, au fost paşii premergători spre acest unic lucru: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi - fiindcă este scris: 'Blestemat e oricine este atârnat pe lemn' -, pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste neamuri, în Hristos Isus, aşa ca, prin credinţă, noi să primim Duhul făgăduit" (Galateni 3,13.14).

Scopul răscumpărării

Acest scop al răscumpărării nu putea să fie împlinit înainte de proslăvirea Sa (Ioan 7,39). Prin urmare, Petru spune: „Şi acum, odată ce S-a înălţat prin dreapta lui Dumnezeu şi a primit de la Tatăl făgăduinţa Duhului Sfânt, a turnat ce vedeţi şi auziţi" (Fapte 2,33).

Stânca de la Horeb a fost o preînchipuire. Lovirea stâncii a făcut să curgă apă. Tot aşa, revărsarea Duhului Sfânt a avut loc ca răspuns la moartea ispăşitoare a lui Hristos. Moartea Sa a înlăturat orice

barieră între Dumnezeu şi cel păcătos (vezi 2 Corinteni 5,19). Condiţia absolut necesară pentru ca noi să fim îndreptăţiţi a fost acceptarea jertfei Fiului de către Tatăl. Totuşi numai venirea Duhului Sfânt putea să facă de folos rezultatele acelei jertfe, prin faptul că face să fie eficace în viaţa noastră ce a făcut Hristos pentru noi. După ce a dus la desăvârşire natura Sa omenească,

Isus a putut să dea ceea ce mai înainte era cu neputinţă. Lucrarea Duhului Sfânt în dispensaţiunea aceasta este de a face de folos lucrarea de ispăşire pentru fiecare inimă, renăscând, îndreptăţind şi transmiţând însăşi viaţa Domnului nostru înviat, în timp ce aşteptăm A doua Sa venire în trup.

CAPITOLUL 2

PERSONALITATEA DUHULUI SFANŢ

Acum, să ne referim la *caracterul* Duhului

Sfânt. El este „un alt Mângâietor". Acest fapt îl identifică pe Duhul Sfânt cel făgăduit cu Domnul care L-a făgăduit, din punct de vedere al existenţei, caracterului, scopului şi activităţii. Am putea să spunem că El este un alter ego al lui Hristos, identic în natură şi caracter. Dacă s-ar îngădui o comparaţie, Ei sunt ca două laturi ale unui triunghi - asemănători şi aflaţi în legătură, dar totuşi diferiţi. Să observăm următorul citat:
„Duhul Sfânt încă nu Se manifestase pe deplin, deoarece Hristos încă nu fusese proslăvit. Revărsarea mult mai bogată a Duhului Sfânt urma să aibă loc numai după înălţarea lui Hristos. Numai după primirea Lui ar fi fost în stare ucenicii să-şi îndeplinească însărcinarea de a vesti Evanghelia în lumea aceasta. Dar acum, Duhul era dat cu un anumit scop. înainte ca ucenicii să ajungă să-şi îndeplinească datoriile slujbelor pe care le aveau în biserică, Hristos a suflat peste ei Duhul Său. El le dădea una dintre cele mai sfinte îndatoriri şi dorea să scrie în inima lor

gândul că fără Duhul Sfânt lucrarea aceasta nu putea să fie îndeplinită. Duhul Sfânt este adierea vieţii spirituale în suflet. împărtăşirea Duhului este împărtăşirea vieţii lui Hristos. Pe cel care-L primeşte, îl umple cu însuşirile lui Hristos". - *Hristos, Lumina lumii,* p. 805
Domnul Isus a spus despre Sine: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea şi orbilor, căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsaţi şi să vestesc anul deîndurare al Domnului" (Luca 4,18.19). Fără Mângâietorul, care să ne fie alături pentru a ne ajuta, nu putem să-i vindecăm pe cei cu inima zdrobită. Ucenicii urmau să-L piardă pe primul Mângâietor,

aşadar, El le va trimite un altul. Atâta vreme cât Hristos trăieşte, acest angajament va continua.

Lucrarea Mângâietorului
Cuvântul *Mângâietor* nu este o traducere corespunzătoare a termenului grecesc *Parakletos,* numele cel nou pentru lucrarea cea nouă pe care Duhul Sfânt urma să o înceapă. Majoritatea teologilor spun că *Paraclete* este tradus mai bine cu *avocat.* De asemenea, cuvântul mai înseamnă „reprezentant", „mijlocitor", „apărător", „mângâietor", în realitate, este un termen imposibil de tradus. Este acelaşi cuvânt pe care Hristos l-a folosit cu privire la lucrarea Sa înaintea Tatălui: „Copilaşilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiţi. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit" (1 loan2,1).
în Grecia şi Roma, în timpurile Noului Testament, avocatul îl ajuta pe client în două modalităţi diferite: Uneori vorbea pentru el înaintea tribunalului, pledând pentru cauza lui. Alteori, avocatul doar pregătea cuvântarea pentru el, aşa încât clientul să vorbească el însuşi. Tot aşa, Hristos este Avocatul nostru înaintea

Tatălui, iar Duhul Sfânt este Avocatul lui Hristos înaintea noastră.

După cum Hristos mijloceşte pentru noi, tot aşa Duhul Sfânt mijloceşte pentru Hristos în inima noastră. Oare noi, care îi tratăm cu toată cinstea pe reprezentanţii guvernelor pământeşti, ne vom face vinovaţi de lipsă de respect şi de neglijenţă faţă de acest Mijlocitor al împăratului ceresc, Reprezentantul lui Hristos pentru biserică şi pentru lume?

Duhul Sfânt este o Persoană divină

Discuţia despre caracterul Duhului Sfânt ne conduce direct la o tratare a Sa ca persoană. Este uşor să ne gândim la Tatăl ca la o persoană şi la Isus ca la o persoană. Avem impresia că îi „vizualizăm". Totuşi Duhul Sfânt este considerat aşa de tainic şi invizibil, iar faptele Sale sunt aşa de ascunse simţurilor încât personalitatea Sa este pusă la îndoială, din cauza contrastului cu celelalte Persoane ale Dumnezeirii.

Desigur, El a apărut înaintea oamenilor într-o modalitate vizibilă, preluând, într-o ocazie, chipul unui porumbel (Luca 3,22). Apoi, de asemenea, se vorbeşte mult despre influenţa, bunătatea, puterea şi darurile Sale. Prin urmare, suntem înclinaţi să ne gândim la El doar ca la o influenţă, o putere, o energie. Simboluri ca vântul, focul, untdelemnul şi apa etc. au înclinat în această direcţie.
Mai mult, faptul că numele *Duh* este neutru în limba greacă şi, respectându-se corectitudinea în construcţia gramaticală, în traducerea *Authorized Version*[1] a textului din Romani 8,16.26 este folosit pronumele neutru *itself,* a avut o influenţă vastă asupra înţelegerii populare. *„însuşi* Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu". „Tot astfel şi Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră, căci nu ştim cum trebuie să ne rugăm. Dar *însuşi* Duhul mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite".[2] Totuşi, în *Revised Version,*[3] aceste forme gramaticale au fost corectate spre a se

armoniza cu personalitatea Sa.
O problemă de o importanţă deosebită
Aceasta nu este doar o problemă tehnică, academică şi fără însemnătate practică. Ea este de o importanţă deosebită şi are o mare valoare practică. Dacă Duhul Sfânt este o Persoană divină, iar noi îl considerăm o influenţă impersonală, lipsim în mod abuziv o Persoană divină de respectul, cinstea şi dragostea care I se cuvin. De asemenea, dacă Duhul Sfânt este doar o influenţă sau o putere, vom căuta să punem mâna pe ea şi să o folosim. Totuşi, dacă îl recunoaştem ca fiind o persoană, vom cerceta spre a şti cum să ne supunem Lui, cum să putem fi folosiţi de El.
Dacă spunem că *avem* Duhul Sfânt, vom fi înclinaţi spre îngâmfare, înălţare de sine, dar conceptul celălalt, cel corect, ne conduce la renunţare la sine, la umilinţă. Nimic nu este mai bine gândit pentru doborî la pământ slava omului. în acest punct, să observăm din nou ce spune Spiritul Profetic:

[1] O versiune engleză de traducere a Bibliei (n. trad.).
[2] în versiunea română, acest aspect gramatical nu este evident (n. trad.). [1] O altă versiune engleză de traducere a Bibliei (n. trad.).
28
VENIREA MÂNGÂIETORULUI
„Noi nu putem folosi Duhul Sfânt, ci Duhul Sfânt ne foloseşte pe noi. Prin Duhul Sfânt, Dumnezeu lucrează în poporul Său 'şi voinţa, şi înfăptuirea, după buna Sa plăcere'. Dar mulţi nu se vor lăsa conduşi. Ei doresc să se conducă singuri. Acesta este motivul pentru care nu primesc darul ceresc. Duhul le este dat numai acelora care îl aşteaptă cu umilinţă de la Dumnezeu, care veghează pentru a fi receptivi la călăuzirea şi harul Său. Această binecuvântare făgăduită şi cerută prin credinţă aduce cu sine toate celelalte binecuvântări. Ea este dată după măsura bogăţiei harului lui Hristos, iar El este gata să împlinească nevoile fiecărui suflet în funcţie de capacitatea lui de a primi". -

Slujitorii Evangheliei, p. 285
Duhul Sfânt nu este o emanaţie subtilă, obscură, care vine de la Tatăl. El nu este ceva impersonal care poate fi recunoscut vag, întocmai ca un principiu invizibil al vieţii. în mintea multora, Duhul Sfânt a fost separat de personalitate, făcut să fie ceva intangibil, ireal, ascuns în ceaţă şi învăluit de irealitate. Totuşi cea mai mare realitate nevăzută din lume, astăzi, este Duhul Sfânt. El este o Persoană sfântă.
Isus a fost persoana cea mai remarcabilă şi influentă din această lume veche, iar Duhul Sfânt urma să ocupe locul Său rămas liber. Numai o persoană putea să ia locul acelei Persoane uimitoare. O simplă influenţă nu ar fi fost niciodată suficientă.
Natura Persoanei Duhului Sfânt
Există pericolul de a restrânge ideea de persoană la manifestările trupeşti. Se pare că este dificil să înţelegem ideea de personalitate separată de forma trupească, tangibilă a omului - o existenţă cu o formă trupească limitată, omenească. Totuşi personalitatea şi o astfel de formă

trupească trebuie să fie deosebite cu claritate, deşi ele sunt confundate adesea. A fi o persoană nu necesită limitele naturii omeneşti. Aici, Spiritul Profetic vorbeşte din nou:

„Duhul Sfânt este reprezentantul lui Hristos, dar fără trup omenesc şi deci independent de acesta. împiedicat de corpul omenesc, Hristos nu putea să fie prezent peste tot în acelaşi timp. De aceea, era spre binele lor ca El să meargă la Tatăl şi să trimită Duhul Sfânt ca înlocuitor pe pământ. Nimeni nu mai putea spune că avea un avantaj din cauză

că se găsea într-un anumit loc sau pentru că avea legătură personală cu Hristos. Prin Duhul, Mântuitorul putea fi în legătură cu toţi. în felul acesta, era mai aproape de ei decât dacă nu S-ar fi înălţat". - *Hristos, Lumina lumii,* p. 669

Dumnezeu Duhul Sfânt nu trebuie să fie evaluat prin standarde omeneşti. Nu putem să exprimăm infinitul în termeni

limitaţi. Duhul Sfânt nu poate primi o definiţie concisă şi finală. Nu este necesar să rezolvăm taina naturii Sale. Din nou suntem avertizaţi în mod specific în legătură cu acest lucru:

„Pentru noi, nu este esenţial să fim în stare să definim exact ce este Duhul Sfânt. Hristos ne spune că Duhul Sfânt este Mângâietorul, 'Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl'. Cu privire la Duhul Sfânt, este arătat în mod lămurit că în lucrarea Sa de a-i călăuzi pe oameni în tot adevărul 'nu va vorbi de la El'.

Natura Duhului Sfânt este o taină. Oamenii nu pot să o explice, fiindcă Domnul nu le-a descoperit-o. Oamenii, având păreri fanteziste, pot grupa anumite pasaje din Scriptură şi din ele să clădească o susţinere omenească, dar primirea acestor păreri nu va întări biserica. Cu privire la asemenea taine, care sunt prea adânci pentru priceperea omenească, tăcerea este de aur". - *Faptele apostolilor,* p. 51, 52

Iată încă un sfat important:

„Sunt unii care, în starea lor actuală, s-ar interpune între Dumnezeu şi aceia care au nevoie de lumină, care nu arînţelege lucrarea Duhului Sfânt şi nu au înţeles-o niciodată. în trecut, aceasta a fost o mare taină, aşa cum erau şi lecţiile lui Hristos pentru iudei. Lucrarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu nu este aceea de a stârni curiozitatea. Decizia de a aproba sau nu manifestările Duhului lui Dumnezeu nu le aparţine oamenilor. Noi trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să lucreze". - *Sfaturi pentru părinţi, educatori şi elevi,* p. 373

A treia Persoană a Dumnezeirii

Aceeaşi îndrumare inspirată stabileşte pentru totdeauna faptul că Duhul Sfânt este o persoană. El este „a Treia *Persoană a* Dumnezeirii": „Răul se acumulase de secole şi nu putea fi stăvilit şi biruit decât prin puterea Duhului Sfânt, cea de a Treia Persoană a Dumnezeirii, care

urma să vină, nu într-o natură schimbată,

ci în plinătatea puterii divine. Pentru că esenţa răului lucra pe toate căile, iarînlănţuirea omului în această robie satanică era copleşitoare, era necesară intervenţia unei puteri superioare". - *Testimonies to Ministers,* p. 392

în cerescul Trio, există „trei Persoane": „Tatăl are toată plinătatea Dumnezeirii şi este invizibil pentru ochii muritori.

Fiul [lui Dumnezeu] are toată plinătatea Dumnezeirii manifestate. Cuvântul lui Dumnezeu declară despre El că este 'întipărirea Fiinţei Lui'. 'Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică'. Aici este arătată personalitatea Tatălui.

Mângâietorul, pe care Hristos a făgăduit că îl va trimite după ce Se va înălţa la cer, este Duhul în toată plinătatea Dumnezeirii, făcând vizibilă puterea harului divin pentru toţi aceia care îl primesc pe Hristos şi cred în El ca Mântuitor personal. în cerescul Trio, există trei Persoane. Aceia care îl primesc pe Hristos prin credinţă sunt

botezaţi în numele acestor trei mari puteri - Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt -, iar aceste puteri vor coopera cu supuşii ascultători ai cerului în eforturile lor de a trăi o viaţă nouă în Hristos". - *Testimonies,* seria B, nr. 7, p. 62, 63

Patru caracteristici ale personalităţii

Dumnezeu nu este un om supradimensionat, sau idealizat. Numai Dumnezeu are o personalitate desăvârşită. Personalitatea Sa desăvârşită a existat încă din zilele veşniciei, cu mult înainte să fi ajuns la existenţă vreo făptură umană, cu limitele ei. Există patru însuşiri care îi sunt atribuite unei persoane: (1) voinţă, (2) inteligenţă, (3) putere şi (4) capacitate de a iubi. Prin urmare, personalitatea implică o făptură care are conştiinţă de sine, cunoaştere de sine, voinţă proprie şi autodeterminare.

O persoană este o făptură abordabilă, faţă de care se poate manifesta încredere sau îndoială, care poate fi iubită sau urâtă, adorată sau insultată. La om, aceste

caracteristici esenţiale ale personalităţii sunt doar limitate şi nedesăvârşite, dar la Dumnezeu sunt nelimitate şi desăvârşite. Prin urmare, personalitatea Duhului Sfânt nu trebuie să fie restrânsă la comparaţiile cu omul.

Va fi de folos să-L ascultăm pe Domnul Isus vorbind despre acest subiectîn capitolele 14 şi 16 din loan. Nu există nici măcar un cuvânt al lui Isus care să poată fi interpretat ca implicând faptul că Duhul Sfânt este doar o influenţă. Isus I se adresează şi îl tratează ca fiind o persoană. El îl numeşte Mângâietor, un titlul care putea fi purtat numai de o persoană.
Ideea de personalitate domină în construcţia gramaticală a propoziţiilor Sale. în capitolele 14,15 şi 16 din loan, pronumele personale *(El, pe El, Lui)* se referă de douăzeci şi patru de ori la Duhul Sfânt.* (De exemplu, observaţi loan 15,26 şi 16,13.) Acest fapt nu înseamnă că

Persoanele Dumnezeirii sunt de gen masculin, în contrast cu cel feminin, ci au un caracter personal, în contrast cu cel impersonal.
în anumite texte, personalitatea Duhului Sfânt este mai puţin evidentă, pentru a se accentua alte caracteristici. Duhul Sfânt este prezentat de Domnul Hristos ca învăţând, vorbind, mărturisind, călăuzind, ascultând şi declarând. Aici se manifestă inteligenţă, capacitate de discriminare şi, prin urmare, personalitate.
Atribuirea unor relaţii personale
Acum, să cercetăm puţin mărturia Bibliei cu privire la personalitatea Duhului Sfânt. Duhului Sfânt îi sunt atribuite caracteristici, activităţi şi relaţii personale. Cunoaşterea, simţămintele, voinţa şi iubirea sunt caracteristicile unei persoane, şi nu mâinile sau picioarele.
1. Cunoaşterea. - „în adevăr, cine dintre oameni cunoaşte lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot aşa, nimeni nu cunoaşte lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu" (1 Corin-

teni 2,11). Duhul Sfânt este o persoană capabilă să intre într-o legătură conştientă şi inteligentă cu oamenii, ajutându-i să cunoască lucrurile care se află în inima lui Dumnezeu şi pe cele care se află în inima lor. A spune că o influenţă, energie sau putere, are o asemenea capacitate de înţelegere este ceva absurd.
2. Voinţa. „Dar toate aceste lucruri le face unul şi acelaşi Duh, care dă fiecăruia în parte cum voieşte" (1 Corinteni 12,11). Aici se află
în versiunea engleză a Bibliei (n. trad.).

dovada cea mai convingătoare a personalităţii. Voinţa este elementul cel mai distinctiv al unei personalităţi.
3. Gândirea. „Cel ce cercetează inimile ştie care este năzuinţa Duhului, pentru că El mijloceşte pentru sfinţi după voia lui Dumnezeu" (Romani 8,27). în limba greacă, acest termen, „năzuinţa", implică atât gândire, cât şi scop. Una dintre manifestările acestei gândiri se află în

Fapte 15,28: „Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt şi nouă să nu mai punem peste voi nicio altă greutate decât ceea ce trebuie". Prin urmare, citim:
„Prin puterea Duhului Sfânt, fiecare lucrare rânduită de Dumnezeu trebuie să fie înălţată şi înnobilată, în aşa fel încât să fie o mărturie pentru Domnul. Omul să se aşeze sub conducerea minţii veşnice, ale cărei porunci trebuie să le respecte în fiecare amănunt". - *Sfaturi pentru sănătate,* p. 524

4. Iubirea. „Vă îndemn dar, fraţilor, pentru Domnul nostru Isus Hristos şi pentru dragostea Duhului, să vă luptaţi împreună cu mine, în rugăciunile voastre către Dumnezeu pentru mine" (Romani 15,30). Duhul Sfânt nu este o forţă oarbă, ci o persoană care iubeşte cu cea mai mare duioşie.
5. Părtăşia. „Harul Domnului Isus Hristos şi dragostea lui Dumnezeu, şi împărtăşirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toţi! Amin" (2 Corinteni 13,14). în felul acesta, în binecuvântarea apostolică,

Duhul Sfânt este legat de Persoanele supreme, Tatăl şi Fiul. Părtăşia cu Duhul Sfânt este de conceput numai pe temeiul unei personalităţi. Ea implică parteneriat şi reciprocitate.
6. întristarea. „Să nu întristaţi pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care aţi fost pecetluiţi pentru ziua răscumpărării" (Efeseni 4,30). Cum ne-ar fi modelată întreaga viaţă, dacă ne-am da seama de acest gând legat de Persoana sfântă!
7. Batjocorit, ispitit şi minţit. „Cu cât mai aspră pedeapsă credeţi că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului cu care a fost sfinţit şi va batjocori pe Duhul harului?" (Evrei 10,29). „Atunci, Petru i-a zis: 'Cum de v-aţi înţeles între voi să ispitiţi pe Duhul Domnului? Iată, picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău sunt la uşă şi te vor lua şi pe tine'" (Faptele

Apostolilor 5,9). „Petru i-a zis: 'Anania,

pentru ce ţi-a umplut Satana inima ca să minţi pe Duhul Sfânt? N-ai minţit pe oameni, ci pe Dumnezeu'" (Faptele Apostolilor 5,3.4).

Atribute şi fapte divine

Cea mai solemnă avertizare rostită vreodată de Isus în cele patru Evanghelii în auzul oamenilor a declarat că, dacă Persoana sau cuvintele Sale ar fi respinse, cel care le respinge poate să fie iertat, dar, dacă îl întristează pe Duhul Sfânt şi păcătuieşte împotriva Lui şi dacă refuză, în cele din urmă, învăţăturile Sale, nu va putea fi iertat. Este de neconceput ca un om să păcătuiască împotriva unei influenţe, puteri sau energii, într-o asemenea măsură încât să se pună în pericolul păcatului de neiertat.

Să cercetăm pe scurtfaptele şi acţiunile care îi sunt atribuite Duhului Sfânt şi care pot să fie îndeplinite numai de o persoană. Să ne gândim la inspirarea Scrierilor sfinte de către Duhul Sfânt, la poruncile şi interdicţiile Sale, la rânduirea slujitorilor, la mijlocirea şi rugăciunile Sale, la învăţătura

şi mărturia Sa, la lucrarea de convingere şi la străduinţele Sale. Sunt declarate aproximativ douăzeci de acţiuni diferite, cele mai mari fapte posibile pentru o persoană inteligentă, dar care nu ar putea să fie îndeplinite de o influenţă.
Totuşi Duhul Sfânt este mai mult decât o simplă persoană. El este o Persoană divină. El este numit „Dumnezeu" (Fapte 5,3.4), a Treia Persoană a Dumnezeirii. El are *atribute divine:* atotputernicie (Luca 1,35), omniprezenţă (Psalm 139,7-10), viaţă veşnică (Evrei 9,14). Aceste atribute care îi aparţin numai lui Dumnezeu sunt atributele Duhului Sfânt. El este mai mare ca îngerii, pentru că, în calitate de reprezentant al lui Hristos, îi conduce pe toţi îngerii de pe pământ în lupta cu legiunile întunericului.
„Toate fiinţele inteligente cereşti se află în oştirea aceasta. Şi în rândurile ei nu sunt numai îngeri. Duhul Sfânt, Reprezentantul Conducătorului oştirii Domnului, Se coboară pentru a conduce lupta". - *Hristos, Lumina lumii,* p. 352

De asemenea, despre Duhul Sfânt se spune că îndeplineşte *lucrări divine:* creaţiunea (Iov 33,4), naşterea din nou (loan 3,5-8), învierea

(1 Petru 3,18) şi calitatea de autor al profeţiilor (2 Petru 1,21). Aceste lucrări pot fi îndeplinite numai de Dumnezeu. Prin urmare, Duhul Sfânt nu este doar o persoană, ci este o Persoană divină. în planul divin, lucrarea Sa cuprinde creaţiunea, inspiraţia, convingerea, naşterea din nou, sfinţirea şi înzestrarea cu putere pentru o slujire eficientă.

Relaţia cu Dumnezeirea

Această idee ne duce spre o cercetare pe scurt a relaţiei Duhului Sfânt cu celelalte Persoane ale Dumnezeirii. în concepţia noastră despre Trinitate, uneori, suntem înclinaţi să ne gândim la trei Dumnezei, în loc de Unul. Dumnezeul nostru este un singur Dumnezeu (Deuteronom 6,4), dar există Trei Persoane în această Dumnezeire unică. Dificultatea noastră

apare în încercarea de a concepe făpturile spirituale în termenii celor fizice. Probabil că o ilustraţie simplistă ar putea fi sugestivă. Un triunghi este o figură geometrică singulară, dar are trei laturi. Tot aşa, Dumnezeirea, fiind unică, este manifestată prin Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Isus a spus: „Eu şi Tatăl una suntem" (Ioan 10,30).
Iată o declaraţie care ne ajută:
„'Dacă m-aţi fi cunoscut pe Mine' a zis Hristos, 'aţi fi cunoscut şi pe Tatăl Meu. Şi, de acum încolo Îl veţi cunoaşte, şi L-aţi şi văzut'". Cu toate acestea, ucenicii încă nu înţelegeau. „'Doamne', i-a zis Filip, 'arată-ne pe Tatăl, şi ne este de ajuns'".
„Uimit de nepriceperea lui, Hristos a întrebat cu o dureroasă surprindere: 'De atâta vreme sunt cu voi, şi nu M-ai cunoscut, Filipe?' Este cu putinţă să nu vezi pe Tatăl în lucrările pe care le face prin Mine? Nu crezi că am venit să mărturisesc despre Tatăl? 'Cum zici tu dar: «Arată-ne pe Tatăl»? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl'. Când a devenit

om, Domnul Hristos n-a încetat să fie Dumnezeu. Cu toate că Se umilise luând chip de om, îşi păstrase natura divină". - *Hristos, Lumina lumii,* p. 663, 664

De asemenea, când a vorbit despre venirea Duhului Sfânt, Domnul Hristos a spus:

„Şi Eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt Mângâietor... Duhul adevărului... Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi" (Ioan 14,16-18).

„Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el şi vom locui împreună cu el" (versetul 23). Prin urmare, prezenţa Duhului Sfânt implică prezenţa lui Isus şi a Tatălui. Cu alte cuvinte, plinătatea Dumnezeirii este activă şi prezentă în lume în dispensaţiunea aceasta, prin Duhul Sfânt. Altfel spus, Duhul Sfânt este un alter ego al lui Isus. în felul acesta, Domnul Isus face ca prezenţa Sa să fie continuă şi universală în viaţa tuturor credincioşilor Săi.

„Aceia care îl văd pe Hristos în adevăratul Lui caracter şi-L primesc în inimă au viaţă veşnică. Hristos locuieşte în noi prin Duhul, iar Duhul lui Dumnezeu, primit în inimă prin credinţă, este începutul vieţii veşnice". - *Hristos, Lumina lumii,* p. 388

Trei dispensaţiuni succesive

înainte ca Domnul Hristos să vină în trup, Tatăl a fost Persoana cea mai remarcabilă a Dumnezeirii, acoperind orizontul. Când a venit Isus, cea de a Doua Persoană a fost cea care a acoperit orizontul, iar în dispensaţiunea Duhului Sfânt, cea de a Treia Persoană este cea care acoperă orizontul, fiind culminarea planurilor progresive ale lui Dumnezeu.

în dispensaţiunea Tatălui, a fost remarcabil standardul Legii. în dispensaţiunea Fiului, a fost adăugată împăcarea, iar în dispensaţiunea Duhului Sfânt, este oferită puterea sfinţitoare. în felul acesta, cele trei sunt cumulative. Fiecare le întăreşte şi le completează pe celelalte.

în fiecare dispensaţiune, evlavia bisericii a

fost condiţionată de adeziunea faţă de adevărul principal al perioadei în care a trăit. Standardul neprihănirii a fost prezentat, mijloacele împăcării şi ale ispăşirii au fost arătate şi, în cele din urmă, mijlocul de aplicare a acestor binecuvântări pentru om ocupă remarcabil întregul teritoriu.

Cele trei mari teste istorice de verificare a credinţei, din perspectiva evlaviei, sunt: *primul,* în perioada dinaintea întrupării, este testul „singurului Dumnezeu", în contrast cu politeismul, şi dreptul lui Dumnezeu de a domni, având Legea ca standard şi Sabatul ca semn; *al doilea* test, la prima venire a Domnului Hristos, prevedea ca aceia care întruniseră condiţiile primului test să-L primească pe Isus ca Fiu

divin şi Mântuitor, iar apoi, *al treilea* test prevedea ca aceia care le-au trecut pe primele două să se supună pe deplin Duhului Sfânt spre a face să fie eficient *în*

noi tot ce fusese realizat *pentru* noi. Acestea sunt aspecte fundamentale şi vaste şi cuprind tot ce este vital pentru Planul divin de Mântuire.

Dumnezeirea este o Trinitate

Pluralitatea din Dumnezeire a fost indicată pentru prima dată în Geneza 1,26, când Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru". Tatăl este sursa, Fiul este intermediarul, iar Duhul Sfânt este mijlocul prin care lucrurile create au fost aduse la existenţă.

în Vechiul Testament, trinitatea Dumnezeirii este sugerată de mai multe ori. în Numeri *6,24-27:* „Astfel să pună Numele Meu peste copiii lui Israel", şi continuă dezvoltarea ideii, „Domnul... Domnul... Domnul..." - nu de patru ori, nici de două ori, ci de trei: „Domnul să te binecuvânteze şi să te păzească! Domnul să facă să lumineze Faţa Lui peste tine şi să Se îndure de tine! Domnul să-Şi înalţe Faţa peste tine şi să-ţi dea pacea!" Această întreită repetare este o paralelă precisă a binecuvântării apostolice din

Noul Testament-2 Corinteni 13,14: „Harul Domnului Isus Hristos şi dragostea lui Dumnezeu, şi împărtăşirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toţi!" în Numeri, numele Duhului Sfânt este asociat cu Tatăl şi cu Fiul, într-un singur nume al lui Dumnezeu. Mai mult, în Isaia 6,1-3, citim:
„în anul morţii împăratului Ozia, am văzut pe Domnul şezând pe un scaun de domnie foarte înalt, şi poalele mantiei Lui umpleau Templul. Serafimii stăteau deasupra Lui şi fiecare avea şase aripi: cu două îşi acopereau faţa, cu două îşi acopereau picioarele şi cu două zburau. Strigau unul la altul şi ziceau: 'Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oştirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!'"
Apoi, găsim o altă atribuire întreită a laudei adresate unei singure persoane. Din nou, în Isaia 48,16:
„Apropiaţi-vă de Mine şi ascultaţi! De la început n-am vorbit în ascuns, de la obârşia acestor lucruri am fost de faţă. Şi acum, Domnul Dumnezeu M-a trimis cu Duhul Său".

Aici li găsim pe „Domnul", pe „Duhul" şi pe „Cel trimis" - Cel care vine. îndată ce Isus a păşit pe pământ ca om între oameni, a fost inevitabil ca deosebirile din Dumnezeire să fie recunoscute cu claritate. Nu există niciun motiv biblic pentru a crede în divinitatea şi personalitatea Tatălui şi a Fiului, dar fără a crede în acelaşi fel în personalitatea Duhului Sfânt.
La botezul lui Isus (Matei 3,16.1 7), vocea Tatălui a anunţat că îşi găseşte plăcerea în Fiul, şi atunci asupra Lui a coborât Duhul Sfânt. Aici are loc o distincţie bine delimitată între cei Trei, într-o singură ocazie, în marea misiune (Matei 28,19), formula de botez conţine numele Duhului Sfânt aşezat pe o poziţie de egalitate cu cel al Tatălui şi al Fiului. în predica din Ziua Cincizecimii, Petru a spus:
„Şi acum, odată ce S-a înălţat prin dreapta lui Dumnezeu şi a primit de la Tatăl făgăduinţa Duhului Sfânt, a turnat ce

vedeţi si auziţi" (Fapte 2,33).
în capitolele aflate în atenţie, citim:
„Şi Eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac... Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăţa toate lucrurile şi vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu" (loan 14,16.26).
„Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine" (loan 15,26).
„Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul, căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit şi vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi. Tot ce are Tatăl este al Meu, de aceea am zis că va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi" (loan 16,13-15).
La acestea, trebuie să fie adăugată declaraţia lui Pavel: „Căci prin El, şi unii, şi alţii avem intrare la Tatăl, într-un Duh"

(Efeseni 2,18). în Evrei 10,9-15, Tatăl voieşte, Fiul lucrează, iar Duhul mărturiseşte.
Nu avem absolut nicio teorie de propus cu privire la această taină de nepătruns. Noi nu facem nicio încercare de a analiza sau de a defini Trinitatea din punct de vedere al naturii. Este pur şi simplu un adevăr descoperit şi declarat.

38

VENIREA MÂNGÂIETORIILUI

O perspectivă istorică a pervertirii

Doar încă un cuvânt înainte de a încheia această parte cu privire la *caracterul* Duhului Sfânt. Poate că este de folos o prezentare succintă a istoriei pervertirii acestui adevăr. în secolul al lll-lea, un timp al dezvoltării apostaziei, Paul de Samosatar a propus o teorie care nega personalitatea Duhului Sfânt, considerând că Duhul Sfânt este doar o influenţă, o exercitare a energiei şi a puterii divine, o influenţa care porneşte de la Dumnezeu şi este exercitată asupra oamenilor. Mai târziu, cam prin timpul Reformei

protestante, doi oameni, Laeleus Socinus şi nepotul lui, Faustus Socinus, au reînviat teoria aceasta, şi mulţi au acceptat-o. Influenţa tulburătoare a acestei concepţii s-a manifestat în toate bisericile protestante. în Romani 8,16.26, din *Authorized Version'* (1611), pronumele personal folosit de Hristos cu referire la Duhul Sfânt este tradus la neutru. Acest fapt este un indiciu cu privire la atitudinea din timpul respectiv, deoarece creştinii vorbeau pe atunci despre Duhul Sfânt ca fiind ceva impersonal.
Este semnificativ că expresiile din Spiritul Profetic au fost orientate direct împotriva părerilor predominante ale unora dintre pionierii Mişcării Adventiste, care erau înclinaţi spre această idee a caracterului impersonal al unei influenţe şi respingeau doctrina Trinităţii. Sursa acelor scrieri inspirate este cu adevărat în ceruri, nu pe pământ.
Nu numai personalitatea Duhului Sfânt a fost atacată în acele secole de la început, ci şi divinitatea Sa a fost pusă la îndoială

în secolul al IV-lea, de către Arius, un prezbiter din Alexandria. El spunea că Dumnezeu era o singură persoană centrală, infinit superioară îngerilor, şi că singurul Său Fiu Şi-a exercitat puterea supranaturală prin crearea celei de a Treia Persoane, Duhul Sfânt.

Deosebirea dintre cele două erezii, socianismul şi arianismul, constă în faptul că a doua recunoaşte personalitatea Duhului Sfânt, dar neagă divinitatea Sa. în conformitate cu Arius, Duhul Sfânt este o persoană creată. Dacă a fost creată, nu este divină. Atât despre personalitatea Duhului.

[1] O traducere engleză a Bibliei (n. trad.)

CAPITOLUL 3

MISIUNEA DUHULUI SFANŢ

Acum ne vom ocupa de a treia parte, adică de *misiunea* Duhului Sfânt. El are cinci roluri:

1. Mai întâi de toate, îl descoperă pe Hristos ca fiind o prezenţă continuă.
2. El descoperă adevărul lui Dumnezeu, făcându-l să fie o realitate în adâncurile

fiinţei.
3. El îl sfinţeşte pe om.
4. El mărturiseşte despre Hristos.
5. El îl slăveşte pe Hristos.
Cu toate acestea, dintre toate cuvintele lui Isus, niciuna nu i-a încurcat pe ucenici mai mult decât declaraţia următoare:
„Totuşi vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi, dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite" (Ioan 16,7).
Cât de mult trebuie să-i fi tulburat această declaraţie! Timp de trei ani, Domnul Isus umblase încolo şi încoace în mijlocul lor. Ei ascultaseră cuvintele Sale plăcute. Priviseră uimiţi minunea faptelor Sale. Speranţele lor cele mai dragi îşi aveau centrul în El. Totuşi El declară că plecarea Sa va fi în folosul lor. De ce? Pentru că, în trup, Domnul a putut să le vorbească doar abordându-i din exterior, prin mesajele adresate în limbajul omenesc nedesăvârşit. A fost prezenţă şi a fost comunicare exterioară.
Prezenţa personală, localizată, a lui

Hristos
Mai mult, prezenţa lui Isus a fost localizată, limitată şi individualizată. Dacă era în Iudeea, nu era în Egipt; dacă era în Ierusalim, nu era în

Capernaum. După ce a prezentat principiile Sale, după ce i-a ales şi i-a trimis în misiune pe ucenicii Săi şi după ce S-a dăruit pe Sine, o dată pentru totdeauna, misiunea Sa în trup s-a încheiat. Plecarea Sa la cer a fost o condiţie preliminară necesară pentru venirea Duhului, iar acea venire avea să fie de folos.
Locuirea Sa prin Duhul Sfânt în interiorul urmaşilor Săi, pe parcursul erei creştine, urma să fie mai bună decât prezenţa Sa trupească. Prin Duhul Sfânt, El Se află în comuniune şi părtăşie cu nenumărate inimi, pretutindeni în lume. Acum, după ce limitările geografice au încetat, El este prezent pretutindeni. Când a fost pe pământ, Hristos S-a aflat la o distanţă

materială, deoarece a fost în afara oamenilor. Prin dăruirea Duhului Sfânt, această distanţă este anulată. Acum, El este infinit mai aproape decât a fost când a spălat picioarele ucenicilor. Observaţi următorul citat:
„Ziua Cincizecimii le-a adus prezenţa Mângâietorului, despre care Domnul Hristos le spusese că 'va fi în voi'. în continuare, îi asigurase: 'Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi, dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite'. De atunci înainte, prin Duhul Sfânt, Domnul Hristos urma să locuiască în mod continuu în inima copiilor Săi. Unirea lor cu Hristos era mai strânsă decât atunci când fusese alături de ei pe pământ. Lumina, iubirea şi puterea lui Hristos care locuia înăuntrul lor străluceau prin ei, aşa că oamenii, văzându-i, se mirau, întrucât 'ştiau că nu erau nişte cărturari, ci oameni de rând şi au priceput că fuseseră cu Isus'". - *Calea către Hristos,* p. 80
Locuirea interioară a Duhului Sfânt

Importanţa acestui adevăr este aşa de mare încât, oricât de mult va fi evidenţiată, nu ar fi suficient. Să citim din nou loan 14,16.17.21-23.

„Şi Eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac, şi anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede şi nu-L cunoaşte, dar voi îl cunoaşteţi, căci rămâne cu voi şi va fi *în voi...* Cine are poruncile Mele şi le păzeşte, acela Mă iubeşte, şi cine Mă iubeşte va fi iubit de Tatăl

Meu. Eu îl voi iubi şi Mă voi arăta lui... Isus i-a zis: 'Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvântul Meu, şi Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el şi vom locui împreună cu el'."

De-a lungul veacurilor din trecut, Duhul Sfânt fusese *cu* oamenii, dar, de la Cincizecime, scopul lui Dumnezeu a fost „să fie *în* voi". Aceasta trebuie să fie o realitate sfântă. Lumea nu îl primeşte,

pentru că nu îl vede. Lumea este devotată faţă de ce este vizibil, material. Totuşi creştinul trebuie să-şi dea seama de locuirea lăuntrică, personală, a Duhului lui Dumnezeu.
Prima şi cea de a Doua Persoană a Dumnezeirii îşi continuă acum locuirea pe pământ prin cea de a Treia. El este un reprezentant prezent. Prezenţa unei Persoane implică prezenţa celorlalte. Pentru a-L cunoaşte pe Tatăl, trebuie să-L cunoaştem pe Fiul (Matei 11,27), iar pentru a-L cunoaşte pe Fiul, trebuie să-L cunoaştem pe Duhul Sfânt. Prin urmare, Fiul îl descoperă pe Tatăl, iar Duhul îl descoperă pe Fiul.
în felul acesta, nu mai suntem orfani. Nu mai există singurătate şi descurajare. Oamenii sunt dornici după prezenţa personală a lui Hristos. Când ne supunem Duhului Sfânt, avem parte de prezenţa aceasta care ne schimbă viaţa. Să citim următoarele:
„Lucrarea Duhului Sfânt este nemăsurat de mare. Acesta este izvorul din care

primeşte puterea şi succesul cel care lucrează pentru Dumnezeu, iar *Duhul Sfânt este Mângâietorul, în calitate de prezenţă personală a lui Hristos pentru suflet".* - Ellen C. White, în *Review and Herald,* 29 noiembrie 1892 (italice adăugate).

Duhul uneşte viata lui Dumnezeu cu viata omului

Duhul Sfânt vine în calitate de Dumnezeu spre a lua în stăpânire viaţa omului. Are loc o conştientizare a prezenţei Domnului celui viu şi proslăvit. El Se oferă fiecărui suflet într-o măsură deplină, ca şi când pe pământ ar exista un singur om în care locuieşte Dumnezeu. Deşi Hristos cel istoric este absolut necesar, totuşi El nu eliberează de *puterea* păcatului. Noi trebuie să-L avem pe Mântuitorul cel viu şi prezent, aşa că Hristos cel din istorie ajunge Hristos cel din experienţa personală.

Referitor la această idee, citim

următoarele:
„Duhul Sfânt caută să locuiască în fiecare suflet. Dacă* este bine primit, ca un oaspete de onoare, aceia care îl primesc vor fi făcuţi desăvârşiţi în Hristos. Lucrarea cea bună, care a fost începută, va fi dusă la bun sfârşit, gândurile sfinte, simţămintele cereşti şi faptele creştineşti vor lua locul gândurilor necurate, simţămintelor pervertite şi faptelor de răzvrătire". - *Sfaturi pentru sănătate,* p. 561
„Şi va fi în voi!" Acesta este scopul pentru care a fost creat omul. Acesta este scopul pentru care a trăit şi a murit Domnul Isus. Dacă Isus nu este în el, viaţa ucenicului este plină de nereuşite, în timp ce viaţa creştinului adevărat este tocmai trăirea lui Isus în viaţa sa. Trebuie să fim plini de simţământul prezenţei Sale. Ca urmare, El este o realitate slăvită şi vie, care acoperă întregul orizont.
Fiul omului a venit în lume spre a uni însăşi viaţa lui Dumnezeu cu viaţa omului. După ce Şi-a încheiat lucrarea prin

ascultarea, moartea şi învierea Sa, Hristos S-a înălţat la tronul Său, pentru ca Duhul Sfânt, care locuise în El, să poată veni ca prezenţă suverană şi întru totul predominantă şi pentru ca ucenicii să ajungă să aibă parte chiar de viaţa Sa. în acelaşi fel, viaţa Creatorului străbate viaţa făpturilor create. Astfel, descoperim ce anume face Duhul Sfânt în noi. Să observăm următorul citat:
„Transformarea caracterului este, pentru lume, mărturia locuirii lăuntrice a lui Hristos. Duhul lui Dumnezeu produce o viaţă nouă în suflet, aducând gândurile şi dorinţele în ascultare de voia lui Hristos, iar omul lăuntric este reînnoit după chipul lui Dumnezeu". - *Profeţi şi regi,* p. 233
Duhul Sfânt ne conduce în tot adevărul
De asemenea, Duhul Sfânt face *pentru* noi următorul lucru: El ne va conduce „în tot adevărul" (Ioan 16,13). El urmează să ne înveţe „toate lucrurile" (Ioan 14,26). Nu există adevăr pe care trebuie să-l cunoaştem şi pentru care Duhul Sfânt să nu fie pregătit să ne conducă. Nu vom

ajunge niciodată dincolo de această nevoie.
Se spune că în deserturile Arabiei a existat o călăuză care nu s-a pierdut niciodată. Ea purta în sân un porumbel călător, legat de picioare

cu o sfoară subţire. Când nu era sigură de drumul pe care trebuia să-l urmeze, această călăuză arunca porumbelul în aer, care întindea repede sfoara şi încerca să zboare spre casă. în felul acesta, porumbelul îşi călăuzea fără greşeală stăpânul spre casă, iar oamenii îl numeau „omul porumbel". în mod asemănător, Duhul Sfânt este porumbelul ceresc, care este în stare şi este doritor să ne conducă, dacă I se îngăduie să facă astfel.
Duhul Sfânt este viaţa interioară a adevărului, marele fapt al adevărului, învăţătorul cel viu şi personal. Să citim următoarele:
„Mângâietorul este numit 'Duhul adevărului'. Lucrarea Lui este să

definească şi să susţină adevărul. La început, El locuieşte în inimă ca Duh al adevărului şi, după aceea, ajunge Mângâietor. Adevărul aduce mângâiere şi pace, în timp ce minciuna nu poate să dea adevărata pace şi mângâiere". - *Hristos, Lumina lumii,* p. 671

„Duhul Sfânt vine în lume ca reprezentat al lui Hristos. El nu doar vorbeşte despre adevăr, El este adevărul - Martorul adevărat şi credincios. El este marele Cercetător al inimilor, cunoscând caracterele tuturor". - *Sfaturi pentru părinţi, educatori şi elevi,* p. 68

„Noi putem ajunge la o înţelegere a Cuvântului numai prin iluminarea aceluiaşi Duh Sfânt, prin intermediul căruia a fost dat Cuvântul". - *Calea către Hristos,* p. 109

în legătură cu acest fapt, este cel mai semnificativ că profeţia lui loel cu privire la Ploaia timpurie şi târzie spune, ca o notă de subsol pentru „Ploaia târzie" (loel 2,23), că El va trimite „un învăţător al neprihănirii". Ce plan frumos! Chiar şi în

vremurile Vechiului Testament, profetul a scris: „Le-ai dat Duhul Tău cel bun, ca să-i facă înţelepţi" (Neemia 9,20).

Adevăratul Vicar al lui Hristos

Autoritatea divină pe pământ este Duhul Sfânt. Cardinalul Newman a intrat în Biserica Romano-Catolică, deoarece a căutat autoritatea finală şi a găsit un fel de linişte în semnificaţia autorităţii Bisericii Catolice. Totuşi el a uitat că unicul centru al autorităţii în domeniul credinţei, al doctrinei şi al administraţiei este Duhul Sfânt. Faptul că „Isus esto

Domnul" constituie centrul decisiv al tuturor doctrinelor creştine. Orice altceva se dezvoltă din acest fapt, dar „nimeni nu poate zice: 'Isuseste Domnul', decât prin Duhul Sfânt" (1 Corinteni 12,3). Această calitate a lui Hristos de Domn este temelia tuturor învăţăturilor noastre din zilele de pe urmă.

„Hristos, caracterul şi lucrarea Sa, constituie centrul şi circumferinţa întregului

adevăr. El este lanţul de care sunt legate mărgăritarele doctrinei. în El se află sistemul complet al adevărului". - Ellen G. White în *Review and Herald,* 15 august 1893

„Căci Hristos pentru aceasta a murit şi a înviat, ca să aibă stăpânire şi peste cei morţi, şi peste cei vii" (Romani 14,9).

Trăsătura distinctivă a papalităţii, fără de care aceasta nu ar exista, este afirmaţia că papa este vicarul, sau succesorul, lui Hristos. Trăsătura distinctivă a protestantismului, fără de care acesta nu ar exista, este că Duhul Sfânt este adevăratul Vicar, sau Succesor, al lui Hristos pe pământ. A depinde de o organizaţie, de conducători, sau de înţelepciunea oamenilor, înseamnă a pune omul mai presus de divin, iar, ca urmare, înseamnă a adopta principiul romano-catolic.

Completarea Reformei oprite

în interiorul şi în afara papalităţii, au existat trei mari mişcări -Reforma din secolul al XVI-lea, condusă de Luther,

înviorarea spirituală evanghelică, ai cărei conducători au fost Wesley şi asociaţii lui, şi această solie, sau mişcare, a zilelor din urmă.

Reforma lui Luther a fost necesară pentru că, în primele secole, Duhul Sfânt a fost detronat, iar Constantin a fost făcut conducător al bisericii. Prim concepţiile materialiste, ei au pierdut din vedere îndreptăţirea prin credinţă, deoarece şi-au pierdut loialitatea faţă de Duhul Sfânt. Ca urmare, au pierdut lucrarea personală pe care Duhul Sfânt o face cu privire la moartea lui Hristos ca răspuns al credinţei.

înviorarea evanghelică a fost necesară, pentru că Biserica Reformei îşi pierduse viziunea cu privire la sfinţire, iar Wesley a fost chemat să promoveze sfinţirea. Ea a fost pierdută din vedere, deoarece biserica a dat greş în a-L asculta pe Duhul Sfânt.

El nu este numit aşa pentru că

ar fi mai sfânt decât celelalte Persoane ale Dumnezeirii, ci pentru că una dintre

funcţiile Sale speciale este aceea de a cultiva sfinţirea în oameni. Preoţilor care mergeau la vânătorile de vulpi, aşa de obişnuite în secolul al XVIII-lea, nu le păsa de Dumnezeu, sau de mântuire. Totuşi Wesley şi sfântul club de la Oxford au scos din nou în evidenţă sfinţirea vieţii oamenilor în vederea slujirii.
în planul lui Dumnezeu, această reformă din secolul al XX-lea, sau Mişcarea Adventistă, a fost iniţiată pentru a completa celelalte reforme din trecut, care fuseseră oprite. Ea cheamă, pe de o parte, la o respingere deplină a tuturor ideilor pervertite de papalitate şi păstrate de protestantismul apostat şi, pe de altă parte, la completarea restabilirii locului de drept şi suveran al Duhului Sfânt în credinţa, viaţa şi lucrarea de slujire.
în perioada care a început de la 1888,* acceptarea deplină a acestui fapt este cea care aduce Ploaia târzie, dar puterea acestei ploi încă aşteaptă să fie primită într-o mare măsură. Urmarea logică inevitabilă a acestui fapt este

incontestabilă.
Cât de mult avem nevoie să fim vigilenţi şi activi pentru a întâmpina această situaţie!
Cu ani în urmă, un vapor cu aburi cobora noaptea pe North River. Pilotul a dat un semnal strident pentru a încetini. Era o noapte senină, luminată de lună, iar în faţă nu se afla niciun obstacol. „De ce ai dat semnal să încetinim?" a întrebat mecanicul când a venit pe punte spre a cunoaşte cauza. „Se adună ceaţa. Noaptea este tot mai întunecoasă şi nu pot să văd calea", a răspuns pilotul clătinându-se. Mecanicul s-a uitat la chipul pilotului şi a văzut că era pe moarte.
Ah, există mulţi piloţi care mor din punct de vedere spiritual şi nu pot să vadă pentru a călăuzi pe calea adevărată. în acest ceas al nesiguranţei, Dumnezeu ne dă o lumină nouă de la Izvorul vieţii.
* Vezi *Christ, Our Righteousness,* de Arthur G. Daniells.

CAPITOLUL 4
LUCRAREA DUHULUI SFÂNT PENTRU CEI CARE NU SUNT NĂSCUŢI DIN NOU

Am spus suficient despre lucrarea Duhului Sfânt pentru cei credincioşi. Acum ne vom ocupa, pe scurt, de lucrarea Sa cu cei din lume, care nu sunt născuţi din nou. Pe de o parte, Ioan 14 vorbeşte despre lucrarea Duhului Sfânt în viaţa şi pregătirea personală a ucenicilor. Pe de altă parte, Ioan 16 prezintă lucrarea Sa în legătură cu mărturisirea şi activitatea publică a slujitorilor Evangheliei. în primul rând, El se află *în* cel credincios şi, prin acea locuire înăuntru, are loc unirea cu Hristos. Totuşi Duhul Sfânt lucrează şi *pentru* cei din lume, în calitate de Duh al convingerii. „Când va veni, El va dovedi lumea vinovată în ce priveşte păcatul, neprihănirea şi judecata. în ce priveşte păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine; în ce priveşte neprihănirea: fiindcă Mă duc la Tatăl şi nu Mă veţi mai vedea; în ce priveşte judecata: fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat" (Ioan 16,8-11).
Duhul Sfânt aduce un nou simţământ al păcatului
Venirea Duhului Sfânt aduce în suflet un

nou simţământ al păcatului. Să ne gândim la camera de sus, când ucenicii erau pe punctul de a se împărtăşi cu simbolurile trupului care urma să fie frânt şi ale sângelui care urma să fie vărsat, şi totuşi se certau pentru locul cel dintâi. Dacă ar fi avut un adevărat simţământ al păcatului, acest lucru ar fi fost absolut imposibil să se întâmple.

Adesea, în viaţa creştinilor sunt lucruri incredibile şi inexplicabile, cu excepţia faptului că este implicată lipsa unui simţământ real al păcatului. Lupta pentru locul cel mai de seamă, invidia, răutatea, gândurile rele, faptele necurate şi ura reciprocă - acestea există în principal din cauza unei lipse izbitoare a simţământului păcătoşeniei. Dar, să citim epistolele lui Petru şi cuvintele spuse de Ioan după Cincizecime. Venirea Duhului Sfânt a făcut o realitate din sfinţenia lui Dumnezeu şi a evidenţiat caracterul respingător al

păcatului.
în faţa celui păcătos se află păcatul, neprihănirea şi judecata -atingând trecutul, prezentul şi viitorul. Ele sunt legate inseparabil. Duhul Sfânt ia aceste trei lucruri esenţiale şi le aşază în adevărata lor lumină. De asemenea, sunt implicate trei persoane - omul, Hristos şi Satana. Prin urmare, aici este miezul Marii lupte şi problema păcatului.
Convingerea cu privire la neprihănire precede întotdeauna experienţa neprihănirii. Convingerea cu privire la judecată este de nelipsit, când prezentăm adevărul despre sanctuar şi prima solie îngerească, în care se spune că oamenii vor fi fără scuză, pentru că au neglijat mărturia lui Dumnezeu împotriva lor.
Noi suntem nedumeriţi şi încurcaţi de incapacitatea noastră evidentă de a-i convinge pe oameni cu privire la păcat, neprihănire şi judecată. Nu putem să facem acest lucru, pentru că este lucrarea Duhului. Să observăm următoarele:
„Fără acţiunea divină, omul n-ar putea

face nimic bun. Dumnezeu cheamă pe fiecare om la pocăinţă, dar omul nu e în stare nici măcar să se pocăiască, afară de cazul că Duhul Sfânt lucrează asupra inimii sale". - *Mărturii,* voi. 8, p. 64

Această schimbare este realizată de Duhul Sfânt:

„Nimeni nu este atât de rău şi de degradat, nimeni nu este atât de decăzut încât puterea harului lui Dumnezeu să nu mai poată lucra pentru el. în toţi cei care se vor supune Duhului Sfânt, va fi sădit un nou principiu de viaţă. în fiinţa umană va fi refăcut chipul lui Dumnezeu, care a fost pierdut din cauza păcatului.

Dar omul nu se poate schimba singur, prin exercitarea voinţei proprii. El nu deţine nicio capacitate de a realiza această transformare. înainte ca plămădeala să suporte modificarea dorită, trebuie să fie pus în ea

aluatul - ceva care provine întru totul din exteriorul ei. Tot astfel, înainte de a fi

pregătit pentru împărăţia slavei, păcătosul trebuie să primească harul lui Dumnezeu. Nici toată educaţia şi cultura pe care le poate oferi lumea nu vor reuşi să transforme un copil decăzut al păcatului într-un copil al cerului. Energia regeneratoare şi înnoitoare trebuie să vină din partea lui Dumnezeu. Schimbarea poate fi realizată doar prin Duhul Sfânt. Toţi cei care doresc să fie mântuiţi, indiferent dacă sunt bogaţi sau săraci, din clasa de jos sau din înalta societate, trebuie să se supună acţiunii acestei puteri". - *Parabolele Domnului Hristos,* p. *96, 97*

Duhul Sfânt convinge cu privire la speranţă

Totuşi să observăm cum se împlineşte făgăduinţa că, atunci când va veni *la voi,* Duhul Sfânt va convinge *lumea!* Când, plini de Duhul Sfânt, mergem în toată lumea pentru a le vorbi oamenilor în acest ceas al judecăţii, Duhul va merge cu noi, convingând de păcat şi descoperind neprihănirea care se află doar în Hristos.

El nu convinge cu privire la necredinţă, ci cu privire la păcatul săvârşit prin necredinţă. El revoluţionează ideile omului despre păcat- păcatul omului şi judecata lui Dumnezeu - despre mijloacele de a fi salvat prin sângele curăţitor al lui Hristos şi despre domnia Duhului în interior.
El descoperă ispăşirea oferită, aducând mângâierea odată cu convingerea. Acest fapt este legat de standardul Legii. El implică şi călcarea Sabatului, asemenea tuturor celorlalte nelegiuiri. Astfel, întreita lucrare a lui Hristos, ca profet, preot şi împărat este primită prin întreita convingere adusă de Duhul Sfânt.
Conştiinţa aduce simţământul unei vinovăţii disperate, în timp ce Duhul Sfânt aduce simţământul speranţei. Acelaşi vânt care stârneşte valuri mari şi neliniştite în Atlantic îl linişteşte atunci când suflă blând. Nu conştiinţa în sine, ci o conştiinţă luminată de Duhul Sfânt şi de Cuvântul lui Dumnezeu este marea nevoie a lumii.
Domnul Hristos nu a dus până la capăt lucrarea neprihănirii pentru noi până când

nu S-a aşezat la dreapta Tatălui. El a fost „dat din pricina fărădelegilor noastre, a înviat spre a ne socoti neprihăniţi" (Romani

4,25 - versiunea engleză) şi a fost aşezat pe scaunul de domnie spre a ne da siguranţă. Această misiune a Duhului Sfânt nu a fost o lucrare de o zi. Ea pare a fi lentă pentru oameni, dar Dumnezeu construieşte pentru veşnicie şi „orice face Dumnezeu va rămâne veşnic".

Lucrarea Duhului Sfânt este aceea de a-i convinge pe oameni cu privire la păcatul îngrozitor al respingerii lui Hristos - „în ce priveşte păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine" (loan 16,9; vezi, de asemenea, loan 3,18). Aceasta este problema care le implică pe toate celelalte. Vina supremă a celui păcătos este respingerea personală a vieţii atotsuficiente şi a morţii lui Isus. Dumnezeu a făcut ca mântuirea veşnică a omului să depindă de credinţa în Isus

Hristos. Necredinţa este mama tuturor păcatelor.

Neprihănirea este aspectul central al mântuirii

Problema destinului tuturor oamenilor este legată de atingerea neprihănirii lui Dumnezeu, pentru că, fără aceasta, nimeni nu poate să stea în prezenţa lui Dumnezeu (Evrei 12,10.14). Hristos a fost făcut „păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El" (2 Corinteni 5,21). Acesta este aspectul central al mântuirii, şi nu doar o problemă legată de viaţa morală exterioară. Acesta trebuie să fie miezul mesajului nostru, atunci când înălţăm standardul şi apărăm Legea lui Dumnezeu, călcată în picioare în această generaţie răzvrătită.

Cât de mare este nevoia noastră de puterea Duhului Sfânt pentru a conferi autoritate prezentării adevărurilor uimitoare cu privire la judecata finală, ziua inevitabilă a mâniei şi triumful neprihănirii, ca să umple de forţă mesajul Bisericii Rămăşiţei! Oamenii încearcă să-şi

„făurească propria neprihănire" şi nu vor să primească neprihănirea lui Hristos.
Este nevoie de o putere divină.
Nicio putere omenească şi niciun argument nu sunt suficiente pentru a ilumina sufletul întunecat spre a-l face să înţeleagă paşii pe care trebuie să-i facă pe calea vieţii. Aceasta este lucrarea rânduită Duhului Sfânt atotputernic:
„Dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o

dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu" (2 Corinteni 4,3.4).
Darul suprem al lui Hristos pentru noi
Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru Duhul Sfânt, care a venit ca înlocuitor divin, învăţător divin, Mentor divin, Mărturisitor divin, Convingător divin, Mângâietor divin - un alter ego al lui

Hristos.
V-aţi imaginat vreodată cum ar fi lumea, dacă nu ar fi venit Duhul Sfânt? Nu ar fi fost nicio mângâiere, nicio putere care să fie cu noi, lucrarea lui Hristos nu ar fi avut nicio valoare, nu ar fi avut loc nicio convingere cu privire la păcat, deci nicio pocăinţă şi nicio credinţă în Domnul Isus Hristos, nicio iertare de păcat, nicio alinare pentru conştiinţa vinovată, nicio eliberare de puterea păcatului, niciun învăţător sau Călăuzitor - doar nişte orfani, nişte rătăcitori fără adăpost într-o lume ostilă!
Trecerea crucială de la întuneric la lumină în această dispensaţiune a avut loc „atunci când a venit Mângâietorul".
Tiţian, marele pictor, a întâlnit un soldat tânăr cu un talent artistic care părea a fi promiţător. El l-a îndemnat să renunţe la viaţa de militar şi să-şi dedice talentul pentru pictură. Tânărul a făcut aşa şi a muncit îndelung la o pictură ambiţioasă. Totuşi a ajuns într-un punct când a simţit că geniul îl părăsise. în disperare, şi-a aruncat pensula. Tiţian l-a găsit plângând

disperat. Maestrul nu l-a întrebat care este motivul, ci a intrat în atelier şi, privind la pictură, şi-a dat seama că tânărul ajunsese la limită. Aşa că Tiţian a luat pensula şi a continuat munca până când a încheiat pictura.
în ziua următoare, tânărul a intrat în atelier, cu hotărârea de a-i spune lui Tiţian că nu va mai încerca să fie artist. Totuşi, când a intrat, pe şevalet se afla pictura încheiată. Când a văzut ce realizase o mână de maestru, s-a prăbuşit în inima lui. A ştiut instinctiv că maestrul său o făcuse. Cu lacrimi de apreciere, şi-a spus în sine: „Nu pot să abandonez arta. Trebuie să continui de dragul lui Tiţian. El a făcut aşa de mult pentru mine, trebuie să uit de mine însumi şi să trăiesc pentru el; de

acum, el va fi renumele meu. El a făcut tot ce a putut mai bine pentru mine, eu voi face tot ce pot mai bine pentru el". Astăzi, picturile lui stau alături de cele ale lui

Tiţian pe zidurile galeriilor din lume.
Dar, oh, Isus a făcut mult mai mult pentru noi! Prin Duhul Sfânt, El a făcut tot ce a putut mai bine pentru noi, iar acum noi trebuie să-i dăruim tot ce avem mai bun. Astfel, de-a lungul veacurilor veşniciei, viaţa noastră va sta alături de viaţa Sa în galeria veşnică a veacurilor, Paradisul lui Dumnezeu.

PARTEA

VENIREA
DUHULUI
SFÂNT

TEMEIURILE BIBLICE ALE VENIRII DUHULUI SFÂNT

Venirea Duhului Sfânt

„Atunci le-a deschis mintea, ca să înţeleagă Scripturile. Şi le-a zis: 'Aşa este scris şi aşa trebuia să pătimească Hristos şi să învie a treia zi dintre cei morţi. Şi să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăinţa şi iertarea păcatelor, începând din Ierusalim. Voi sunteţi martori ai acestor lucruri. Şi iată că voi trimite peste voi făgăduinţa Tatălui Meu, dar

rămâneţi în cetate până veţi fi îmbrăcaţi cu putere de sus'. El i-a dus afară până spre Betania. Şi-a ridicat mâinile şi i-a binecuvântat. Pe când îi binecuvânta, S-a despărţit de ei şi a fost înălţat la cer. După ce I s-au închinat, ei s-au întors în Ierusalim cu o mare bucurie. Şi tot timpul stăteau în Templu şi lăudau şi binecuvântau pe Dumnezeu." (Luca 24,45-53)

„Teofile, în cea dintâi carte a mea, am vorbit despre tot ce a început Isus să facă şi să înveţe pe oameni, de la început până în ziua în care S-a înălţat la cer, după ce, prin Duhul Sfânt, dăduse poruncile Sale apostolilor, pe care-i alesese. După patima Lui, li S-a înfăţişat viu, prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori timp de patruzeci de zile şi vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la împărăţia lui Dumnezeu. Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aştepte acolo făgăduinţa Tatălui, 'pe care', le-a zis El, 'aţi auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu

după multe zile, veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt'. Deci apostolii, pe când erau strânşi laolaltă, L-au întrebat: 'Doamne, în vremea aceasta ai de gând să aşezi din nou împărăţia lui Israel?' El le-a răspuns: 'Nu este treaba voastră să ştiţi vremurile sau soroacele, pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa. Ci voi veţi primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată ludeea, în Samaria şi până la marginile pământului'." (Fapte 1,1-8)

56

VENIREA MÂNGÂIETORULUI

„In Ziua Cincizecimii, erau toţi împreună în acelaşi loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic şi a umplut toată casa unde şedeau ei. Nişte limbi ca de foc au fost văzute împărţindu-se printre ei şi s-au aşezat câte una pe fiecare din ei. Şi toţi s-au umplut de Duh Sfânt şi au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească. Şi se aflau atunci în Ierusalim iudei, oameni cucernici din toate neamurile care

sunt sub cer. Când s-a auzit sunetul acela, mulţimea s-a adunat şi a rămas încremenită, pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui. Toţi se mirau, se minunau şi ziceau unii către alţii: 'Toţi aceştia care vorbesc, nu sunt galileeni?'" (Fapte 2,1-7)
,,'îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu!' Toţi erau uimiţi, nu ştiau ce să creadă şi ziceau unii către alţii: 'Ce vrea să zică aceasta?' Dar alţii îşi băteau joc şi ziceau: 'Sunt plini de must!' Atunci, Petru s-a sculat în picioare cu cei unsprezece, a ridicat glasul şi le-a zis: 'Bărbaţi iudei şi voi toţi cei care locuiţi în Ierusalim, să ştiţi lucrul acesta şi ascultaţi cuvintele mele! Oamenii aceştia nu sunt beţi, cum vă închipuiţi voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi. Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: «în zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură, feciorii voştri şi fetele voastre vor proroci, tinerii voştri vor avea vedenii şi bătrânii voştri vor visa visuri! Da,

chiar şi peste robii Mei şi peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu, şi vor proroci»'." (versetele 11-18)
„Atunci, oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit." (versetul 21)
„Dumnezeu L-a înviat pe acest Isus, şi noi toţi suntem martori ai Lui. Şi acum, odată ce S-a înălţat prin dreapta lui Dumnezeu şi a primit de la Tatăl făgăduinţa Duhului Sfânt, a turnat ce vedeţi şi auziţi." (versetele 32, 33)
„'Să ştie bine dar toată casa lui Israel că Dumnezeu a făcut Domn şi Hristos pe acest Isus, pe care L-aţi răstignit voi'. După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunşi în inimă şi au zis lui Petru şi celorlalţi apostoli: 'Fraţilor, ce să facem?' 'Pocăiţi-vă', le-a zis Petru, 'şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, apoi veţi primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduinţa aceasta este pentru voi, pentru copiii voştri şi pentru toţi cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul

nostru'." (versetele 36-39)

CAPITOLUL 5

VENIREA DUHULUI SFANŢ

Când i-a adunat în jurul Său pe cei doisprezece oameni prin care urma să întemeieze biserica creştină, Domnul Isus nu i-a căutat în venerabilele şcoli ale rabinilor, nici în cercul exclusivist al sinedriului. El nu i-a chemat pe ucenicii Săi din Grecia, centrul filozofiei şi al culturii. Nu a mers nici la Roma, locul geniului legislativ şi al curajului militar, ca să-Şi găsească ucenicii. Nu, ci a străbătut ţărmurile însorite ale Galileii şi a ales nişte oameni umili, a căror inimă era suficient de mare pentru a-L recunoaşte pe Domnul slavei, oameni care, în cele din urmă, aveau să fie dornici de a nu fi nimic, pentru ca Hristos să poată fi totul în toate, oameni prin care Duhul Sfânt putea să lucreze, nestânjenit de sofismele, egoismul sau superioritatea omenească. întru totul nepotriviţi pentru misiunea prevăzută

Totuşi a-i aduce la această stare esenţială

a minţii şi a sufletului era o sarcină lungă şi dificilă. Ea nu a fost realizată în perioada şederii trupeşti a lui Hristos pe pământ. Timp de trei ani şi jumătate, ei au ascultat pe cineva mai mare ca Solomon. Ei au auzit chiar de pe buzele Sale adevărurile Evangheliei. Au fost martorii oculari ai minunilor Sale. Lor le-au fost explicate semnificaţiile ascunse ale parabolelor. Dacă oamenii nu ar fi avut nevoie decât de un învăţător şi de lecţiile înţelepciunii divine, atunci, ucenicii ar fi trebuit să fie cei mai bine pregătiţi dintre toţi pentru a aduce la îndeplinire marea misiune de a evangheliza toate popoarele, imediat după înălţarea lui Hristos la cer. Totuşi, după cum indică aşa de clar lupta lor pentru supremaţie, faptul că L-au părăsit şi L-au negat pe Hristos, precum şi disperarea lor,

în ciuda privilegiilor nepreţuite pe care le-au avut, ei au fost întru totul nepregătiţi. Ei au fost întru totul nepregătiţi pentru

misiunea prevăzută, până când au primit marea putere făgăduită. Cât a fost pe pământ, Isus le-a dat viaţă, dar nu le-a dat putere. Le-a dat adevărul, dar nu şi eficienţa adevărului.
Pentru puţină vreme, crucea a stins speranţele lor. Ei îl urmaseră pe Acela pe care L-au iubit. Apoi, i-au văzut pe romanii dispreţuitori biciuind acel spate binecuvântat şi străpungând acele mâini şi picioare sfinte. Când L-au văzut murind pe cruce, ei au fost întru totul copleşiţi. Cât de sincer a fost suspinul lor trist: „Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel" (Luca 24,21)! Ucenicii nu au înţeles că moartea Sa însemna viaţă pentru ei. Ei nu au înţeles că aparenta înfrângere era calea spre biruinţă şi că întunericul era preţul luminii. Chiar şi după înviere au întrebat: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să aşezi din nou împărăţia lui Israel?" (Fapte 1,6).
Ei nu făcuseră niciun progres. încă erau prinşi în materialism şi în lanţurile prejudecăţilor naţionale. Ei nu au înţeles

misiunea lui Mesia. Ei visau la restabilirea împărăţiei din vechime, în timp ce El a venit spre a inaugura o nouă împărăţie. Iubirea şi încrederea lor au fost adânci şi puternice. Ei renunţaseră la tot spre a-L urma. Ei ştiau că învierea era un fapt plin de slavă. Totuşi erau întru totul nepregătiţi pentru lucrarea care le-a fost rânduită. Fără Duhul Sfânt erau sortiţi eşecului

în cuvintele prin care Domnul Hristos le-a încredinţat apostolilor marea misiune, după ce lucrarea Sa pământească fusese încheiată şi era gata să-Şi ocupe tronul din ceruri, au fost evidenţiate trei lucruri: „Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei şi le-a zis: Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ. Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului, şi al Sfântului Duh. Şi învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit. Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului." (Matei 28,18-20).

1. Puterea de care aveau ei nevoie se afla în proprietatea lui Hristos.
2. Prin urmare, ei trebuiau „să meargă", să înveţe oamenii din toate neamurile, „botezându-i" nu numai în Numele Tatălui şi al Fiului, ci şi în Numele Duhului Sfânt, prin care se va manifesta acea putere.
3. Ei trebuiau să-i înveţe pe oameni toate lucrurile pe care le-a poruncit Hristos. Totuşi această lucrare putea fi îndeplinită numai prin ajutorul învăţătorului divin, care Ie va aduce aminte şi îi va călăuzi în tot adevărul, aşa cum fusese profetizat în loan 14,26 şi 16,1 3.
Totuşi, când S-a înălţat la cer, Hristos i-a lăsat pe ucenici total lipsiţi de putere în mijlocul vrăjmaşilor de moarte din lume. Lucrul cel mai important de care aveau nevoie era puterea din cer, puterea Duhului Sfânt cel făgăduit. Prin urmare, lucrul care li s-a spus să-l facă a fost să aştepte venirea Duhului Sfânt. Cât de tragic şi disperat ar fi fost totul, dacă nu ar fi existat puterea făgăduită! De aceea, ultima poruncă a lui Hristos a fost: „lată că

voi trimite peste voi făgăduinţa Tatălui Meu, dar rămâneţi în cetate până veţi fi îmbrăcaţi cu putere de sus." (Luca 24,49). „Rămâneţi"... „până veţi fi îmbrăcaţi", indiferent cât de mult va dura. Cuvintele au fost rostite chiar de Domnul care tocmai spusese: „Mergeţi!" Cu siguranţă, porunca aceasta trebuie să fi stârnit cea mai mare surprindere, nedumerire şi aşteptare. El le vorbea predicatorilor, învăţătorilor, pastorilor, evangheliştilor pe care îi chemase şi cărora le încredinţase marea misiune. Cum să aştepţi mult, când există o lume care piere şi trebuie să fie avertizată, o lucrare uriaşă de făcut şi o biserică de întemeiat? Nu avem timp de pierdut. Suntem deja în întârziere. *Totuşi, dacă nu rămâneau, erau sortiţi eşecului.* Nimeni nu este pregătit pentru slujirea Evangheliei, până când nu este îmbrăcat cu această putere din cer. Cunoaşterea nu este suficientă, şi nici activitatea. Fiecare trebuie să aibă puterea Duhului Sfânt. Nici măcar autoritatea de a alunga demonii nu era suficientă.

Rămânerea precede mergerea
Biserica ascultă cu tot mai multă seriozitate porunca divină: „Mergeţi". Totuşi ea nu a simţit necesitatea solemnă a celei de a doua porunci: „Rămâneţi", de care este legată inseparabil. Suntem mai doritori să încercăm să o împlinim pe prima decât să o respectăm pe a doua.

Totuşi acelaşi Domn a rostit ambele porunci. Observaţi următoarele citate:
„Lucrul de care avem nevoie este botezul cu Duhul Sfânt. Fără acesta, nu suntem mai pregătiţi să mergem în lume decât au fost ucenicii după răstignirea Domnului lor. Isus a cunoscut lipsa lor şi le-a spus să rămână în cetate până vor fi înzestraţi cu putere din ceruri". -Ellen G. White, în *Review and Herald,* 18 februarie 1890
„Predicarea Cuvântului nu va fi de niciun folos fără prezenţa continuă a Duhului Sfânt şi fără ajutorul Său neîncetat. Acesta este singurul învăţător capabil al adevărului dumnezeiesc. Adevărul va trezi

conştiinţa şi va transforma viaţa numai atunci când este însoţit în inimă de Duhul". - *Hristos, Lumina lumii,* p. 671
Citatul următor este foarte pătrunzător: „Dacă puterea divină nu se combină cu efortul omenesc, nu aş da niciun pai pentru tot ce poate să facă cel mai mare om. Duhul Sfânt lipseşte în lucrarea noastră". - Ellen G. White, în *Review and Herald,* 18 februarie 1890
Domnul nu Se grăbeşte, deşi oamenii se pot grăbi. Dumnezeu l-a trimis pe Moise în deşert timp de patruzeci de ani spre a-l pregăti pentru misiunea lui, când era deja de patruzeci de ani, iar copiii lui Israel sufereau sub biciul supraveghetorului şi aşteptau un eliberator. După cum a fost în mişcarea exodului, tot aşa este şi în Mişcarea Adventistă: Dumnezeu îi va pregăti pe conducătorii şi pastorii Săi înainte de a-Şi elibera poporul din Egiptul spiritual. El l-a trimis pe Pavel în Arabia timp de trei ani, după ce L-a văzut pe Domnul, spre a-l pregăti pentru prima misiune mondială, deşi lumea antică

aştepta în întuneric. Oare este mai puţin necesară o pregătire asemănătoare în ultima misiune mondială?
Isus a petrecut treizeci de ani pregătindu-Se pentru cei trei ani şi jumătate de lucrare publică. Dacă Domnul nostru cel fără păcat nu Şi-a început activitatea de slujire publică până când nu a fost uns într-o modalitate specifică de Duhul Sfânt, cum îndrăznesc nişte oameni muritori şi păcătoşi să încerce să câştige suflete fără a fi umpluţi cu Duhul Sfânt? Cum îndrăznim noi să ne grăbim într-o lucrare în care Isus, apostolii şi profeţii s-au temut să păşească?

Acelaşi scriitor inspirat, Luca, în Fapte 1,4.5, spune în continuare: „Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aştepte acolo făgăduinţa Tatălui, 'pe care', le-a zis El, 'aţi auzit-o de la Mine'. Căci loan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt".

ArthurT. Pierson a sugerat, pe bună dreptate, că „Faptele Apostolilor" ar trebui, de fapt, să se intituleze, „Faptele Duhului Sfânt". Aici, din nou, ucenicii au fost îndemnaţi să „aştepte" „făgăduinţa". în Cuvântul divin sunt multe făgăduinţe. Totuşi numai una a fost desemnată de Isus ca fiind „făgăduinţa" - aflată pe un loc de seamă între toate celelalte „făgăduinţe nespus de minunate" ale lui Dumnezeu. Această făgăduinţă a legat misiunea Duhului Sfânt de evanghelizarea lumii.

Locul rămas gol între apostoli este completat prematur

Cât de greu este să aştepţi! Acest lucru este demonstrat prin ocuparea locului rămas liber din cauza trădării lui luda. Ucenicii nu avuseseră niciun cuvânt de spus în alegerea celor doisprezece. Isus făcuse personal selecţia, fără a-i consulta pe alţii. Totuşi, acum, Isus plecase. El nu le spusese ucenicilor să facă niciun pas, până nu se va împlini „făgăduinţa". Ei trebuiau să aştepte până va veni Duhul Sfânt.

Cu toate acestea, ei au ales câteva nume şi au început să tragă la sorţ înaintea Domnului, iar Matia a fost declarat ales. Dumnezeu nu părăseşte, chiar dacă omul este neascultător. El este îndelung răbdător. Totuşi este evident că Matia nu a fost niciodată adevărata alegere a Duhului Sfânt. Isus plecase, Conducătorul divin încă nu venise, iar o alegere valabilă era imposibilă. Ucenicii ar fi trebuit să aştepte, dar ei au început cu numirea celui care lipsea din numărul lor.
Doi ani mai târziu, cel chemat de Dumnezeu a fost Saul din Tars. „Pavel, apostol nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos şi prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morţi" (Galateni 1,1). Pe temeliile Noului Ierusalim, pe care sunt gravate numele celor doisprezece apostoli, numele lui Pavel va apărea fără îndoială ca fiind al doisprezecelea.
62
VENIREA MÂNGÂIETORULUI
Fără Duhul Sfânt, numirea *corectă a* unui slujbaş al bisericii nu este cu nimic mai

posibilă decât a rosti o predică. Prea adesea, în locul unei aşteptări cu rugăciune a îndrumării Duhului Sfânt, are loc un vot prin ridicare de mâini, o înlocuire a vocii Duhului cu vocea omului. Totuşi ridicarea de mâini are o mică valoare, dacă nu sunt nişte mâini înălţate spre Acela care ţine stelele bisericilor în mâna Sa (Apocalipsa 2,1).

Mângâietorul alege şi foloseşte

Un pastor nu este un mesager acreditat al lui Dumnezeu dacă nu este chemat şi uns de Duhul Sfânt. în sensul acesta citim următoarele:

„Numai cei care sunt învăţaţi în felul acesta de Dumnezeu, numai aceia în care a avut loc lucrarea interioară a Duhului şi în viaţa cărora se manifestă viaţa lui Hristos pot fi nişte reprezentanţi adevăraţi ai Mântuitorului". - *Slujitorii Evangheliei,* p. 285

Lucrarea Sa este atât de a numi *pentru* slujire, cât şi de a da putere *în* slujire. în timpurile apostolice, pastorii au fost aleşi de Duhul Sfânt, nu pur şi simplu prin votul

oamenilor. Ei nu au făcut decât să recunoască şi să confirme chemarea Duhului.

„Luaţi seama dar la voi înşivă şi la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriţi Biserica Domnului, pe care a câştigat-o cu însuşi sângele Său" (Fapte 20,28).

„Pe când slujeau Domnului şi posteau, *Duhul Sfânt a zis:* „'Puneţi-Mi deoparte pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat'. Atunci, după ce au postit şi s-au rugat, şi-au pus mâinile peste ei şi i-au lăsat să plece. Barnaba şi Saul, *trimişi de Duhul Sfânt,* s-au coborât la Seleucia şi, de acolo, au plecat cu corabia la Cipru" (Fapte 13,2-4).

De asemenea, are loc o numire divină atât a posturilor, cât şi a persoanelor care să le ocupe.

„El a dat pe unii apostoli, pe alţii proroci, pe alţii evanghelişti, pe alţii păstori şi învăţători" (Efeseni 4,11).

Dacă Mângâietorul nu alege, nu foloseşte şi nu binecuvântează, totul este zadarnic.

Dacă ar fi mai puţină diplomaţie şi mai multă rugăciune, mai puţină manipulare şi mai multe cereri către Dumnezeu, Duhul Sfânt ar avea mai mult posibilitatea de a arăta care este voia Sa.

Faptul ca o biserică ori un comitet să-şi asume lucrarea de a numi în diferite posturi în conformitate cu propria preferinţă, sau voinţă, nu este nimic mai puţin decât un afront adresat Duhului Sfânt. Conciliul de la Ierusalim a fost tipul tuturor conciliilor adevărate, iar hotărârea lor a fost următoarea:

„Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt şi nouă să nu mai punem peste voi nicio altă greutate decât ceea ce trebuie" (Fapte 15,28).

Aici trebuie să observăm că Duhul Sfânt este cel care a ales primul.

Cincizecimea, ziua inaugurării Duhului Sfânt

Cincizecimea a fost ziua inaugurării Duhului Sfânt ca administrator divin al

bisericii. Duhul Sfânt este adevăratul şi singurul vicar al lui Hristos pe pământ. întreaga administrare a bisericii îi este încredinţată până când Hristos Se întoarce în slavă la cea de A doua venire. începând cu Ziua Cincizecimii, El a ocupat o poziţie întru totul nouă. Totuşi El poate să lucreze pe deplin numai prin oamenii care l-au acordat stăpânirea deplină asupra vieţii lor şi peste care poate să-Şi exercite controlul absolut.
Acest lucru a fost valabil în timpurile apostolice, iar în Faptele Apostolilor citim că El a ales (1 3,2), a trimis (13,4), a dat putere (13,9), a susţinut (13,52), a clarificat problemele (15,28) şi a interzis (16,6.7). în 1 Corinteni 12, este amintit şi reamintit faptul că diversitatea darurilor din biserică a fost rânduită de „unul şi acelaşi Duh" (vezi versetele 4-13). Aceasta este prerogativa Sa binecuvântată.
„Complicatele roţi pe care le-a văzut profetul ca fiind cuprinse într-o aşa confuzie erau, de fapt, sub conducerea unei mâini infinite. Duhul lui Dumnezeu,

descoperit lui ca mişcând şi călăuzind aceste roţi, aducea armonie din confuzie; tot astfel, lumea întreagă era sub controlul Său". - *Mărturii,* voi. 5, p. 752
înainte de Cincizecime, porunca a fost „Aşteptaţi"! Cât de greu este să-L aştepţi pe Dumnezeu! Dacă îl aşteptăm pe Duhul Sfânt spre I ne da putere, este uşor să credem că pierdem timp. Prin urmare, prea adesea mergem să lucrăm *pentru* Dumnezeu fără să primim mai iritai o ungere *de la* Dumnezeu. Totuşi nu este de niciun folos să ne

grăbim înainte de a primi Duhul Sfânt, nu este de niciun folos să lucrăm fără ungerea Sa. Mulţi sunt prea grăbiţi ca să aştepte acea pregătire a inimii, care este necesară mai presus de orice. Trăim în zile ale înmulţirii muncii, uitând calitatea muncii în dorinţa după cantitate.
„Avem privilegiul de a-L crede pe Dumnezeu pe cuvânt. Când era pe punctul de a-i părăsi pe ucenicii Săi pentru

a Se înălţa la cer, Isus le-a încredinţat misiunea de a vesti solia Evangheliei în orice neam, limbă şi popor. El le-a spus să rămână în Ierusalim până când vor fi îmbrăcaţi cu putere de sus. Acest lucru era esenţial pentru succesul lor. Ungerea sfântă trebuie să vină peste slujitorii lui Dumnezeu...
Aceasta este calea pe care trebuie să o urmeze aceia care iau parte la lucrarea de propovăduire a venirii Domnului pe norii cerului, deoarece trebuie să fie pregătit un popor care să reziste în marea zi a lui Dumnezeu. Deşi Hristos le făgăduise ucenicilor că vor primi Duhul Sfânt, acest fapt nu a înlăturat necesitatea rugăciunii. Ei s-au rugat mult mai stăruitor şi au continuat să se roage cu un singur cuget. Aceia care sunt angajaţi acum în lucrarea solemnă de pregătire a unui popor pentru venirea Domnului trebuie să continue să se roage în acelaşi fel. Primii ucenici au fost uniţi. Ei nu au făcut speculaţii, nu au avut nicio teorie ciudată de propus cu privire la binecuvântarea care urma să

vină. Ei au fost una în credinţă şi în spirit. Toţi aveau un singur cuget". - *Gospel Workers,* p. 370, 371 (ediţia 1893)

Activitatea neîncetată este un pericol

Ispita noastră este aceea de a ne angaja într-o activitate neîncetată, în detrimentul timpului necesar pentru rugăciune, studiu şi meditaţie spirituală. Ne scuzăm că suntem în întârziere în îndeplinirea sarcinii noastre. Oamenii mor, iar noi ne aflăm în faţa ultimelor crize, prin urmare, lucrăm cu frenezie, într-o modalitate foarte asemănătoare ucenicilor care au trudit toată noaptea, şi nu au prins nimic. Totuşi, la venirea primilor zori ai dimineţii, câteva minute de prezenţă personală a Domnului şi îndrumarea Sa directă au umplut năvodul lor, care până atunci fusese gol. Suntem constrânşi să concluzionăm că mii de oameni ignoră într-o mare măsură acest principiu fundamental şi această îndrumare directă.

Mult prea puţini au aşteptat pregătirea

cerească pentru slujirea creştină. Sunt convins că aceasta este greşeala noastră colosală. Mărturisesc că a fost şi greşeala mea. Nu trebuie „să mergem" până când nu suntem îmbrăcaţi cu putere. Dumnezeu poate să facă pentru noi în cinci minute, dacă suntem îmbrăcaţi cu putere, mai mult decât putem să facem noi singuri într-o săptămână. Deşi iubirea adevărată începe la cruce, totuşi orice slujire adevărată începe la Cincizecimea noastră personală. „Religia legalistă nu va fi de folos pentru veacul acesta. Putem să îndeplinim toate faptele de slujire, şi totuşi să fim la fel de lipsiţi de influenţa înviorătoare a Duhului Sfânt, cum sunt lipsite înălţimile din Chilboa de rouă şi ploaie". - *Mărturii,* voi. 6, p. 41 7, 418

Observaţi că ucenicii trebuiau să aştepte în Ierusalim, oraşul cu străzile aglomerate şi cu babilonia de voci - tocmai cetatea care îl răstignise pe Domnul lor numai cu câteva săptămâni înainte. încă era ostilă şi plină de ură. Era tocmai cetatea care îi dispreţuise pe profeţi şi pentru care

Hristos plânsese: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci şi ucizi cu pietre pe cei trimişi la tine, de câte ori am vrut să strâng pe fiii tăi, cum îşi strânge găina puii sub aripi, şi n-aţi vrut! Iată că vi se va lăsa casa pustie" (Luca 1 3,34.35).
Era ultimul loc din lume la care s-ar fi gândit vreodată. Acest fapt dovedeşte că Dumnezeu poate să-i binecuvânteze pe oameni oriunde se află. Dacă arfi mers într-un loc liniştit, la ţara, în munţii din Iudeea sau pe ţărmurile Galileii, afară din oraşul cu nevoile strigătoare ale oamenilor, ei ar fi fost ispitiţi de egoismul de a rămâne acolo, aşa cum sugerase Petru cu ocazia schimbării la faţă, uitând de nevoia disperată a lumii.

Puterea executivă a Dumnezeirii

Acum, ajungem la cuvintele uimitoare din Fapte 1,8: „Ci voi veţi primi o putere când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria şi până la marginile pământului".
Aceste cuvinte au fost rostite chiar înainte

de înălţarea la ceruri şi au fost urmate de întoarcerea la Ierusalim şi de căutarea camerei de sus, unde ucenicii au aşteptat.

66

VENIREA MÂNGÂIETORULUI

Isus reorientase gândurile lor pe o nouă cale, care îl avea în centru pe El însuşi, şi le oferise un concept nou cu privire la Duhul Sfânt ca administrator, putere executivă a Dumnezeirii în noua dispensaţiune. Mintea lor era înălţată de la lucrurile pământeşti, materiale, la cele spirituale. El Ie-a dat o nouă viziune asupra lumii, iar puterea Cincizecimii urma să vină doar pe acest temei. Inima lor se lărgise pentru a cuprinde lumea.
Acesta este motivul pentru care puterea Duhului Sfânt a venit asupra Bisericii Apostolice prin Ploaia timpurie şi pentru care va veni şi prin Ploaia târzie asupra Bisericii Rămăşiţei, care are aceeaşi viziune. în perioada dintre Biserica Apostolică şi cea a Rămăşiţei, când viziunea bisericii a fost diminuată, Duhul Sfânt nu a fost văzut niciodată în

plinătatea Lui.
în 29 martie, 1848, uriaşa cascadă Niagara s-a oprit pentru un timp. Pe lacul Erie s-a format o gheaţă de o grosime remarcabilă. Vântul a rupt gheaţa în bucăţi mari care au format un baraj puternicia intrarea râului Niagara. Apa a trecut pe sub cascadă. Căderile de apă au încetat, iar istoria a înregistrat fenomenul unei Niagara secate. Totuşi, sub razele calde ale soarelui, barajul de gheaţă a cedat, iar cascada s-a revărsat din nou cu puterea ei uriaşă.
Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru întoarcerea puterii Ploii târzii.

CAPITOLUL 6

UIMITOAREA SCHIMBARE FĂCUTĂ DE CINCIZECIME

Fără îndoială, cuvântul-cheie al textului este *putere.* Faptul că provine din cuvântul grecesc *dunamis* - din care derivă cuvintele *dinamic, dinamită* şi *dinam* - este cel mai sugestiv şi vital. Numai prin acest *dunamis* pot fi nimicite zidurile de neclintit ale indiferenţei, păcatului, formalismului şi

egoismului. Numai prin acţiunea acestui *dunamis* poate să vină puterea care va grăbi roţile acestei maşinării a Mişcării Adventiste, rânduite de Dumnezeu. Numai prin acest *dunamis,* firele omeneşti, care au fost menite să poarte curentul ceresc, sunt „vii". Numai în felul acesta vom avea lumina, căldura şi puterea necesare spre a umple pământul cu slava lui Dumnezeu. Gândiţi-vă acum la cele trei faze: puterea necesară, natura puterii disponibile, scopul cu care este oferită.

„Veniţi să vă arăt cea mai mare putere nefolosită din America", i-a spus un om de afaceri unui lucrător creştin, în timp ce îl conducea la cascada Niagara. „Acolo!" a exclamat el, arătându-i torentul cu puterea lui.

„Nu", a răspuns lucrătorul creştin, „cea mai mare putere nefolosită din lume este Duhul Sfânt al viului Dumnezeu".

Este adevărat! Aceasta este puterea de care avem nevoie - o putere cerească, nu omenească, naturală sau pământească. Este o putere din afară şi mai presus de

noi înşişi pentru a realiza lucrările pe care nu le putem realiza singuri.

68

VENIREA MÂNGÂIETORULUI

O împătrită putere imperativă

Acei apostoli aveau nevoie de o putere împătrită. Mai întâi, aveau nevoie de *puterea spirituală* de a trăi o viaţă sfântă, în ciuda înclinaţiilor fireşti, care încă rămân în firea pământească, puterea de a trăi biruitori, de a aduce o slujire vrednică şi de a câştiga suflete. în al doilea rând, aveau nevoie de puterea unei *voinţe noi.* împotriva lor erau îndreptate puteri uriaşe. Când au fost încercaţi, ei L-au părăsit pe Hristos şi au fugit. în al treilea rând, aveau nevoie de *putere intelectuală* din cauza neştiinţei şi a incapacităţii lor de a înţelege misiunea lui Hristos şi sarcina lor. în al patrulea rând, aveau nevoie de *putere în slujire* pentru a realiza rezultatele spre care trebuiau să ţintească. Noi avem nevoie exact de aceeaşi putere.

Ideea aflată la rădăcina creştinismului este aceea că oamenii lui Dumnezeu

îndeplinesc lucrarea Sa cu puterea Duhului Sfânt care îi pregăteşte pentru slujire. Aceasta este o putere indispensabilă, o putere adevărată, o putere incomparabilă, o putere care poate fi obţinută, o putere personală şi o putere efectivă. Această putere este comparabilă cu Duhul Sfânt. De fapt, Duhul Sfânt însuşi este întruchiparea acestei puteri. Hristos nu a vorbit niciodată despre Duhul Sfânt ca fiind o influenţă sau un atribut, asemenea dragostei sau milei. Duhul Sfânt este o persoană care doreşte să trăiască în noi şi să facă disponibilă pentru noi puterea care se află în El. Ea nu ne este dată nouă, ci Lui. Când îl primim pe El, suntem întăriţi atât pentru a voi, cât şi pentru a înfăptui. Totuşi nu putem să avem puterea fără să-L avem pe Duhul Sfântînsuşi. El este Mijlocul sau Cel care dă puterea. El vine nu pentru ca eu să-L folosesc, ci vine ca o Persoană atotputernică ce doreşte să mă folosească. Eu sunt cel care alege în cele din urmă dacă voi limita sau nu puterea

„Celui Sfânt" (Psalmi 78,41).
La început, Dumnezeu a pus puterea în mâinile omului, dar omul a pierdut-o prin căderea din Eden. Dumnezeu nu ne poate înzestra acum cu această putere. Totuşi El pune „toată puterea" în mâinile lui Hristos, care o împarte prin Duhul Sfânt. El ne-o oferă prin Duhul Sfânt. Nu este puterea pe care o primim doar prin faptul că o cerem. Există nişte condiţii

de îndeplinit. înainte de a fi pregătiţi să o primim, trebuie să facem ceva. Ne vom referi la acest subiect mai târziu. Totuşi legile puterii sunt legi precise. în domeniul spiritual, la fel ca în cel fizic, ori de câte ori cineva respectă legea puterii, i se încredinţează puterea de a acţiona.
Nu intelect, oratorie sau psihologie
Gândiţi-vă acum la *natura* puterii disponibile. Ea nu este o putere intelectuală, aşa cum se manifestă în elocvenţă. în auditoriul din Ziua

Cincizecimii, au fost oratori mai mari şi oameni mai învăţaţi decât Petru. Un om poate să-i impresioneze pe semenii lui prin elocvenţă şi persuasiune. Totuşi aceasta nu este puterea indicată. Ea poate să fie adăugată la darurile cunoştinţei sau elocvenţei, asemănătoare celor pe care Ie-a avut Pavel, dar poate să le fie dată unor oameni neînvăţaţi, cum au fost Petru şi loan.
Actorul talentat şi oratorul cu limbă iscusită pot să copleşească auditoriul, producând efecte emoţionale adânci sau un entuziasm uimitor. Talentul şi ingeniozitatea lor sunt admirate şi invidiate de toţi. Totuşi acestea nu sunt puterea Duhului Sfânt. Focul arzător al intelectualismului poate să copleşească, până când efectul pare a fi supranatural, dar intelectul şi Duhul Sfânt nu trebuie să fie confundate.
Nici cea mai înaltă realizare a geniului omenesc nu reuşeşte să se ridice la nivelul celui mai mic grad al acestei puteri divine. A-i electriza pe ascultători este un

lucru, dar a-i aduce la pocăinţa adevărată la picioarele lui Isus este cu totul altceva. Prima realizare depinde doar de cuvinte, dar a doua, de puterea Duhului Sfânt. Adesea, în adunările religioase este văzut un efect psihologic, aparent, foarte asemănător cu lucrarea Duhului Sfânt, dar acestea sunt aşa de departe cum sunt polii. Efectele emoţionale puternice sunt produse de muzica aleasă şi de vorbirea talentată. Totuşi acestea sunt pur şi simplu un apel psihologic la emoţii. Să nu fie nicio confuzie aici. Lacrimile dintr-un serviciu religios nu sunt cu nimic mai sfinte în ele însele decât lacrimile dintr-un spectacol de teatru.
Chiar şi expresiile efervescente ale oratorului religios şi prezentarea logică a lucrurilor spirituale, care le plac ascultătorilor şi impresionează

imaginaţia şi inteligenţa pot să fie întru totul lipsite de puterea Duhului Sfânt. Nu adevărul abstract, ci puterea care

mărturiseşte pentru adevăr este cea care produce rezultate spirituale.

Inventivitatea firii pământeşti

Adesea, aceste produse ale inventivităţii firii pământeşti sunt o piedică pentru lucrarea eficientă a Duhului Sfânt. Câştigătorul de suflete, plin de Duhul Sfânt, este înlocuit adesea de oratorul religios, care vine pentru a umple totul cu prezenţa lui. Adesea, acest lucru se reflectă în notele noastre de plată. Până când nu va fi înlăturată toată încrederea în vorbirea atrăgătoare, Dumnezeu nu poate folosi lucrurile nebune ale lumii pentru a le face de ruşine pe cele înţelepte. Deseori, cuvântarea cea mai simplă rostită de vorbitorul cel mai umil este folosită în modalitatea cea mai remarcabilă.

Oratorii nu ne pot învăţa niciodată taina puterii Duhului Sfânt. Cufundarea în Cuvântul divin şi abandonarea deplină în mâinile lui Dumnezeu spre a fi supus întru totul voinţei Sale şi condus de Duhul Său sunt singura cale adevărată spre puterea spirituală. Pavel a învăţat această lecţie.

în cuvântarea lui elocventă de la Atena, el a întâmpinat logica prin logică şi filozofia prin filozofie. Totuşi acolo nu a lăsat nicio biserică şi nu există nicio epistolă către atenieni, în timp ce acelora din Corint le sunt adresate două epistole.
Când a mers la ei, Pavel le-a spus ceva semnificativ: „Căci n-am avut de gând să ştiu între voi altceva decât pe Isus Hristos şi pe El răstignit" (1 Corinteni 2,2). De asemenea, cu privire laîncercările noastre de a „organiza lucrurile", citim:
„în salvarea oamenilor, Dumnezeu face toată lucrarea, folosindu-Se de om. Omul nu poate organiza lucrarea lui Dumnezeu în felul său, deoarece lucrarea exterioară este zadarnică dacă Dumnezeu nu lucrează în interior. Puterea divină trebuie să se combine cu efortul omenesc, altfel nu putem să fim conlucrători cu Dumnezeu". - Ellen G. White, în *Review and Herald,* 6 mai 1890
Puterea Duhului Sfânt nu este puterea organizării, a cifrelor sau a bogăţiei. O mare parte din puterea vizibilă a bisericii

din zilele noastre

este rezultatul organizării. Mulţi predicatori „de succes" îşi datorează aşa-zisul „succes" doar metodelor de perfecţionare a organizării pe care le aplică lumea. Influenţa şi prestigiul lor sunt rezultatul unui mecanism perfecţionat. Lucrul acesta poate să nu implice nicio putere spirituală, deşi Duhul Sfânt lucrează prin intermediul ordinii şi al organizării. Totuşi poate să fie o simplă maşinărie ecleziastică - o întreprindere religioasă, pe care o construieşte predicatorul.
Când ambiţia omenească reuşeşte să aibă succes, acesta este exact ca succesul obţinut în întreprinderile financiare lumeşti. Atunci, biserica este asemenea unei corăbii a morţii, care pluteşte în derivă prin ocean, condusă de forme fără viaţă - oameni morţi la vele, oameni morţi la cârmă, oameni morţi în cuşete, plutind tăcuţi în derivă pe marea posomorâtă a morţii. Din punct de vedere

al vieţii vibrante a Duhului Sfânt, există multe biserici formale, cu un mort la amvon şi cu suflete surde în strane. Degetul cerului scrie: „îţi merge numele că trăieşti, dar eşti mort".

Aşa cum se exprima un scriitor, cu siguranţă că nu există nimic mai scandalos ca un predicator mort aflat la amvon şi predicându-le unor morţi aflaţi în strane.

Convinge şi câştigă pentru Hristos

Prin urmare, care este natura acestei puteri şi cum acţionează ea? Puterea Duhului Sfânt *convinge de păcat.* Ea îi face pe ascultători să se vadă pe ei înşişi aşa cum îi vede Dumnezeu. Ea îi trimite acasă pe oameni nu admirându-l pe predicator, ci agitaţi, tulburaţi şi adesea jurând că nu-l vor mai asculta din nou. Şi totuşi ei ştiu în sufletul lor că predicatorul are dreptate, iar ei sunt greşiţi. Este puterea de convingere care îi spune inimii: „Tu eşti omul acela". Asemenea predicatori nu sunt deseori populari, dar sunt puternici. Feriţi-vă de flatări. Puterea

personală a lui Dumnezeu îl aduce pe cel păcătos la bara de judecată, iar greşelile sunt îndreptate şi au loc mărturisiri. Aşadar, puterea Duhului Sfânt // *înalţă pe Hristos* şi îl face să fie real pentru ascultători. Unele predici lasă o impresie vie cu privire la adevăr. Altele lasă un simţământ nepieritor cu privire la existenţa Mântuitorului,

nu ca o idee, ci în calitate de Persoană. Aceasta este adevărata predicare spirituală.

De asemenea, puterea Duhului Sfânt îi *conduce* pe oameni la o decizie. Nu doar că ştiu ceva ce nu au ştiut înainte, nu pur şi simplu că au idei şi concepţii noi asupra cărora să reflecteze sau de care să se simtă adânc impresionaţi, ci puterea Duhului constrânge la o acţiune decisivă. Acesta este testul puterii.

Oferă putere pentru mărturisire

Următorul lucru este *scopul* pentru care este oferită puterea. Această îmbrăcare cu

putere este pentru mărturisire. Lucrarea noastră este aceea de a depune mărturie, nu de a argumenta asemenea avocaţilor. Elocvenţa unui avocat învăţat poate să cedeze în faţa mărturiei. Nimic nu este mai simplu. Este doar faptul de a spune ce am văzut, am auzit sau am trăit. Isus a spus: „Adevărat, adevărat îţi spun că noi vorbim ce ştim şi mărturisim ce am văzut, şi voi nu primiţi mărturia noastră" (Ioan 3,11).
Totuşi un martor trebuie *să ştie* ceva. Ţăranul cel mai umil poate să meargă în sala de judecată şi să spună: „Am fost martor la faptă şi mărturisesc ce am văzut şi am auzit". Cuvintele unui martor sunt scrise în alb şi negru. Dacă spune altceva decât „adevărul şi numai adevărul", el este vinovat de sperjur. Un martor nu-şi reţine mărturia. Ele este conştient de faptele întâmplate şi le spune cu credincioşie. Mărturisirea creştină cere o experienţă personală în lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Ea conţine lucrurile pe care le cunoaşte cineva prin descoperirea divină

a Cuvântului. Mântuirea personală, prin experienţă, este imperativă, înţelegerea lucrurilor predicate. Niciun om nu are vreun drept de a le recomanda altora ceva ce nu a trăit şi nu a verificat personal. Unii oameni au nevoie mai mult să aibă ce să spună, decât au nevoie de puterea de a spune. Prea adesea, predicăm lucruri cu privire la care nu avem nicio experienţă personală. întreb cu seriozitate: Ce anume din lucrurile pe care le aveţi de spus vă face aşa de înflăcăraţi încât Dumnezeu să vă dea puterea de a le spune?
Cu ocazia mărturisirii lui, când Ie-a spus oamenilor să se „pocăiască", Petru însuşi se pocăise de propria minciună, de negare şi profanare.

Prin urmare, el a mărturisit atât cu privire la necesitatea pocăinţei, cât şi cu privire la puterea lui Dumnezeu de a-l schimba pe cel pocăit. El a declarat: „Noi suntem martori ai acestor lucruri" (Fapte 5,32).

Oare noi suntem? Cu adevărat, experienţa stă la temelia oricărei mărturisiri adevărate.
Să nu uităm că noi trebuie să fim martori ai lui Hristos - pentru Hristos. Mulţi dau greş aici. Aşadar, în Luca 24,46-48, citim: „Aşa este scris şi aşa trebuia să pătimească Hristos şi să învie a treia zi dintre cei morţi. Şi să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăinţa şi iertarea păcatelor, începând din Ierusalim. Voi sunteţi martori ai acestor lucruri".
Mărturia Noului Testament este cu privire la Hristos: „Dacă primim mărturisirea oamenilor, mărturisirea lui Dumnezeu este mai mare, şi mărturisirea lui Dumnezeu este mărturisirea pe care a făcut-o El despre Fiul Său" (1 Ioan 5,9). Dacă primim mărturisirea lui Dumnezeu cu privire la Hristos, avem o mărturie personală cu privire la mântuire: „Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturisirea aceasta în el, cine nu crede pe Dumnezeu îl face mincinos, fiindcă nu crede mărturisirea pe

care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său. Şi mărturisirea este aceasta: 'Dumnezeu ne-a dat viaţa veşnică, şi această viaţă este în Fiul Său'." (versetele 10,11).

Este celălalt Martor

Adevărata mărturisire este imposibilă fără cooperarea Martorului Suprem. Legea iudaică prevedea necesitatea de a exista doi martori. Când a predicat Petru, Duhul Sfânt a fost cel de-al doilea şi principalul martor. După cum Domnul Isus a venit să mărturisească pentru adevăr, tot aşa Duhul Sfânt mărturiseşte numai pentru adevăr şi niciodată pentru minciună, pervertire sau denaturare a adevărului. Prin urmare, în planul lui Dumnezeu, Duhul Sfânt este un martor care ni se alătură. Mărturia noastră trebuie să fie în armonie cu a Sa. „Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca şi Duhul Sfânt, pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El" (Fapte 5,32). De fapt, noi nu suntem nişte martori adevăraţi până când nu primim puterea Duhului Sfânt.

VENIREA MÂNGÂIETORULUI

în limba engleză, cuvântul *martor (witness)* provine de la anglosaxonul *witam,* care înseamnă „eu ştiu". Un motiv pentru care există atât de puţină mărturisire reală este acela că ştim aşa de puţin despre Domnul Isus Hristos. Nu putem să mărturisim dacă nu avem despre ce să mărturisim.

O semnificaţie suplimentară este aceea că termenul grecesc pentru *martor* este *martus,* din care derivăm cuvântul *martir.* Aşadar, un martir este un om convins de adevăr, iar adevărul se manifestă în viaţa şi în moartea lui. Focul persecuţiilor nu face martiri, el doarîi descoperă. Omul care nu este deja un martir nu-şi va da niciodată viaţa pentru adevăr. Martirii nu au murit ca să ajungă martiri, ci pentru că erau martiri.

Domnul nu a admirat nişte ucenici antrenaţi special pentru a argumenta şi pentru a învinge obiecţiunile sau pentru a depinde, în primul rând, de o listă de texte-cheie şi de metode de lucrare

personală, oricât de corespunzătoare ar fi ele, ci pentru a depune mărturie cu privire la realitatea bucuriilor mântuirii proprii. Dacă suntem salvaţi de la moarte prin intermediul unui medic, nu avem nevoie de o pregătire specială pentru a-i convinge pe alţii să meargă la el. Trebuie să ne întoarcem din ce în ce mai mult la mărturisirea simplă şi plină de bucurie. Acesta este scopul principal al revărsării puterii Duhului Sfânt.

Zilele de aşteptare aduc unitate

După ce vorbeşte despre înălţarea la cer, Raportul inspirat spune: „Atunci ei s-au întors în Ierusalim din muntele numit al Măslinilor, care este lângă Ierusalim, departe cât un drum în ziua Sabatului. Când au ajuns acasă, s-au suit în odaia de sus, unde stăteau de obicei. Erau: Petru, Iacov, Ioan, Andrei, Filip, Toma, Bartolomeu, Matei, Iacov, fiul lui Alfeu, Simon Zilotul, şi Iuda, fiul lui Iacov. Toţi aceştia stăruiau cu un cuget în rugăciune şi în cereri, împreună cu femeile şi cu Măria, mama lui Isus, şi cu fraţii Lui."

(Fapte 1,12-14). „în ziua Cincizecimii, erau toţi împreună în acelaşi loc" (2,1). Cincizecimea era una dintre cele trei mari sărbători iudaice. Ea ocupa un loc central între Paşte şi Sărbătoarea Corturilor. Era în legătură

cu Pastele şi avea loc la cincizeci de zile după acesta. Dacă nu ar fi fost Pastele, nu ar fi fost nici Cincizecimea.

Imaginaţi-vă, dacă doriţi, acele zece zile de aşteptare dintre înălţare şi Cincizecime. Cuvintele îngerilor încă răsunau în urechile ucenicilor. Domnul lor urma să Se întoarcă în vizibil, în trup. Totuşi, până va veni El, Duhul cel invizibil avea să-Lînlocuiască. Porunca lui Isus de a rămâne în cetate încă era vie în mintea lor. Ea se referea la apostoli, câteva femei şi mai mulţi fraţi -în total o sută douăzeci de oameni.

Cu toate acestea, numărul celor care L-au văzut pe Domnul după învierea Sa şi

înainte de Cincizecime a fost de peste cinci sute (1 Corinteni 15,6). Aşadar, numai unul din patru au rămas în cetate aşa cum li s-a poruncit. Acest fapt ar putea să ne aducă o oarecare încurajare din perspectiva condiţiilor şi a tendinţelor din zilele noastre. Dacă aşteptăm ca întreaga biserică să primească Ploaia târzie, ziua aceea nu va veni niciodată. Aceea a fost o adunare umilă şi nesemnificativă - câţiva pescari săraci şi neînvăţaţi, vameşi şi alţi oameni de rând, precum şi câteva femei umile şi devotate. în acele zece zile, un singur lucru Ie-a preocupat mintea şi Ie-a dat curaj pentru viitor. Cuvântul „toţi" din text îi cuprinde pe apostoli, ucenici şi ceilalţi urmaşi ai lui Isus, care erau adunaţi. Faptul că „erau împreună în acelaşi loc" este ceva trecător, dar faptul că stăruiau „cu un cuget" este o condiţie veşnică. Locul nu înseamnă nimic în zilele noastre, dar a avea „un cuget", unitatea, înseamnă totul. De asemenea, ei „stăruiau... în rugăciune". Duhul Sfânt a venit cu ocazia

unei adunări de rugăciune. Inimile băteau la unison, rugăciune după rugăciune se înălţau spre cer. Fiecare situaţie în care a fost primit Duhul Sfânt, relatată în Noul Testament, este precedată de rugăciune stăruitoare. Mă tem că noi dăm greş tocmai în această privinţă în zilele noastre. Cât de stăruitor doreau ei darul! Cât de dureroase erau regretele lor pentru necredincioşia lor precedentă! Cât de adânci şi de sincere erau mărturisirile pe care le făceau unii altora! Cât de mult îşi simţeau propria neputinţă şi nimicnicie! Cu fiecare zi care trecea, se întrebau dacă Duhul va veni în ziua aceea. Ocupaţia continuă poate să fie o pierdere de timp mai mare decât aşteptarea plină de consacrare. Cât de mult aveau ei nevoie de Duhul Sfânt! Mulţimile erau pe moarte.

Sunetul ca de furtună
Prima, a doua, a treia, a patra şi a cincia zi vin şi trec. De ce Duhul Sfânt nu vine? Zilele a şasea, a şaptea şi a opta trec. Cât

de uşor ar fi fost să critice, pe măsură ce zilele treceau! Nu e de mirare că Duhul Sfânt nu venise, cu Toma în mijlocul lor şi cu înclinaţia lui spre îndoială. Era şi Simon Petru! Doar să ne aducem aminte de jurămintele şi de blestemele lui. Cu greu se putea avea încredere în el. De asemenea, erau acolo fiii lui Zebedei, care ceruseră realmente locurile cele dintâi. Cu siguranţă că erau nişte egoişti, nişte instigatori, adevăraţi „fii ai tunetului". Apoi, acolo era Măria Magdalena. Să nu uităm trecutul ei. Cum putea să-i binecuvânteze Domnul?
Oh, este aşa de uşor să întorci reflectorul asupra altora, în loc să-l îndrepţi asuprata-dejurîmprejur,în locdeînăuntru. Suntem predispuşi să-i acuzăm pe alţii pentru propria lipsă de putere. Totuşi Cincizecimea dovedeşte că, dacă pocăinţa noastră este adevărată şi adâncă, nicio binecuvântare nu este reţinută din cauza păcatelor din trecut. Mulţumim lui Dumnezeu pentru acest lucru! Prin urmare, să ne apropiem unii de

alţii şi să ne apropiem de El. Atunci, Duhul Sfânt va veni.
Ziua a noua a trecut fără să se întâmple nimic. Probabil că ucenicii s-au întrebat dacă nu cumva Tatăl ar putea să nu-Şi îndeplinească făgăduinţa cu ocazia Cincizecimii. Acesta trebuie să fi fost planul Său. Fără îndoială că ultima noapte a fost petrecută în veghere, rugăciune şi cereri stăruitoare. în cele din urmă, ziua cea importantă a venit. Ce zi epocală! Atât pentru ucenicii care se rugau, cât şi pentru valul de mulţimi de afară, precum şi pentru milioanele de oameni care nu se născuseră încă - inclusiv pentru noi cei de astăzi.
lată raportul sfânt: „Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic şi a umplut toată casa unde şedeau ei. Nişte limbi ca de foc au fost văzute împărţindu-se printre ei şi s-au aşezat câte una pe fiecare din ei" (Fapte 2,2.3). Deodată, s-a auzit un sunet de furtună. Nu era asemenea unui vânt obişnuit. Nu venea de la nord, est, sud sau vest, ci din cer. Nu

era vânt, ci era un sunet asemănător sunetului vântului. Nu era un suflu de aer, ci un sunet. Nu era o mişcare a atmosferei care să ridice părul sau pe care să-l simţi în ceafă.

Repet, doar sugera că este vânt, dar nu era vânt. Acest sunet, asemănător unui uragan, a fost auzit de mulţimile din cetate în acea oră timpurie a dimineţii (versetul 6). El s-a oprit asupra unei case, umplând locul unde erau adunaţi ucenicii. El amintea de declaraţia făcută de Domnul Isus lui Nicodim: „Vântul suflă încotro vrea şi-i auzi vuietul, dar nu ştii de unde vine, nici încotro merge. Tot aşa este cu oricine este născut din Duhul".

Faptul esenţial al Cincizecimii

De asemenea, au fost văzute „nişte limbi ca de foc". Erau împărţite printre ei, luminoase, având culoarea sau aparenţa focului. *Ele nu erau foc, ci păreau asemănătoare focului.* Pentru că se

aşezaseră câte una pe fiecare dintre ei, fiecare o vedea pe a celorlalţi, dar nu pe a sa.
Aceste două simboluri - vântul şi limbile de foc - au făcut apel la simţul văzului şi al auzului şi au fost doar nişte manifestări temporare, care atrăgeau atenţia la faptul că Duhul nevăzut şi neauzit venise. Ele erau nişte semne care atrăgeau atenţia la puterea prezentă, dar nu erau puterea în sine. Totuşi ochii şi urechile mărturiseau despre prezenţa ei.
Ele au fost doar nişte manifestări însoţitoare şi aveau valoare doar ca semne ale momentului, anunţând inaugurarea oficială a Duhului Sfânt ca Mângâietor de-a lungul acestei dispensaţiuni. Faptul esenţial al Cincizecimii nu a fost niciunul dintre aceste simboluri, ci venirea Duhului Sfânt, care, aş accentua, era nevăzut şi neauzit. Lucrul cel mai important este că ucenicii au fost umpluţi cu Duhul Sfânt. Această resursă esenţială urma să rămână în biserică.

Când şi-a început expediţia arctică, Nansen a luat cu el un porumbel călător. După un timp, a scris un mic mesaj şi l-a ataşat de pasăre. Apoi, a luat porumbelul şi i-a dat drumul să zboare. Acesta a făcut trei cercuri şi, drept ca o săgeată, a zburat o mie de mile peste gheaţă şi o mie de mile peste ape şi, în cele din urmă, s-a oprit în porumbarul casei soţiei exploratorului, iar ea a ştiut că el este bine.

78

VENIREA MÂNGÂIETORULUI

Semnalul cerului pentru pământ

Tot aşa este şi cu venirea Duhului Sfânt. Acesta a fost semnul Cerului pentru pământ, că jertfa lui Isus a fost primită de Tatăl şi că El îşi ocupase locul la dreapta lui Dumnezeu, cu prerogativele depline ale calităţii Sale de Mare Preot. Prin urmare, întreaga lucrare specială a Duhului pentru lume, pe parcursul acestei dispensaţiuni, şi-a găsit împlinirea iniţială la Cincizecime. O nouă zi venise în istoria omenirii, o nouă destinaţie era prevăzută în planul lui

Dumnezeu, o eră nouă în relaţia dintre Dumnezeu şi om. La Cincizecime, a început o nouă ordine a lucrurilor, o nouă legătură cu tipurile şi umbrele pe care le şoptise Vechiul Testament. Ele au fost ca nişte raze ale luminii dimineţii sau ca nişte cântece ale speranţei în noapte - privelişti ale lucrurilor pline de slavă care acum aveau loc.

„Când a trecut prin porţile cerului, Hristos a fost întronat în mijlocul adorării îngerilor. De îndată ce această ceremonie s-a încheiat, Duhul Sfânt a coborât asupra ucenicilor în torente bogate, şi Hristos a fost cu adevărat proslăvit, chiar cu slava pe care o avusese la Tatăl din veşnicie. Revărsarea Duhului Sfânt din Ziua Cincizecimii a fost comunicarea din partea cerului că întronarea Mântuitorului a avut loc. Potrivit făgăduinţei Sale, El a trimis din ceruri Duhul Sfânt asupra urmaşilor Săi, ca un semn că El a primit, ca preot şi împărat, toată puterea în cer şi pe pământ şi că El era Cel Uns peste poporul Său". - *Faptele apostolilor,* p. 38, 39

Puterile unei lumi nevăzute au fost eliberate şi au inundat vieţile ucenicilor din camera de sus. A fost o viaţă nouă, o putere care venise în lume. Duhul Sfânt nu venise ca un vizitator temporar, asupra vreunui veghetor singuratic şi credincios, ci venise ca o Maiestate prezentă continuu, spre a locui în toate vieţile consacrate. De la Cinzecime, reşedinţa Sa a fost pe pământ, aşa cum fusese reşedinţa lui Isus în timpul celor treizeci şi trei de ani. în felul acesta, a fost marcată inaugurarea unei lucrări speciale care avea să continue până la revenirea lui Isus în slavă. Prin urmare, noi nu aşteptăm venirea Duhului Sfânt.

Prevederile crucii sunt făcute eficiente Duhul Sfânt a venit spre a administra viaţa şi puterea lui Hristos cel înviat şi spre a face de folos, pentru sufletele încrezătoare, valoarea reală a crucii, realizând în noi consecinţele lucrării Sale

răscumpărătoare atât cu privire la puterea Sa, cât şi cu privire la vinovăţia păcatului. Prin urmare, venirea Duhului, care face să fie eficiente prevederile crucii, a constituit zorii celei mai strălucitoare zile de la căderea în păcat şi va fi depăşită în slavă doar de ziua culminantă, când Isus va reveni vizibil, în trup, spre a-i lua pe cei care sunt ai Săi şi care aşteaptă ziua strămutării la cer şi pe cei care îi va chema El din morminte. Venirea Duhului Sfânt a adus viaţa şi puterea divină în viaţa omului, iar acesta este faptul pe care îl urmărise planul lui Dumnezeu în dispensaţiunile precedente.

Dumnezeu vorbeşte despre această mare schimbare în diferite modalităţi. El „dă" Duhul (Luca 11,13; loan 14,16, Calateni 3,5), El „trimite" Duhul (loan 15,26; 16,7), El „toarnă" Duhul (Fapte 2,33; loel 2,28) şi El „pune" Duhul în noi (Ezechiel 36,27). La venirea Sa, Duhul „purcede" (loan 15,26), El Se „pogoară" (Fapte 10,44; loan 1,32.33). în toate acestea sunt arătate autoritatea divină, mila divină,

suveranitatea divină şi grija divină.
După cum staulul din Betleem a fost leagănul lui Hristos, tot aşa camera de sus din Ierusalim a fost locul venirii Duhului Sfânt. Cincizecimea a fost ziua inaugurării Sale în acelaşi fel în care vorbim despre ziua din Betleem ca fiind ziua de naştere a lui Hristos, deşi amândoi au existat mai dinainte. într-un sens minunat, acest lucru este adevărat, pentru că în ziua aceea Duhul Sfânt Şi-a început, în condiţii şi manifestări noi, care nu fuseseră posibile mai înainte, cariera şi rolul Său oficial ca Mijlocitor pe pământ al Domnului nostru Isus Hristos cel slăvit din ceruri.
De atunci încoace, misiunea Sa a fost diferită. El a venit ca Duh al lui Hristos, spre a-i aduce sufletului prezenţa Sa personală. El înţelege nevoile noastre. Este pe deplin capabil să ajute. El este mişcat de simţământul nedesăvârşirilor noastre. El se roagă pentru noi cu suspine care nu pot fi exprimate în cuvinte.

Schimbarea care este săvârşită
Lucrurile care fuseseră făgăduite în Evanghelii s-au împlinit în Fapte. Făgăduinţa Domnului a fost împlinită până la ultima literă. Ca urmare, ucenicii au fost schimbaţi pe deplin şi au întors lumea cu susul în jos. înainte de Cincizecime, ucenicii L-au iubit pe Domnul lor, dar nu au fost în stare să mărturisească într-o modalitate eficientă, în sensul pe care l-a prevăzut Domnul. Ei au fost devotaţi, darînfrânţi. După aceea, cei laşi au ajuns curajoşi. Acele suflete care fuseseră pline de suspiciune şi rivalitate s-au umplut de umilinţă şi dragoste.
înainte de Cincizecime, lacov şi loan au fost înguşti şi intoleranţi. Când câţiva samariteni timizi au refuzat să-L primească pe Domnul lor, aceşti oameni zeloşi au dorit ca aceştia să fie nimiciţi cu foc. De asemenea, ei au fost plini de ambiţii mici şi nevrednice - au dorit locurile cele dintâi în împărăţie. După Cincizecime, ambiţia josnică şi bigotismul lor au dispărut, lacov a ajuns un mare om

al rugăciunii, iar loan a ajuns omul evlavios şi umil, care a surprins şoaptele cele mai plăcute ale iubirii divine.
De asemenea, acolo era fiul cel timid al lui lona, care a tremurat ca o oaieîn faţa întrebării dispreţuitoare a unei slujnice. După Cincizecime, el a stat ca un leu şi i-a acuzat pe preoţi şi pe rabini de uciderea Fiului lui Dumnezeu, până când mulţimea a ajuns să se umple de respect şi mii de oameni au strigat către Dumnezeu cerând milă.
Conciliile oamenilor înţelepţi nu au fost în stare să le facă faţă ucenicilor. Ei erau aceiaşi oameni, şi totuşi acum erau altfel. Fiecare şi-a păstrat trăsăturile, şi totuşi erau foarte diferite. Ce anume a săvârşit această schimbare? Există o singură explicaţie - ei au fost „umpluţi cu Duhul Sfânt", ei primiseră „puterea de sus".

CAPITOLUL 7

PROPOVĂDUITORII ÎNNOIŢI AI LUI HRISTOS

Ce înseamnă şi ce implică toată această schimbare săvârşită de Cincizecime? în

timpul celor trei ani şi jumătate de legătură directă cu ucenicii, Domnul nu a cruţat niciun efort pentru a-i învăţa şi pentru a-i pregăti. El i-a instruit, i-a îndemnat şi le-a adresat cererile Sale. El i-a mustrat şi i-a sfătuit. Totuşi ucenicii au rămas la fel în cele mai multe privinţe. De ce? Deoarece ei au avut parte doar de învăţăturile primite de la Hristos, care era în afara lor. Lucrul acesta nu a fost suficient pentru a-i elibera de puterea păcatului, care se afla înăuntrul lor.

Când a fost aici în trup, El a lucrat asupra lor în cea mai mare parte prin cuvinte şi printr-o influenţă exterioară. „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăţa toate lucrurile şi vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu" (Ioan 14,26). „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteţi purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul" (Ioan 16,12.13).

Prezenta interioară a lui Hristos

Prin venirea Duhului Sfânt la Cincizecime, El a început să locuiască în ei, ca o prezenţă interioară. El a ocupat încăperile cele mai adânci ale făpturii lor şi a ajuns să fie însăşi viaţa lor. în felul acesta, când a coborât Duhul Sfânt, schimbarea uimitoare care nu fusese săvârşită mai înainte a fost realizată prin locuirea interioară a lui Hristos. Acest fapt plin de slavă şi această prevedere a fost sursa tuturor celorlalte

binecuvântări care au venit la Cincizecime. Observaţi câteva idei valoroase:

„Hristos locuieşte în noi prin Duhul, iar Duhul lui Dumnezeu, primit în inimă prin credinţă, este începutul vieţii veşnice". - *Hristos, Lumina lumii,* p. 388

„în Ziua Cincizecimii, Mângâietorul făgăduit a coborât şi a fost dată putere de sus, iar *sufletele credincioşilor au tresărit de conştienta prezenţei Domnului lor înălţat". - Tragedia veacurilor,* p. 531

(italice adăugate)
„Resursele inepuizabile ale cerurilor se află la dispoziţia lor. Hristos le dă *suflarea Duhului Său şi viaţă din viaţa Sa".* - *Slujitorii Evangheliei, p.* 1*22* (italice adăugate)
„O, fraţii mei, vreţi voi să-L întristaţi pe Duhul Sfânt şi să-L faceţi să plece? îl veţi ţine afară pe Mântuitorul cel binecuvântat, pentru că nu sunteţi pregătiţi pentru prezenţa Sa?" - Ellen G. White, în *Reviewand Herald, 22* martie 1887
însuşi Duhul Sfânt, care a săvârşit întruparea din Betleem, poate să locuiască acum în oamenii păcătoşi. Aceasta este singura explicaţie posibilă a Cincizecimii. Şederea lui Isus pe pământ a fost *cu* oamenii, şi totuşi în afara lor. Acum, avem viaţa Sa *în* noi, prin Duhul Sfânt (loan 14,16-18.20). Schimbarea din caracterul lui Petru cel laş a avut loc pentru că Biruitorul cel curajos, chiar Isus însuşi, a ajuns să locuiască în el. Curajul lui Isus i-a fost transmis în virtutea unităţii dintre Petru şi El. Când Hristos a început

să locuiască în loan, dragostea, umilinţa şi sacrificiul de sine, care erau ale blândului Isus, au intrat în el şi l-au însufleţit.

Aceiaşi predicatori, dar cu o putere nouă

Schimbarea săvârşită în interiorul ucenicilor i-a pregătit pentru o slujire adevărată şi plină de succes. Noua lor înfăţişare nu venea doar din exterior, ci era viaţa lui Hristos care strălucea în afară dinăuntrul lor. înainte de cruce, ei au fost asociaţi cu un Hristos exterior, pe care îl respectau. Acum, ei au ajuns tovarăşii Săi prin viaţa pe care o trăia El înăuntrul lor. Acest fapt a schimbat întreaga lor înfăţişare şi

comportamentul lor. Astfel, ei au fost pregătiţi pentru misiunea lor aparent imposibilă.

De asemenea, aceasta este singura cale reală de a trăi o viaţă biruitoare şi triumfătoare şi de a birui cu adevărat puterea păcatului în viaţa de zi cu zi, deşi

trăim în trup. Aşa de mulţi îşi au ochii aţintiţi asupra unui Hristos istoric, exterior, care a trăit acum nouăsprezece secole şi pe care trebuie să-l cunoaştem, încât dau greş în a-şi da seama că Ziua Cincizecimii a oferit posibilitatea ca El să locuiască şi să lucreze în noi. Aceasta este modalitatea prin care El este făcut „sfinţire" pentru noi, întocmai cum moartea Sa ispăşitoare, precedată de viaţa Sa fără păcat, asigură „îndreptăţirea" noastră. Domnul nostru cel slăvit şi înălţat la cer, care a trăit în trup printre oameni, locuieşte acum în oameni prin Duhul Sfânt, împărtăşindu-le chiar ascultarea şi trăsăturile vieţii Sale. în această dispensaţiune, Duhul Sfânt este mai aproape decât dacă ar fi doar *cu* oamenii. El este *înăuntrul* lor. Acesta este faptul crucial. Astfel, viaţa este adusă sub stăpânirea Duhului Sfânt, care lucrează dinăuntru, ca o Prezenţă continuă.

Dacă are loc acest fapt, poate să fie înţeleasă noua poruncă. Spiritul şi dragostea lui Isus umplu viaţa, pentru că

El o umple. „Şi-L rog ca, potrivit cu bogăţia slavei Sale, să vă facă să vă întăriţi în putere, *prin Duhul Lui, în omul dinăuntru,* aşa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credinţă, pentru ca, având rădăcina şi temelia pusă în dragoste, să puteţi pricepe împreună cu toţi sfinţii care este lărgimea, lungimea, adâncimea şi înălţimea şi să cunoaşteţi dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoştinţă, *ca să ajungeţi plini de toată plinătatea lui Dumnezeu"* (Efeseni 3,16-19).
Totuşi trebuie să se menţioneze cu claritate că aceasta este antiteza directă şi antidotul oricărei filozofii panteiste sau al doctrinei raţionaliste a „imanenţei divine".
A lucra pentru Dumnezeu este un lucru, dar ca Dumnezeu să lucreze prin noi este un alt lucru. Una este să renunţi la lume pentru a-L urma pe Hristos, şi altceva este să fii un om în care Duhul Sfânt să locuiască pe deplin, cu toată puterea şi harul Său. Cincizecimea ne învaţă că nu schimbarea oamenilor este cea necesară, ci este nevoie de oameni

schimbaţi. Cei care vor încheia misiunea noastră în lume sunt aceiaşi predicatori, dar cu o putere nouă. Dumnezeu nu poate să facă o lucrare revoluţionară *cu* oamenii până când nu va face mai întâi o lucrare revoluţionară *pentru* oameni, prin intrarea Duhului Sfânt.
Acesta este motivul pentru care a fost necesar ca Hristos să plece, aşa încât Mângâietorul să poată veni spre a locui în noi. Toată lucrarea lui Hristos pentru ei şi-a găsit roadele şi împlinirea la Cincizecime. Totuşi mai rămâne un pas - întoarcerea Sa plină de slavă, în trup, când vom fi ca El, pentru că îl vom vedea aşa cum este, fără nicio perdea care să ascundă chipul Său. Atunci, vom vorbi deschis cu Acela cu care acum doar comunicăm prin Duhul Sfânt.
Solia lui Petru la Cincizecime
Observaţi efectul asupra lui Petru, predicatorul arzător cu ocazia Cincizecimii. Cu o oră înainte de umplerea

cu Duhul Sfânt, el era nepregătit să mărturisească eficient, dar acum este pregătit. Studiaţi predica lui. Apostolii şi cei şaptezeci ţinuseră multe predici înainte de Cincizecime, dar Duhul Sfânt nu a considerat niciodată că ar fi potrivit să raporteze vreuna dintre ele. Totuşi predica de la Cincizecime, raportată în întregime de inspiraţie, este plină de importanţă atât ca metodă şi ca subiect pentru predicare, cât şi din punct de vedere al rezultatelor. Observaţi că Petru *s-a ridicat.* Acest lucru era nou şi revoluţionar, diferit de ce făceau rabinii. Ei şedeau, în timp ce solii stăteau în picioare spre a-şi vesti soliile. Prin urmare, apostolii nu erau doar nişte învăţători, ci nişte soli. Apoi, Petru *a ridicat glasul.* El a vorbit corect şi cu claritate, aşa încât toţi să audă şi să înţeleagă.
Petru a început cu lucrurile pe care le cunoşteau şi i-a condus spre cele pe care nu le cunoşteau. Aceasta este adevărata artă a predicării. Totuşi predica a fost lipsită atât de argumente logice, cât şi de elemente retorice. A fost o declarare

simplă a unorfapte importante cu privire la care prezenta o mărturie personală. Cuvintele lui par banale în simplitatea şi slăbiciunea lor, dar prin acea simplă cuvântare au fost convertiţi trei mii de oameni. Duhul trebuie să-l împuternicească pe

predicator, altfel, predica lui degenerează într-o retorică fără viaţa şi în argumente lipsite de conţinut.

Noi anulăm puterea Duhului Sfânt prin faptul că prezentăm aşa de mult raţionamentele noastre omeneşti. Oh, noi, predicatorii, avem nevoie mai presus de toate de puterea divină a Duhului Sfânt. Domnul Hristos a spus despre Duhul Sfânt trei lucruri: „El va convinge *lumea",* „El vă va călăuzi" şi „El Mă va proslăvi". Prin urmare, predica lui Petru a fost plină de Hristos. Duhul Sfânt a fost asemenea unui telescop puternic, aducându-L pe Hristos mai aproape. Tot aşa va fi şi astăzi fiecare

predică a Cincizecimii, indiferent de partea din adevărul prezent care este propovăduită.

Desigur, se va aduce acuzaţia de „fanatism". O biserică sau un predicator plin de Duhul Sfânt va fi pentru lume o privelişte a fenomenelor supranaturale. Astfel de prezentări vor produce uimire, încurcătură şi critică.

Petru şi-a exprimat convingerile arzătoare. în cuvântarea lui nu au fost probabilităţi sau presupuneri, nici teorii sau compromisuri. Ea a fost manifestarea unui curaj hotărât. A prezentat fapte cu privire la Isus - desăvârşirea vieţii Sale, moartea Sa înlocuitoare, învierea şi înălţarea Sa la cer - şi revărsarea Duhului Sfânt, la care se face referire prin cuvântul „aceasta". Cuvântul-cheie al predicii a fost alcătuit din cele şapte litere A-C-E-A-S-T-A. Mulţimea a întrebat: „Ce vrea să zică aceasta?". Petru a răspuns spunând: „*Aceasta* este ceea ce a fost spus prin prorocul Ioel" (Fapte 2,16) şi, parcurgând întreaga predică, ajungem la punctul

culminant din versetul 33: „Şi acum, odată ce S-a înălţat prin dreapta lui Dumnezeu şi a primit de la Tatăl făgăduinţa Duhului Sfânt, a turnat *[aceasta]* ce vedeţi şi auziţi". „Aceasta" cuprindea tot ce văzuseră şi auziseră şi determinase uimirea lor. Prin legătura cu profeţia, el a ajuns direct la lucrarea de slujire a lui Hristos.

Puterea care convinge şi converteşte

Atunci, oamenii au fost „străpunşi la inimă" şi „trei mii de suflete" au trecut de partea Domnului. Nu a fost rezultatul energiei, zelului,

argumentării logice, înţelepciunii sau elocvenţei omeneşti. Nu capacitatea de organizare şi reclama au adus mulţimea şi rezultatele. A fost puterea de convingere şi de convertire a Duhului Sfânt. A fost declaraţia de domnie a lui Isus, prin puterea Duhului Sfânt, susţinută de mărturia personală cu privire la realitate. Acest fapt a produs convingere şi

cercetare de sine, a adus învăţături şi îndemnuri, a condus la ascultare şi la înmulţirea bisericii. Acest fapt a avut nevoie de Duhul Sfânt, care se revărsase asupra tuturor. El cuprinde întregul neam omenesc şi nu poate fi limitat la nimic mai puţin decât întreaga familie omenească. Noi ne aflăm cu adevărat printre cei „de departe", amintiţi în versetul 39: „Căci făgăduinţa aceasta este pentru voi, pentru copiii voştri şi pentru toţi cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru". Cât despre rezultatele Cincizecimii, mai întâi a avut loc mărturisirea, apoi împotrivirea, curând izbucnirea persecuţiei, iar în cele din urmă martirizarea multora. Persecuţia i-a făcut să se răspândească, împiedicând centralizarea. Aceleaşi lucruri vor veni şi asupra noastră. Cincizecimea a adus o nouă determinare şi o nouă convingere. Ea a clarificat concepţiile greşite. A fost un mare val de evanghelizare în care s-a implicat fiecare membru şi s-a răspândit

pornind de la Ierusalim. Ucenicii au plecat pretutindeni predicând Cuvântul. Persecuţiile i-au transformat în misionari. Mijloacele materiale au invadat vistieria. Convingerea mea este că acelaşi proces se va repeta.

„Vânzându-şi casele sau pământurile, ei aduceau banii şi-i puneau la picioarele apostolilor şi 'apoi se împărţea fiecăruia după cum avea nevoie'. Această dărnicie din partea credincioşilor era rezultatul revărsării Duhului Sfânt". - *Faptele apostolilor,* p. 70

Aşa a fost reprezentată Ploaia timpurie. Ploaia târzie va întrece Cincizecimea

La coborârea Ploii târzii, aceste lucruri nu numai că se vor repeta, dar vor fi întrecute. Vor avea loc evenimente uimitoare, care se vor desfăşura cu rapiditate. Puterea s-a manifestat întotdeauna prin acţiune. Aceasta este legea puterii. Fie ca Dumnezeu să aducă repede această

PROPOVĂDUITORII ÎNNOIŢI AI LUI HRJSTOS

acţiune sfântă a Duhului Sfânt pentru a scurta şi pentru a încheia lucrarea pentru neprihănire.
Când a fost pe pământ, Hristos le-a vorbit celor morţi şi i-a chemat la viaţă. Totuşi eu sunt determinat să spun că este mai mare lucru să influenţezi cu succes voinţa încăpăţânată a unui om viu care se împotriveşte lui Dumnezeu. Este o minune mai mare să sensibilizezi spiritual un om care păcătuieşte şi îl urăşte pe Dumnezeu, decât să aduci la viaţă un mort. Fără îndoială, acesta este lucrul pe care a vrut să-l spună Isus când le-a declarat ucenicilor Săi uimiţi: „Ba încă va face altele [lucrări] şi mai mari decât acestea" (Ioan 14,12).
Aceea a fost minunea Cincizecimii, când trei mii de oameni, plini de idei preconcepute, de răutate şi înverşunare, cu mâinile pătate de sângele lui Isus, s-au pocăit şi L-au încoronat ca Domn şi Mântuitor.
„Aceste evenimente urmează să se repete

cu o putere chiar şi mai mare. Revărsarea Duhului Sfânt în Ziua Cinzecimii a fost Ploaia timpurie, dar Ploaia târzie va fi mai abundentă. Duhul Sfânt aşteaptă ca noi să-L cerem şi să-L primim. Puterea Duhului Sfânt îl va descoperi încă o dată pe Domnul Hristos în plinătatea slavei Sale". - *Parabolele Domnului Hristos,* p. 121
„Nouă, celor de azi, ne aparţine făgăduinţa Spiritului tot atât de real ca şi primilor ucenici. Dumnezeu va înzestra astăzi bărbaţi şi femei cu putere de sus, aşa cum i-a înzestrat pe aceia care în Ziua Cincizecimii au auzit Cuvântul mântuirii. Chiarîn ceasul acesta, Duhul Său şi harul Său sunt pentru toţi aceia care au nevoie de ele şi îl cred pe El pe cuvânt". - *Mărturii,* voi. 8, p. 20
Mii de voci vor vesti avertizarea finală: „Marea lucrare a Evangheliei nu se va încheia cu o manifestare mai slabă a puterii lui Dumnezeu decât a marcat-o începutul ei. Profeţiile care s-au împlinit la revărsarea Ploii timpurii, la începutul

predicării Evangheliei, urmează să se împlinească iarăşi în Ploaia târzie de la încheierea ei. Acestea sunt 'vremurile de înviorare' către care privea în viitor apostolul Petru când spunea: 'Pocăiţi-vă dar şi întoarceţi-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se şteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremile de înviorare şi să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos'. [...]

Slujitorii lui Dumnezeu, cu feţele luminate şi strălucind de consacrare sfântă, se vor grăbi, din loc în loc, pentru a vesti solia din cer. Prin mii de glasuri, pe tot pământul, va fi dată avertizarea. Se vor face minuni, bolnavii vor fi vindecaţi şi semne şi minuni îi vor însoţi pe credincioşi. Satana va lucra cu minuni mincinoase, făcând să coboare chiar şi foc din cer înaintea oamenilor. în felul acesta, locuitorii pământului vor fi aduşi să ia o hotărâre". - *Tragedia veacurilor,* p. 611, 612
Lucrarea aceasta se va face prin

convingerea adusă de Duhul Sfânt: „Solia va fi dusă nu atât prin argumente, cât prin convingerea profundă a Duhului lui Dumnezeu. Argumentele au fost prezentate. Sămânţa a fost semănată, iar acum va răsări şi va aduce roadă". - *Idem,* p. 612

CAPITOLUL 8

ÎNTĂRIREA BISERICII RĂMĂŞIŢEI

Biruinţele crucii au continuat pe întregul parcurs al perioadei apostolice. „Domnul lucra împreună cu ei şi întărea Cuvântul prin semnele care-l însoţeau" (Marcu 16,20). Idolii erau sfărâmaţi, templele păgâne erau golite, iar cei convertiţi se înmulţeau cu miile. Lipsiţi de bani, ei biruiau uneltirile împotriva lor ale celor bogaţi. Lipsiţi de pregătire şcolară, îi încurcau pe rabinii învăţaţi. Lipsiţi de putere politică sau socială, se dovedeau mai puternici decât sinedriul. Lipsiţi de preoţie, ei îi făceau de ruşine pe preoţii de la templu. Fără niciun soldat, erau mai puternici decât legiunile Romei. Ca

urmare, ei au ridicat crucea mai presus de vulturul roman.

Ierarhia înlătură Duhul Sfânt

Noile privilegii aduc responsabilităţi noi, iar noile responsabilităţi creează pericole noi. Treptat, biserica timpurie a uitat scara tainică spre camera de sus. Până în secolul al IV-lea, biserica creştină înlocuise deja dependenţa ei de puterea divină cu zâmbetele regalităţii şi patronajul unui tron pământesc. După aceea, a început să depindă de oameni, metode şi bani. Conducerea şi autoritatea Duhului Sfânt a fost ignorată, iar biserica s-a cufundat în Evul întunecat. în marea apostazie, s-a dezvoltat o ierarhie şi, în cele din urmă, conducătorul uzurpator s-a aşezat în locul Duhului Sfânt, ca vicar al Fiului lui Dumnezeu, şi a ajuns să fie „protivnicul, care se înalţă mai presus de tot ce se numeşte 'Dumnezeu' sau de ce este vrednic de închinare. Aşa că seva aşeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu" (2 Tesaloniceni 2,4).

VENIREA MÂNGÂIETORULUI

Biserica aflată în trecerea prin această eclipsă jalnică a Evului întunecat a fost trezită de vocea puternică a lui Martin Luther. De-a lungul ultimelor trei secole, întoarcerea a avut loc puţin câte puţin, iar Duhul Sfânt a început din nou să-Şi primească locul de drept, până în zilele noastre, când trăim în timpul reformei depline şi finale şi al Ploii târzii.

Fără nicio îndoială, nevoia cea mai mare a lumii din zilele noastre este o lucrare pastorală născută din Duhul, chemată de Duhul, umplută de Duhul, care să ducă Mişcarea Adventistă la încheierea misiunii încredinţate. Prin harul lui Dumnezeu, ea poate să fie ce ar trebui să fie şi trebuie să fie ce ar putea să fie. Totuşi apostazia Evului Mediu şi pierderea Duhului Sfânt nu ar fi trebuit să fie.

Observaţi această declaraţie:

„Am văzut că, dacă biserica şi-ar fi păstrat întotdeauna caracterul ei deosebit şi sfânt, puterea Duhului Sfânt, care le-a fost împărţită ucenicilor, încă ar fi fost cu ea.

Rana ar fi fost vindecată, diavolii ar fi fost respinşi şi alungaţi, iar biserica ar fi fost puternică şi ar fi stârnit teama vrăjmaşilor ei". - *Early Writings,* p. *227*

Duhul Sfânt Se va întoarce cu o putere deplină

Cincizecimea nu a pus capăt împlinirii profeţiei din Ioel. în aceste zile din urmă ale dispensaţiunii Duhului Sfânt, trebuie să aibă loc o împlinire mult mai amplă. Avem nevoie de o înţelegere clară a Persoanei şi lucrării Duhului Sfânt şi de o supunere deplină faţă de conducerea Sa. Duhul adevărului, întristat şi alungat de apostazie, pervertire şi respingere, Se va întoarce cu o putere deplină pentru Biserica Rămăşiţei, care caută să cunoască şi să împlinească tot adevărul. Generaţia apostolică (31 -64 d.Hr.), în care Evanghelia s-a răspândit în lumea cunoscută, este un tip al acestei perioade evanghelice a ultimei generaţii, când, sub influenţa Ploii târzii, „Evanghelia veşnică" merge în toată lumea, într-o lucrare finală. Cât de solemn, şi totuşi plin de slavă este

acest timp în care trăim!
„Am văzut că vestirea acestei solii se va încheia cu o putere mult mai mare decât solia strigătului de la miezul nopţii. Slujitorii lui Dumnezeu, înzestraţi cu putere de sus, cu chipurile luminate, care

strălucesc de consacrare sfântă, au mers să propovăduiască solia din Ceruri. Sufletele care erau răspândite pretutindeni în organizaţiile religioase au răspuns la chemare, iar cei preţuiţi de Dumnezeu au fost grăbiţi să iasă din bisericile sortite pieirii, aşa cum Lot a fost grăbit să iasă din Sodoma, înainte de nimicirea ei. Poporul lui Dumnezeu a fost întărit prin slava care venise asupra lui cu îmbelşugare şi care l-a pregătit să suporte ceasul ispitirii". - *Idem,* p. 278, 279
Lucrarea întregii biserici este aceea de a vesti toată Evanghelia în lumea din generaţia aceasta. Nu există nicio altă lucrare legitimă. Acesta este punctul central spre care s-a îndreptat întreaga

istorie, scopul pe care îl aşteaptă întregul univers. Cu puterea Cincizecimii, ucenicii au început să umple lumea cu solia Evangheliei. Nu putem să avem Ploaia târzie dacă nu ne asumăm aceeaşi misiune. Raportul Cincizecimii ne umple atât de speranţă, cât şi de ruşine. Este absolut necesar să avem puterea Cincizecimii pentru a ne încheia misiunea. Ea este cea mai mare nevoie a noastră. Mai mult de atât, ea este singura speranţă a Mişcării Adventiste. Biserica trebuie să se întoarcă la Cincizecime, înainte ca această Cincizecime să se întoarcă la ea. Cea mai mare lipsă a Bisericii Rămăşiţei Duhul Sfânt este întru totul suficient pentru pregătirea bisericii. Puterea Sa este aşa de mare încât, prin cei o sută douăzeci de membri ai Bisericii Apostolice, plini de Duhul Sfânt, a avut loc o dezvoltare mai mare decât a avut loc în orice perioadă asemănătoare din acea vreme şi până acum, în ciuda tuturorfacilităţilor noastre. Prin urmare, suntem determinaţi să ajungem la concluzia că Biserica

Rămăşiţei are nevoie mai presus de orice de puterea Duhului Sfânt, care a fost făgăduită spre a o pregăti pentru lucrarea ei finală.

Oameni, daruri, metode, legislaţie, toate sunt o maşinărie moartă, dacă nu sunt umplute de viaţă şi făcute să fie eficiente prin spiritul Cincizecimii. Profetul poate să le predice oaselor din vale, dar, ca să le facă să trăiască, este nevoie de suflarea din ceruri. Marea noastră lipsă nu este aceea de a avea mai multă seriozitate, de a fi mai insistenţi, de a avea mai multă putere sau de a desfăşura mai multă activitate, ci este atitudinea noastră indiferentă fată de Duhul Sfânt.

92

VENIREA MÂNGÂIETORULUI

Noi ne străduim să îndeplinim o lucrare acceptabilă, dar neglijăm puterea prin care este realizată. în biserică, la fel ca în lume, totul este făcut în grabă şi sub presiune. Suntem aşa de ocupaţi încât nu ne mai rămâne timp pentru lucrul cel mai necesar. Mâinile noastre sunt pline, dar prea

adesea inimile noastre sunt goale. „*Mişcarea* misionară este cu mult înaintea *spiritului* misionar" *(Historical Sketches,* p. 294). Dacă deplângem neajunsurile activităţii noastre, nu ar trebui să fim mai preocupaţi de nevoia noastră mai adâncă? Biserica este adusă la zi. Ea are o organizaţie minunată. Ea are un mecanism de funcţionare uimitor. Roţile sunt reglate cu precizie. Totuşi îi lipseşte puterea. în ciuda tuturor facilităţilor noastre, nu avem puterea de convertire care ar trebui să caracterizeze Biserica Rămăşiţei. Noi şovăim în lupta cu spiritul lumesc, cu necredinţa şi cu nelegiuirea. în timp ce biserica evanghelizează lumea, lumea secularizează biserica, în felul acesta, eforturile ei sunt neutralizate. Pentru a atrage interesul oamenilor, pastorii apelează la metode lumeşti, care sunt nişte paleative jalnice ale puterii cereşti. Este umilitor să ne gândim la unele dintre aceste mijloace artificiale care sunt folosite, dar care sunt aşa de inutile. Astăzi, activitatea noastră cuprinde

întreaga lume. Totuşi, în majoritatea departamentelor, este o lipsă tulburătoare de proporţie între activităţile şi darurile noastre şi rezultatele nete. Cu fiecare an care trece, se vede un cost tot mai mare pentru fiecare suflet câştigat, asociat cu o scădere a numărului de suflete câştigate raportat la numărul de lucrători. Acest fapt ar trebui să ne tulbure şi să ne alarmeze. De ce sunt aşa de puţine rezultate din partea unei armate aşa de mari? Ah, legătura ndastră cu Duhul Sfânt este mult prea nerecunoscută - iar aceasta este chiar dispensaţiunea Sa! Unde sunt oamenii plini de Duhul Sfânt, asemenea celor din zilele apostolice? Suntem în pericolul cel mai grav de a depinde de oameni, de metode şi de bani, în loc să depindem de Acela care este singurul în stare să-i ridice pe oameni, să-i îndrume, să-i umple de viaţă şi să-i înzestreze cu metode corecte, precum şi să furnizeze şi să binecuvânteze banii necesari.

ÎNTĂRIREA BISERICII RĂMĂŞIŢEI

Cincizecimea personală este certificatul nostru de naştere
După cum a existat un Betleem istoric, unde Cuvântul S-a făcut trup, tot aşa există un Betleem personal, când Hristos se naşte în inima noastră, prin Duhul Sfânt. în mod asemănător, după cum a existat o Cincizecime istorică, în care Duhul a fost revărsat peste biserică, tot aşa există o Cincizecime personală, în care El umple credinciosul, individual. Această Cincizecime personală este certificatul de naştere al fiecărui copil al lui Dumnezeu. Mulţi se află, din punct de vedere al experienţei, de cealaltă parte a Cincizecimii. Totuşi să nu ne amăgim aşteptând Ploaia târzie, până când Ploaia târzie nu a udat mai întâi sufletul nostru. Să citim cu atenţie şi cu rugăciune aceste declaraţii ale Spiritului Profetic:
„Ploaia târzie care maturizează recolta reprezintă harul spiritual care pregăteşte biserica pentru venirea Fiului omului. Totuşi, dacă Ploaia timpurie nu a avut loc,

nu va fi viaţă, firul verde nu va răsări. Prin urmare, dacă stropii Ploii timpurii nu şi-au făcut lucrarea, Ploaia târzie nu poate să aducă nicio sămânţă la desăvârşire.
Mulţi au dat greş într-o mare măsură în ceea ce priveşte primirea Ploii timpurii. Ei nu au obţinut toate beneficiile pe care Dumnezeu le-a pus la dispoziţia lor în felul acesta. Ei se aşteaptă ca lipsa să fie suplinită de Ploaia târzie şi intenţionează ca, atunci când harul va fi revărsat în mod abundent, să-şi deschidă inima pentru a-l primi, dar fac o greşeală teribilă. Lucrarea începută de Dumnezeu în inima omenească prin dăruirea luminii şi a cunoaşterii trebuie să înainteze continuu.
[...]
Totuşi harul reprezentat de Ploaia timpurie nu trebuie să fie neglijat. Numai aceia care trăiesc în lumina pe care o au vor primi o lumină mai mare. Dacă nu progresăm zilnicîn exemplificarea virtuţilor creştine, nu vom recunoaşte manifestarea Duhului Sfânt în Ploaia târzie. Este posibil ca aceasta să vină în inima tuturor celor din

jurul nostru, dar noi nu o vom discerne şi nici nu o vom primi. [...] Binecuvântările primite prin Ploaia timpurie ne sunt necesare până la sfârşit. Totuşi doar acestea nu vor fi suficiente. Deşi preţuim

binecuvântările Ploii timpurii, nu trebuie să pierdem din vedere faptul că fără Ploaia târzie, care să umple spicele şi să maturizeze bobul de grâu, recolta nu va fi pregătită pentru seceriş, iar munca semănătorului rămâne zadarnică. Harul divin este necesar la început, harul divin este necesar la fiecare pas al înaintării şi numai harul divin este în stare să desăvârşească lucrarea... Dacă nu progresăm, dacă nu cultivăm o atitudine corectă faţă de Dumnezeu, ca să putem primi atât Ploaia timpurie, cât şi Ploaia târzie, ne vom pierde sufletul, iar răspunderea ne va aparţine". - *Testimonies to Ministers,* p. 507, 508

Aşa cum Duhul Sfânt a venit la

Cincizecime, după aşezarea lui Hristos pe tronul ceresc, tot aşa Duhul Sfânt vine numai după ce Hristos este aşezat pe tronul inimii fiecărei persoane. Aceasta este nevoia noastră individuală cea mai mare şi, ca urmare, este nevoia noastră colectivă cea mai mare.

PARTEA
3
UMPLEREA CU DUHUL SFÂNT

TEMEIURILE BIBLICE ALE UMPLERII CU DUHUL SFÂNT

Umplerea cu Duhul Sfânt

„La Efes, a venit un iudeu numit Apolo, de neam din Alexandria. Omul acesta avea darul vorbirii şi era tare în Scripturi. El era învăţat în ce priveşte Calea Domnului, avea un duh înfocat şi vorbea şi învăţa amănunţit pe oameni despre Isus, măcar că nu cunoştea decât botezul lui Ioan. Aînceput a vorbi cu îndrăzneală în sinagogă. Acuila şi Priscila, când l-au auzit, l-au luat la ei şi i-au arătat mai cu de-amănuntul Calea lui Dumnezeu. Fiindcă el voia să treacă în Ahaia, fraţii l-

au îmbărbătat să se ducă şi au scris ucenicilor să-l primească bine. Când a ajuns, a ajutat mult, prin harul lui Dumnezeu, pe cei ce crezuseră, căci înfrunta cu putere pe iudei înaintea norodului şi le dovedea din Scripturi că Isus este Hristosul. [...]
Pe când era Apolo în Corint, Pavel, după ce a trecut prin ţinuturile de sus ale Asiei, a ajuns la Efes. Aici a întâlnit pe câţiva ucenici şi le-a zis: 'Aţi primit voi Duhul Sfânt când aţi crezut?' Ei i-au răspuns: 'Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt'. 'Dar cu ce botez aţi fost botezaţi?' le-a zis el. Şi ei au răspuns: 'Cu botezul lui Ioan'. Atunci, Pavel a zis: 'Ioan a botezat cu botezul pocăinţei şi spunea norodului să creadă în Cel ce venea după el, adică în Isus'. Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezaţi în Numele Domnului Isus. Când şi-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt S-a pogorât peste ei, şi vorbeau în alte limbi şi proroceau. Erau cam doisprezece bărbaţi de toţi. în urmă, Pavel a intrat în sinagogă,

unde vorbea cu îndrăzneală. Timp de trei luni a vorbit cu ei despre lucrurile privitoare la împărăţia lui Dumnezeu şi căuta să înduplece pe cei ce-l ascultau" (Fapte 18,24-28; 19,1-8).

„De aceea zice: 'Deşteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morţi, şi Hristos te va lumina'. Luaţi seama deci să umblaţi cu băgare de

seamă, nu ca nişte neînţelepţi, ci ca nişte înţelepţi. Răscumpăraţi vremea, căci zilele sunt rele. De aceea nu fiţi nepricepuţi, ci înţelegeţi care este voia Domnului. Nu vă îmbătaţi de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiţi plini de Duh. Vorbiţi între voi cu psalmi, cu cântări de laudă şi cu cântări duhovniceşti şi cântaţi şi aduceţi din toată inima laudă Domnului. Mulţumiţi totdeauna lui Dumnezeu Tatăl pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Hristos" (Efeseni 5,14-20).

CAPITOLUL 9

UMPLEREA CU DUHUL SFÂNT

Efesul era o cetate a Lidiei, pe coasta de vest a Asiei Mici. Cetatea era aşezată la intersecţia unor rute comerciale obişnuite, la aproximativ un kilometru şi jumătate de Marea Icariană. Era un loc de întâlnire al unor mari drumuri. Portul, parţial blocat de aluviuni, era totuşi aglomerat de vase venite din toate părţile lumii civilizate. Lacurile şi râurile Efesului erau pline de peşte, iar poziţia comercială era fără egal. Populaţia era numeroasă şi pieţele aglomerate erau mândria comerţului din Asia.
Locuitorii erau nişte adepţi înfocaţi ai plăcerii. Cetatea avea un teatru imens, cu un diametru de 150 de metri, o scenă de aproape 7 metri, o orchestră de 110 persoane şi 66 rânduri de scaune pentru 24 500 de spectatori. în cetate se afla un templu foarte renumit, dedicat zeiţei Diana. Toate interesele religioase şi comerciale se reuneau în jurul acestui templu.
Lucrarea firavă a lui Apolo
în această metropolă importantă a venit

Apolo, un iudeu din Alexandria, care ajunsese creştin. Alexandria era un centru al învăţământului şi culturii greceşti, în care personajul cel mai de seama era Filo. Din întâmplare, influenţa modului grecesc de gândire invadase metoda evreilor de a studia propriile Scripturi. Acest context va fi de folos când ne vom îndrepta gândurile spre Apolo.
El era un om învăţat şi elocvent şi un bun cunoscător al Scripturilor. Apolo ştia cum să le prezinte convingător şi era atent în învăţăturile pe care le oferea. El avea darul oratoriei şi era îndrăzneţ în felul de exprimare.
VENIREA MÂNGÂIETORIILUI
Avea un spirit serios şi zelos, fiind, probabil, influenţat de spiritul lui loan Botezătorul. El „vorbea şi învăţa amănunţit pe oameni despre Isus" (Fapte 18,25). Totuşi cuvântările lui erau teoretice. Apolo putea să-i conducă pe oameni doar până acolo unde ajunsese el însuşi -niciun pas mai departe, nicio treaptă mai sus. Acolo erau doi credincioşi umili - Aquila şi

Priscila - care îl cunoşteau pe Isus mai bine ca el, pentru că îl cunoscuseră din experienţă. Ei i-au oferit mai multe învăţături.
Cineva ar putea să creadă că Apolo urma să întoarcă Efesul cu susul în jos prin elocvenţa lui, dar cu privire la lucrarea lui este raportat doar foarte puţin, în ciuda elocvenţei arzătoare a acestui om sincer. Rezultatul efortului său stăruitor a fost mic, iar el a plecat în Corint. Când a venit ulterior în Efes, Pavel a descoperit acolo doar doisprezece ucenici slabi. Fără îndoială că se adunau în vreo încăpere neştiută, fără să aibă o influenţă prea mare asupra cetăţii imense, idolatre, din care îi alesese harul lui Dumnezeu.
întrebarea pătrunzătoare a lui Pavel
Pavel a văzut imediat că în viaţa şi mărturia lor lipsea ceva. El a fost convins că exista un motiv pentru care ei nu exercitau o putere mai mare. El era un observator pătrunzător şi căuta cauza acestei situaţii. Starea lor nemulţumitoare părea vrednică de milă. Sărăcia

experienţei lor creştine, lipsa unei activităţi spontane şi lipsa de putere a mărturiei lor nu puteau să fie ascunse.
Cei doisprezece oameni au reprezentat rezultatul lucrării conducătorului lor elocvent Apolo. Dacă un predicator începe doar prin elocvenţă, de obicei, sfârşeşte doar prin învăţături teoretice. Prea adesea, puterea divină va lipsi, pentru că un om poate să-i ridice pe alţi numai la nivelul la care este el însuşi.
„Predicarea Cuvântului nu va fi de niciun folos fără prezenţa continuă a Duhului Sfânt şi fără ajutorul Său neîncetat. Acesta este singurul învăţător capabil al adevărului dumnezeiesc. Adevărul va trezi conştiinţa şi va transforma viaţa numai atunci când este însoţit în inimă de Duhul. Poate că cineva este în stare să prezinte litera Cuvântului lui

Dumnezeu, poate că are cunoştinţă de toate poruncile şi făgăduinţele lui, dar, dacă Duhul Sfânt nu sădeşte adevărul în

inimă, niciun suflet nu va cădea pe Stâncă, să se zdrobească.
învăţătura, oricât de multă, şi avantajele, oricât de strălucite, nu fac din om un mijloc de răspândire a luminii fără conlucrarea Duhului lui Dumnezeu. Semănarea seminţei Evangheliei nu va avea succes decât atunci când seminţele sunt trezite la viaţă de rouă cerului. înainte ca vreo carte a Noului Testament să fi fost scrisă, înainte ca vreo predică de vestire a Evangheliei să se fi rostit, după înălţarea lui Hristos la cer, Duhul Sfânt a venit asupra apostolilor plecaţi în rugăciune. După aceea, vrăjmaşii lor au spus: 'Aţi umplut Ierusalimul cu învăţătura voastră'." -*Hristos, Lumina lumii,* p. 671
Fără niciun cuvânt introductiv, Pavel a ajuns direct la punctul crucial. El i-a întrebat: „Aţi primit voi Duhul Sfânt când aţi crezut?" Ei i-au răspuns: „Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt" (Fapte 19,2). Ucenicii lui loan ştiau că Duhul Sfânt va veni, dar încă nu îl primiseră. Totuşi această experienţă din

Efes a avut loc la douăzeci de ani după Cincizecime.
Pavel nu i-a întrebat cu privire la darurile speciale ale Duhului, ci cu privire la *Darul suprem - Duhul Sfânt însuşi.* Răspunsul lor indică faptul că ei l-au înţeles. El a dorit să afle dacă primiseră umplerea cu Duhul Sfânt-aspectul central şi permanent al Cincizecimii. Pentru că, dincolo de pasul iniţial, prin care Duhul Sfânt descoperă mai întâi păcatul şi aduce o viaţă nouă în suflet, există încă o experienţă, şi anume aceea de *a fi umplut cu Duhul Sfânt.* Dacă aceasta lipseşte, mărturia cuiva va fi firavă, iar viaţa lui spirituală va fi incompletă.
Una este să ştii ceva despre lucrarea Duhului Sfânt, şi cu totul altceva este să îl primeşti ca pe un Oaspete personal care locuieşte în tine. Acei ucenici efeseni încă nu cunoşteau din experienţă această prevedere şi acest mare fapt. Prin urmare, Pavel i-a familiarizat imediat cu Evanghelia Domnului înviat şi înălţat la ceruri, care a fost slăvit şi a primit

făgăduinţa Duhului de la Tatăl, pe care, la rândul Său, le-a transmis-o ucenicilor din lume, spre a fi primită de fiecare credincios. Atunci, ei au primit Duhul Sfânt în armonie cu prevederea Cerului.

Nicio compensaţie pentru lipsa Duhului Sfânt

Tot astfel, mulţi oameni din zilele noastre au ajuns doar până la botezul pocăinţei, dar nu au mers mai departe. Ei sunt sinceri şi ascultători, în măsura cunoaşterii lor. Totuşi ei nu cunosc viaţa în mod deplin, amplu, viaţa strălucitoare. Oricare ar fi cunoştinţa pe care o au cu privire la Duhul Sfânt, ea este vagă, nedefinită şi insuficientă. Personalitatea, puterea şi prezenţa Sa nu sunt înţelese. Ei sunt neştiutori în mare măsură cu privire la programul şi prevederile Sale şi sunt lipsiţi în mod trist de roadele Sale.

Este uşor să privim înapoi la cruce, ca fiind temeiul credinţei, sau înainte spre tronul pe care îl anticipăm cu speranţă.

Totuşi noi trăim în prezentul copleşitor, cu problemele lui înspăimântătoare. Mii de oameni încă nu au căutat să înţeleagă personal şi să aibă parte de *faptul* şi *realitatea* supremă a Duhului Sfânt. Noi suntem slabi pentru că resursele cele mai mari ale lui Dumnezeu pentru această dispensaţiune sunt tratate ca fiind ceva ireal. înţelegem alte adevăruri, dar nu ne bazăm pe acest adevăr unic, şi anume că faptul suprem, puterea şi nevoia lumii de astăzi este Duhul Sfânt, nu doar în lume sau în biserică, în general, ci în viaţa personală.

Atâta vreme cât pastorii îşi imaginează că este nevoie doar de mai multă seriozitate, mai multă insistenţă, strălucire şi putere, pe care, dacă le-ar obţine, ar ajunge să fie tot ce ar trebui să fie, predicarea lor valorează puţin, pentru că nu fac decât să perpetueze starea de neputinţă.

Când privim înapoi peste secole, la episodul din Efes, întrebarea lui Pavel sugerează motivul pentru care atât de multe vieţi sunt o nereuşită spirituală şi

pentru care biserica este aşa de slabă. Nimic nu poate să compenseze lipsa Duhului Sfânt. Lucrul pe care îl reprezintă combustibilul pentru motor, sau electricitatea pentru locomotivă, acelaşi lucru, şi mult mai mult, înseamnă Duhul Sfânt pentru lupta sufletului cu păcatul şi pentru o slujire însoţită de succes.

Aşa cum focul se deosebeşte de apă întrebarea lui Pavel marchează linia de despărţire între două clase din biserica creştină - cei care îl cunosc pe Isus doar ca pe un *Mântuitor,* care le iartă păcatele şi le dă speranţa cerului, şi cei care îl cunosc în calitate de *Domn,* care le dă putere împotriva păcatului şi locuieşte în sufletul lucrătorului ca o prezenţă vie şi o realitate personală, înzes-trându-l pentru o slujire deplină.
Unii vin cu o lucrare a pocăinţei, botezând cu apă pentru o curăţire exterioară şi o reformă morală. Ei fac realmente ca lucrarea bisericii să fie mai degrabă

morală, şi nu spirituală, iar preocuparea ei principală să fie legată de comportament, şi nu de natura interioară, ocu-pându-se mai degrabă de reformă, decât de transformarea interioară. Totuşi loan a vorbit despre Acela care va boteza cu „Duhul Sfânt şi cu foc". Lucrarea lui se deosebeşte de simplul botez al pocăinţei, aşa cum focul se deosebeşte de apă. Ea are o putere care este interioară, care arde şi este nelimitată.

Aceasta este completarea botezului preliminar al pocăinţei. A o primi este „nevoia cea mai mare şi cea mai urgentă a tuturor". După trei ani de tovărăşie personală cu ucenicii, Isus a spus că este „de folos" ca El să plece, pentru ca ei să poată primi Duhul Sfânt. Prezenţa Duhului, a declarat El, va fi mai valoroasă pentru ei, chiar decât dacă ar fi continuat prezenţa Sa trupească, personală.

Rezultatul este o predicare fără putere

A cui este răspunderea de a pune întrebarea aceasta: „Aţi primit Duhul Sfânt atunci când aţi crezut?" Oare nu este a

pastorului? Pavel a pus întrebarea, şi a pus-o cu promptitudine, când nevoia a fost evidentă. întrebarea lui a indicat faptul că acei ucenici avuseseră parte doar de o învăţătură incompletă. Lipsa lor a fost, în primul rând, o greşeală a predicatorului. Acea prezentare a Evangheliei care nu prezintă prevederile pline de slavă ale Duhului Sfânt nu este completă şi corespunzătoare. O persoană învăţată parţial poate să aibă doar o experienţă parţială. *Totuşi, în mult prea multe situaţii,*

consimţământul intelectual faţă de Evanghelia adevărului a înlocuit această prevedere divină.
Există mulţi predicatori cu daruri minunate, plini de zel, buni cunoscători ai Scripturilor şi elocvenţi, dar care lasă în urmă credincioşi slabi, cu defecte, pentru că ei înşişi se află, din punct de vedere al experienţei, de partea greşită a Cincizecimii personale. Cineva poate să ofere o expresie clară numai dacă a avut

el însuşi o impresie clară, înclinaţia este întotdeauna spre formalism, materialism, utilitarism.

Este aşa de uşor ca vederea spirituală să slăbească. Totuşi absenţa Duhului Sfânt este aceea care face predicarea unui om puternic să fie lipsită de putere. Fără prezenţa Duhului Sfânt, învăţătura, talentul şi elocvenţa sunt lipsite de putere. Dacă sufletul lui Pavel ardea când le punea acelor ucenici întrebarea vitală, ce ar spune el, dacă ar putea să vadă biserica de astăzi, din acest „timp al Ploii târzii"? Observaţi următoarele declaraţii pătrunzătoare:

„Ceea ce face ca predicarea Evangheliei să fie atât de fără putere este lipsa Duhului. S-ar putea să existe învăţătură, talent, elocvenţă şi tot felul de daruri naturale sau câştigate, dar, fără prezenţa Duhului lui Dumnezeu, nicio inimă nu va fi mişcată, niciun păcătos nu va fi câştigat la Hristos. Pe de altă parte, dacă este legat de Hristos, dacă are darurile Duhului, chiar şi cel mai sărman şi mai neştiutor

dintre ucenicii Săi va avea o putere care va mişca inimile. Dumnezeu face din ei mijloace pentru revărsarea celei mai preţioase puteri din univers" - *Mărturii,* voi. 8, p. 21,22

„Fără Duhul lui Dumnezeu, cunoaşterea Cuvântului Său nu are nicio valoare. Dacă nu este însoţită de Duhul Sfânt, teoria adevărului nu poate trezi sufletul şi nici nu poate sfinţi inima. Un om poate fi familiarizat cu poruncile şi făgăduinţele Bibliei, dar dacă Duhul lui Dumnezeu nu întipăreşte adevărul în inimă, caracterul nu va fi transformat. Fără iluminarea Duhului Sfânt, oamenii nu vor fi capabili să deosebească adevărul de eroare şi vor cădea sub ispitele iscusite ale lui Satana". - *Parabolele Domnului Hristos,* p. 408-411

„Sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, străpunge inima celui păcătos şi o desparte în bucăţi. Când este repetată, fără ca influenţa ei sfântă să fie simţită de sufletul vorbitorului, teoria adevă-

rului nu are nicio putere asupra ascultătorilor, ci este respinsă ca şi când ar fi o greşeală, iar vorbitorul se va face răspunzător pentru pierderea sufletelor.
[...]
Noi nu trebuie să facem ca adevărurile speciale, care ne-au despărţit de lume şi ne-au făcut să fim ce suntem, să fie mai puţin proeminente, pentru că ele sunt pline de consecinţe veşnice. Dumnezeu ne-a dat lumină cu privire la lucrurile care au loc în prezent, iar noi trebuie să proclamăm lumii adevărul, atât prin scrieri, cât şi prin predicare. Dar numai viaţa lui Hristos în suflet, principiul activ al iubirii dăruite de Duhul Sfânt, va face aşa încât cuvintele noastre să aibă rezultate". - *Slujitorii Evangheliei,* p. 253, 288

CAPITOLUL 1 O
PORUNCA DIVINA SI PUTEREA DE A O ÎMPLINI

La aproximativ zece ani după evenimentele la care am făcut referire în

capitolul precedent, scriindu-i unei biserici mai mari din acelaşi oraş Efes, apostolul Pavel adaugă, la întrebarea sa iniţială, următorul îndemn solemn: „Nu vă îmbătaţi de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, *fiţi plini de Duh"* (Efeseni 5,18). Aici este o invitaţie de a primi ceva. Unii nu erau plini de Duh, iar starea lor a scos în evidenţă acest îndemn dublu, cu o parte negativă şi una pozitivă.
îndemnul este mai mult decât vrednic de dorit, este indispensabil. Nu este doar permisiv, ci obligatoriu. Nimeni nu are voie să calce partea a doua mai mult decât are voie să o calce pe prima, pentru că sunt legate una de alta. Este mai mult decât un simplu sfat. Este o poruncă explicită cu aplicaţie universală, la fel de hotărâtă ca interdicţia împotriva consumului de băuturi. Faptul că un credincios nu este „plin de Duh" constituie o neascultare la fel de mare ca aceea a unui păcătos care nu se supune, „cu pocăinţă", voinţei lui Dumnezeu.
Este mai mult decât un privilegiu, este o

datorie distinctă şi este certificatul de naştere al creştinului. Credinţa în adevăr nu poate să înlocuiască acest fapt. Studiul Bibliei nu poate să-l înlocuiască. Nici activitatea intensă nu poate să-l înlocuiască. Şi nici respectarea Sabatului nu poate să-l înlocuiască. Dacă nu ascultăm această poruncă explicită, suntem în pericol.

PORUNCA DIVINA ŞI PUTEREA DE A O ÎMPLINI

107

Nu cu măsură, ci pe deplin

Gândiţi-vă serios pentru o clipă la cuvintele: „Fiţi plini". Ele sunt la timpul prezent, nu ceva spre care suntem îndemnaţi să privim înapoi. Da, „fiţi plini". Noi putem fi aşa dimineaţa, la prânz şi seara, clipă de clipă.

„Dimineaţă după dimineaţă, când vestitorii Evangheliei îngenunchează înaintea Domnului şi-şi reînnoiesc legământul lor de consacrare, El le va da prezenţa Duhului Său, însoţită de puterea lui reînviorătoare şi sfinţitoare. Pornind la

lucrările lor zilnice, ei au asigurarea că fiinţa cea nevăzută a Duhului Sfânt îi face în stare să fie 'împreună-lucrători cu Dumnezeu'. - *Faptele apostolilor,* p. 56

Necredinţa nu trebuie să spună: „O asemenea experienţă este prea înaltă". Ea este porunca lui Dumnezeu, prin urmare, este la fel de obligatorie ca oricare alta. Deoarece toate poruncile lui Dumnezeu sunt însoţite şi de capacitatea de a le împlini, fiecare dintre ele este echivalentă cu o făgăduinţă. Noi ne însuşim celelalte doctrine, îndemnuri şi învăţături ale Epistolei către Efeseni, de ce să o minimalizăm sau să o omitem pe aceasta?

Toţi copiii lui Dumnezeu sunt *născuţi d\n* Duhul, dar este cu totul altceva să fii *plin* de Duhul. Una este să *avem* Duhul într-o anumită măsură, sau cu măsură, şi altceva este ca *El să ne aibă pe noi pe deplin.* El doreşte să vină şi să umple fiecare parte a fiinţei noastre. Dacă avem credinţa că Isus Hristos este în stare să elibereze o persoană de *vina* păcatului, nu

ar trebui să credem că El va împlini această făgăduinţă? Cele două fapte sunt legate una de alta. Niciuna nu este mai importantă decât cealaltă. Acela care este mântuit trebuie să fie şi „umplut", pentru că *puterea* lui Hristos este la fel de disponibilă ca *iertarea* Sa. Ca să spunem succint, noi trebuie să credem şi să fim mântuiţi, şi să credem şi să fim „umpluţi cu Duhul".

Să nu credeţi că această lucrare a fost doar pentru vremurile apostolice. Ea este şi pentru toţi cei de „departe" (Fapte 2,39). Ea este tot aşa de mult pentru noi, cei care trăim în vremurile de aur ale ultimelor ceasuri ale istoriei, ca şi pentru aceia care au trăit în timpul zorilor de argint ai acestei dispensaţiuni a Duhului Sfânt.

Viata transmisă sufletului

Faptul de „a fi plin de Duh" este pus în contrast cu influenţa excitantă a stimulentelor alcoolice. La Cincizecime, ucenicii au fost acuzaţi că sunt beţi.

Totuşi, aici, acţiunea Duhului Sfânt este pusă în contrast cu starea nefirească, alcoolică, a celui care bea. Pentru că, atunci când Duhul umple un om, viaţa lui este supusă conducerii unui agent supranatural.
Omul plin de alcool este frivol, profanator, se poartă necontrolat şi reflectă tot ce îi inspiră spiritul cel rău. Sufletul plin de Duhul este înconjurat şi animat de Duhul Sfânt însuşi. Botezul cu Duhul Sfânt este o transmitere a vieţii lui Dumnezeu în natura omului. Este intrarea lui Dumnezeu Duhul în suflet, spre a locui acolo. Ea nu este sinonimă cu manifestarea darurilor Duhului. Este fundamental diferită de simpla evlavie aparentă. Ea este o prezenţă mistuitoare, curăţitoare, asemenea focului.
„Fiţi plini" este la *modul imperativ.* Nevoia este urgentă, pentru că anii sunt puţini. împlinirea este obligatorie şi mult amânată. Noi îi îndemnăm pe cei păcătoşi să-L primească pe Acela care ridică păcatul, pe temeiul scurtimii vieţii, al

siguranţei şi iminenţei judecăţii finale şi al binecuvântării mântuirii prezente şi viitoare.

în acelaşi fel, Hristos aşteaptă de la noi să fim plini de Duh, din aceleaşi motive. în zilele noastre, Dumnezeu caută cu disperare oameni care, fără a se gândi la ei înşişi, doresc nespus să fie primitorii şi mijloacele de răspândire ale puterii Duhului Sfânt. Nu avem nevoie să înţelegem natura Sa, nici procesul de umplere. Tot ce avem nevoie să ştim este realitatea puterii Sale şi legile după care lucrează şi să ne conformăm condiţiilor. Nimic mai puţin nu ne va face în stare să trăim o viaţă de biruinţă şi să aducem roade. Astfel, bucuria deplină a mântuirii ajunge un fapt al experienţei personale. în zilele finale ale acestui ultim veac, Dumnezeu îi va umple pe oameni cu Duhul Sfânt, ca în timpul Ploii târzii. Atât loan Botezătorul, cât şi llie - prototipuri ale poporului adventist - au fost plini de Duh.

PORUNCA DIVINĂ Şl PUTEREA DE A O ÎMPLINI

Să ne aducem aminte:
„Tatăl l-a dat Fiului Duhul Său fără măsură, iar noi putem să fim, de asemenea, părtaşi ai plinătăţii Sale". - *Tragedia veacurilor,* p. 477
Primit printr-un act personal al credinţei „Fiţi plini" este la *diateza pasivă.* Nouă nu ni se porunceşte să ne umplem singuri, ci să „fim umpluţi", atât de către, cât şi cu Duhul Sfânt. Trebuie să fie cineva care să ne umple. Noi trebuie să depindem de El, iar responsabilitatea este a Sa. Această umplere este sigură, pentru că se întemeiază pe cuvântul neschimbător al viului Dumnezeu. Dacă împlinim condiţiile, vom fi umpluţi. Totuşi oferirea darului este un lucru, iar însuşirea lui personală este cu totul altceva.
Diateza pasivă indică o voinţă supusă, un trup consacrat şi o inimă golită de sine. Acestea sunt marile cerinţe. Noi îl primim printr-un act definit, deliberat, conştient şi personal al credinţei şi al supunerii. Totuşi este mai mult decât o simplă acceptare,

un consimţământ pasiv cu privire la intrarea Sa. Trebuie să aibă loc o însuşire activă şi concretă. în acest sens este o acţiune hotărâtă.
Acum, înainte de a continua, mai punem doar o întrebare: *Cum vom şti că suntem umpluţi cu Duhul Sfânt?* Există pericolul de a căuta vreo mare tulburare emoţională, vreo descoperire specială a slavei, vreun simţământ neobişnuit, copleşitor, al unei prezenţe maiestuoase. Totuşi de obicei nu se întâmplă aşa. Este adevărat că s-a întâmplat la Cincizecime, când El a venit pentru prima dată. După aceea, de obicei, nu a avut loc o experienţă dramatică. în unele situaţii, a fost o manifestare vulcanică, întorcând pe dos viaţa cuiva, cu violenţă. Să facem deosebire între esenţă şi simplele manifestări însoţitoare.
Experienţa umplerii nu este identică nici măcar în două situaţii. Temperamentele contează mult. „Umplerea" înseamnă doar ca întreaga făptură să fie sub stăpânirea şi administrarea Duhului Sfânt. Dumnezeu

însuşi, în prezenţa şi persoana Duhului Sfânt, intră în camera tronului făpturii celui credincios, conducând de acolo cu putere viaţa şi slujirea lui în direcţia desăvârşirii. Pentru a fi umplut cu Duhul Sfânt nu este necesar să ai simţăminte minunate, ci să-L ai pe Hristos cel slăvit în suflet.

Deosebirea dintre modalitate si realitate

Probabil că o ilustraţie va fi folositoare: Un râu poate să fie umplut în două modalităţi diferite. Poate să fie umplut de ploi torenţiale, abundente, cu mare zgomot, tulburare şi mişcare. Apoi, va curge cu putere, violenţă şi va produce inundaţii. Sau râul poate fi umplut prin topirea zăpezilor, în linişte, crescând treptat până la umplere, fără niciun zgomot, tulburare sau mişcare. Această modalitate este treptată şi în creştere. Metodele diferă, dar în ambele situaţii râul este plin. Asemănător, vântul fără voce este cunoscut nu prin percepţia vizuală, ci prin efectele lui. în greacă şi în ebraică,

termenul pentru *duh* este acelaşi ca pentru *vânt.* El sugerează atât blândeţe, cât şi putere. Poate să fie la fel de liniştit ca zefirul seara sau poate să vină cu puterea unei furtuni. Totuşi în ambele cazuri este vorba de vânt.
Tot aşa este şi umplerea cu Duhul Sfânt. Ea poate avea loc dintr-o dată sau poate veni în suflet treptat. Este adevărat că, uneori, în vremurile apostolice, umplerea cu Duhul Sfânt a fost însoţită de fenomene miraculoase - cutremur, vânt sau foc. Totuşi, de multe ori, nu a avut loc nimic de acest fel. Trebuie să facem deosebire întotdeauna între modalitatea de operare şi faptul în sine.
„Când lucrează asupra omului, Duhul Sfânt nu neîntreabă cu privire la modalitatea în care trebuie să acţioneze. Adesea, Duhul lucrează pe căi neaşteptate. [...]
Duhul Sfânt nu flatează niciun om, nici nu lucrează în conformitate cu planurile vreunei făpturi omeneşti. Oamenii limitaţi şi păcătoşi nu trebuie să comande

lucrarea Duhului Sfânt. Când Duhul vine asemenea unuia care mustră şi se manifestă prin intermediul slujitorului omenesc, pe care Dumnezeu îl alege, omul are datoria de a asculta şi de respecta vocea lui". - *Testimonies to Ministers,* p. 64, 65

Credinţa, faptele şi sentimentele

Nu trebuie să desemnăm arbitrar şi dinainte modalitatea precisă. Este aşa de uşor să ne formăm idei preconcepute, care nu au nicio susţinere biblică. Mulţi caută senzaţii fizice -fiori de bucurie şi şocuri

spirituale uimitoare - pe care, dacă nu le au, sunt descurajaţi. De fapt, umplerea cu Duhul Sfânt nu a fost prevăzută să fie ceva extraordinar. Ea este o moştenire oferită ca o experienţă obişnuită pentru creştini, o primire zilnică a puterii spre a trăi o viaţă sfântă şi spre a sluji cu eficienţă, precum şi spre a întâmpina situaţiile de criză, prin înzestrări speciale.

Poate că nu suntem în stare să spunem nici măcar timpul umplerii, aşa cum este în unele convertiri care au loc într-o tăcere sfântă. Nu este necesar să fie o bucurie extatică.
Dumnezeu este Acela care rânduieşte faptele, credinţa şi simţămintele. Umplerea poate să fie unică, dar probabil că va fi pe o cale obişnuită. Barnaba nu a avut niciodată experienţa lui Pavel, şi totuşi ambii au fost umpluţi cu Duhul Sfânt. Faptele de fond au fost identice. Metoda nu este importantă, ci faptul fundamental este esenţial. Prin urmare, umplerea nu este bazată pe sentimente, ci pe un fapt. Ea vine ca rezultat al unei credinţe liniştite. Citim următoarele: „Pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste neamuri în Hristos Isus, aşa ca, *prin credinţă, noi să primim Duhul făgăduit"* (Galateni 3,14).'
Aşa cum iertarea de păcate din 1 Ioan 1,9 este, pe de o parte, o ofertă, iar pe de altă parte, o simplă acceptare a condiţiei, tot aşa, în Apocalipsa 3,20, Isus oferă simplu

şi clar posibilitatea de a intra şi de a locui în inima omului, dacă acesta aude şi deschide uşa. Natura noastră omenească este luată în stăpânire de Duhul divin. Umplerea aduce o conştientizare binecuvântată a prezenţei lui Hristos. îl cunoaştem ca niciodată mai înainte, iar stăpânirea Sa ajunge să fie o realitate conştientizată şi practică. Omul este pătruns de simţământul Prezenţei Sale, care trece dincolo de cortină, în realităţile nevăzute.
Are loc un simţământ al proprietăţii suverane a lui Dumnezeu, o înţelegere a scopului Său neabătut, o conştientizare adâncă a părtăşiei cu Hristos, o repulsie totală faţă de păcat, o tovărăşie voioasă cu Duhul Sfânt. în viaţă şi în activitate se văd rezultate diferite. în cazul lui llie, dovada puterii Duhului nu a constat în sentimente extatice sau în manifestări speciale. Totuşi, când a trebuit să despartă apele, ele s-au despărţit. Dovada s-a văzut în slujire.

VENIREA MÂNGÂIETORULUI

Cele două metode ale lui Satana de a împiedica umplerea cu Duhul Sfânt

Diavolul are două metode remarcabile pe care le foloseşte cu privire la adevărurile importante. Mai întâi, caută să le ascundă cât de mult poate. Apoi, dacă această metodă nu mai este posibilă, aplică principiul adoptării şi al deformării. El va lua un adevăr şi, dacă va putea, îl va scoate din contextul corect, deformându-l şi făcând din el o idee falsă mortală. De exemplu, să ne referim la adevărul îndreptăţirii prin credinţă. Pe parcursul îndelungatelor şi apăsătoarelor secole ale Evului Mediu, el a ţinut ascuns acest adevăr până când a fost scos în evidenţă de Luther. Apoi, diavolul l-a adoptat indirect, l-a adaptat şi l-a aplicat greşit, până când a produs antinomianismul, primit de mulţimi cu un efect nimicitor. Tot aşa este şi cu adevărul despre Duhul Sfânt. După ce a fost ţinut ascuns de-a lungul secolelor, în cele din urmă, a avut loc o reînviere a interesului adânc şi a

cercetării subiectului Duhului Sfânt, pe parcursul unei generaţii. în ultimii cincizeci de ani, cu privire la acest subiect, s-au scris mai multe cărţi, broşuri şi tratate decât în întreaga perioadă de când s-a inventat tipăritul. El nu mai poate să fie reţinut, şi prin urmare, diavolul este hotărât să îndrepte oprobriul împotriva întregului subiect, prin intermediul extremelor penticostalismului, al fanatismului şi al manifestărilor iraţionale ale grupărilor harismatice sau prin extremismele misticismului, care nu ţin cont de istorie şi minimalizează dependenţa de Cuvânt.
Totuşi nu trebuie să-i îngăduim diavolului să ne lipsească de adevărul lui Dumnezeu sau să ţină departe de noi binecuvântarea Sa făgăduită. Să nu fim înşelaţi de planul lui viclean şi să nu ne lăsăm determinaţi să respingem darul Cerului. Astăzi, nevoia noastră cea mai adâncă, mai înaltă şi mai urgentă dintre toate este Duhul Sfânt, puterea şi umplerea Sa. Prevederea despre care studiem noi este într-un

contrast flagrant cu toate pervertirile şi contrafacerile moderne. Este foarte puţin probabil ca un popor adventist raţional şi serios să fie amăgit vreodată de extremismele sectelor. Pericolul nostru este acela că putem fi păcăliţi de conspiraţia diabolică a tăcerii, fie prin lipsa de cercetare a adevărului, fie prin dezgustul provocat de extremism şi falsitate. Observaţi următorul citat:

„Asupra lucrării Duhului Sfânt a fost adusă o mare ruşine prin greşelile unei categorii de oameni care, pretinzând că au iluminarea Sa, declară că nu mai au nicio nevoie de călăuzirea Cuvântului lui Dumnezeu. Ei sunt conduşi de impresii, pe care le consideră a fi vocea lui Dumnezeu în suflet. Totuşi duhul care îi conduce nu este Duhul lui Dumnezeu. Faptul de a te orienta după impresii, neglijând Scripturile, poate să ducă numai la confuzie, la amăgire şi la ruină. El

slujeşte înaintării planurilor celui rău. [...] Deoarece lucrarea Duhului Sfânt este de o importanţă vitală pentru biserica lui Hristos, unul dintre planurile lui Satana este ca, prin greşelile extremiştilor şi ale fanaticilor, să aducă dispreţul faţă de această lucrare şi să-l facă pe poporul lui Dumnezeu să neglijeze acest izvor al puterii oferite de Domnul însuşi". - Ellen G. White, în *Australian Signs ofthe Times,* 24 iulie 1911

Sub conducerea Duhului Sfânt

Duhul Sfânt, care trebuie să ne umple, nu este o influenţă vagă sau o putere mistică. El este o Persoană divină, care trebuie să fie primită cu umilinţă adâncă, respect şi ascultare. Prin urmare, nu se pune problema ca noi să avem mai mult din El, ci El să aibă mai mult din noi. Noi nu căutăm o putere impersonală, ci o cunoaştere deplină a unei Persoane, o supunere mai mare faţă de o Persoană, o dragoste mai puternică faţă de o Persoană şi conducerea absolută a vieţii de către o Persoană - Duhul Sfânt al lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt vine spre a administra în viaţa noastră conducerea lui Hristos. Condiţia primirii puterii Sale este aceea de a-l îngădui să ne ia în stăpânire. Totuşi *noi* nu vom exercita niciodată această putere, ci Duhul Sfânt va face lucrul acesta. Prin urmare, noi nu suntem pur şi simplu umpluţi de o influenţă, sau o senzaţie, sau de un set de idei, sau de o binecuvântare, *ci de* o *Persoană binecuvântată.*

Trebuie să nu facem nimic pentru a nemulţumi sau pentru a înlocui această Făptură cerească. Să O tratăm ca pe un Oaspete binevenit, pentru că este deosebit de sensibilă la primirea care I se face. Duhul Sfânt nu vine niciodată ca un intrus, ci intră cu bucurie pe poarta

deschisă şi onorează fiecare invitaţie. El nu intră şi nici nu rămâne înăuntru fără consimţământul nostru deplin.

De-a lungul veacurilor, Duhul Sfânt a lucrat asupra supuşilor harului Său în conformitate cu voinţa Sa suverană,

vizitând inimi singuratice, după cum a binevoit. Totuşi, în dispensaţiunea aceasta, Dumnezeu a rânduit anumite legi universale ale *operării Sale* şi ale *cooperării noastre.* El însuşi recunoaşte cu scrupulozitatea cea mai mare propriile legi. El respectă libertatea voinţei omeneşti şi nu impune niciodată binecuvântarea nepreţuită a prezenţei Sale în inimi care se împotrivesc. El bate, aşteptând să fie recunoscut şi salutat, lucrând în sufletul nostru, dacă vom coopera prin ascultare.

Taina supremă a harului lui Dumnezeu

Taina Betleemului este de neînţeles, şi totuşi este un fapt real. Faptul că un trup a fost făcut pentru Fiul lui Dumnezeu, prin puterea Duhului Sfânt, şi că Duhul Sfânt a locuit în Hristos cel din Betleem a fost cu adevărat o minune a puterii divine. Totuşi faptul că acelaşi Duh vine acum şi locuieşte în trupurile unor bărbaţi păcătoşi este taina supremă a harului lui Dumnezeu.

Duhul lui Dumnezeu caută un locaş în

aceste trupuri ale noastre. Acesta a fost scopul pentru care Dumnezeu a creat la început omul cel fără de păcat. Prin păcat, planul iniţial al lui Dumnezeu a fost împiedicat şi, în loc de a fi plin de Duhul lui Dumnezeu, omul este plin de sine şi de lume. Prin primul păcat al lui Adam, comuniunea a fost întreruptă şi unitatea a fost sfărâmată. Totuşi, chiar şi pe parcursul domniei păcatului, Dumnezeu Se străduieşte să recâştige stăpânirea asupra citadelei sufletului.

Acesta a fost scopul venirii celui de-al doilea Adam - ca să răscumpere domnia pierdută şi să facă aşa încât omul să fie din nou „templul Duhului Sfânt" (1 Corinteni 6,19.20), refăcând în felul acesta părtăşia pierdută dintre Dumnezeu şi om. Observaţi citatul următor:

„Scopul lui Dumnezeu din veacurile veşnice a fost ca fiecare fiinţă creată, de la serafimul luminos şi sfânt până la om, să fie un templu în

care Creatorul să locuiască. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Fiind întunecată şi pervertită de rele, inima omului n-a mai dat la iveală slava Celui Sfânt. Dar planul cerului a fost realizat prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu locuieşte în corp omenesc şi, prin harul salvator, inima omului devine din nou templul Său". - *Hristos, Lumina lumii,* p. 161
La creaţiune, Dumnezeu l-a făcut pe om din ţărâna pământului, care a fost materialul de bază din care a fost format. Apoi, Dumnezeu a suflat în el suflarea de viaţă. Astfel, omul a ajuns să fie un suflet viu. Prin această suflare a lui Dumnezeu, s-a născut partea conştientă a naturii omului, şi în felul acesta el a fost pregătit să intre în tovărăşie cu Dumnezeu. Pe bună dreptate, s-a spus că acesta este lucrul care îl face pe om să fie om şi îl deosebeşte de lumea animală. Nicio formă de viaţă inferioară nu îl cunoaşte pe Dumnezeu. Numai omul a fost creat spre

a privi chipul lui Dumnezeu, spre a-L cunoaşte, a-L iubi, a se încrede în El şi a-l sluji. înţelepciunea de a exercita stăpânirea asupra făpturilor inferioare din creaţie a venit de la Dumnezeu.
La început, omul a înţeles şi a respectat legile Sale. Toate acestea au venit prin Duhul lui Dumnezeu, care a fost mijlocul prin care a fost făcut omul. „Duhul lui Dumnezeu m-a făcut, şi suflarea Celui Atotputernic îmi dă viaţă" (Iov 33,4).
Astfel, bunăstarea omului a fost condiţionată de energia şi de înţelepciunea Duhului. însă omul Ie-a pierdut. Prin împotrivire, el a fost despărţit într-o mare măsură de Duhul Sfânt.
Isus, Modelul şi Exemplul nostru
Acest principiu de viaţă ajunge să fie evident când studiem viaţa lui Hristos, cel de-al doilea Om, ultimul Adam. Relaţia dintre Duhul Sfânt şi Omul Desăvârşit este cea mai lămuritoare. Fiecare faptă şi fiecare gând s-au datorat Duhului Sfânt. Astfel, Isus a fost modelul şi exemplul nostru cu privire la relaţia cu Duhul Sfânt.

Naşterea Sa, creşterea, încercările, lucrarea de slujire, minunile, moartea, învierea şi organizarea bisericii, toate au fost săvârşite prin lucrarea Duhului Sfânt. Această umplere şi stăpânire deplină de către

Duhul Sfânt a fost cea care L-a făcut pe Domnul să fie aşa cum a fost când era om. Fiecare faptă şi fiecare gând s-au datorat Duhului Sfânt, după cum indică următoarele pasaje din Scriptură, dintre multe altele asemănătoare. Observaţi desfăşurarea lor:

„îngerul i-a răspuns: „'Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine şi puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea, Sfântul care Se va naşte din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu" (Luca 1,35).

„Isus, *plin de Duhul Sfânt,* S-a întors de la Iordan şi a fost dus de Duhul în pustie, unde a fost ispitit de diavolul timp de patruzeci de zile" (Luca 4,1.2).

„Isus, *plin de puterea Duhului,* S-a întors

în Calileea şi I s-a dus vestea în tot ţinutul de primprejur" (versetul 14).
„Cum Dumnezeu *a uns cu Duhul Sfânt şi cu putere pe Isus din Nazaret,* care umbla din loc în loc, făcea bine şi vindeca pe toţi cei ce erau apăsaţi de diavolul, căci Dumnezeu era cu El" (Fapte 10,38).
„Dacă Eu scor *afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu,* atunci împărăţia lui Dumnezeu a venit peste voi" (Matei 12,28).
„Cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, *prin Duhul cel veşnic, S-a adus pe Sine însuşi jertfă* fără pată lui Dumnezeu, vă va curaţi cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiţi Dumnezeului cel viu!" (Evrei 9,14).
„Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiţi, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar *a fost înviat în duh"* (1 Petru 3,18).
„Teofile, în cea dintâi carte a mea, am vorbit despre tot ce a început isus să facă şi să înveţe pe oameni, de la început până în ziua în care S-a înălţat la cer, după ce,

prin Duhul Sfânt, dăduse poruncile Sale apostolilor pe care-i alesese" (Fapte 1,1.2).

Viaţa lui Hristos plină de Duhul Sfânt

în perioada copilăriei şi tinereţii, Hristos a fost învăţat fără încetare sub influenţa modelatoare a Duhului Sfânt. Totuşi, la botez, El a intrat într-o nouă etapă, o relaţie mai amplă. Botezul a fost Cincizecimea Sa personală. El a fost îmbrăcat, uns fără măsură cu Duhul (loan 3,34). El a fost plin de

Duhul Sfânt. El a conştientizat faptul că Duhul Domnului venise peste El, consacrându-L pentru predicare. Minunile şi faptele Sale au fost făcute sub inspiraţia Duhului. Prin Duhul cel veşnic, El S-a dăruit ca jertfă pe cruce, iar la învierea Sa, care a avut loc prin Duhul Sfânt (1 Petru 3,18), El a fost „dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu" (Romani 1,4).

Fiecare trăsătură frumoasă a caracterului

lui Hristos îi este atribuită direct Duhului Sfânt. Universalitatea şi indispensabilitatea lucrării Duhului pentru om este indicată prin numele Sale, după cum urmează: El este Duhul de viaţă (Romani 8,2), Duh de înfiere (Romani 8,15), Duhul adevărului (Ioan 14,1 7), Duh de înţelepciune (Efeseni 1,17), Duh de putere şi de dragoste (2 Timotei 1,7), Duh de credinţă (2 Corinteni 4,13), Duhul harului (Evrei 10,29) şi Duhul slavei (1 Petru 4,14). Caracteristica evidenţiată constant - Duhul *Sfânt.*

Isus a fost „plin" de Duhul Sfânt. Acelaşi Duh care a locuit în trupul lui Isus, care a plâns prin lacrimile Sale şi a iubit prin sacrificiile Sale, doreşte să locuiască în noi ca prezenţă reală a iubitului nostru Răscumpărător.

întâmplări din vremurile Vechiului Testament

Prin păcat, omul s-a îndepărtat de Dumnezeu. Păcatul este ceva nefiresc, ceva care a otrăvit fiecare generaţie succesivă. Lucrarea lui Isus a fost acea de

a elibera de acest element al păcatului şi de a schimba înapoi nefirescul în duhovnicesc. în vremurile Vechiului Testament, lucrarea Duhului Sfânt pentru om a fost parţială şi, numai întâmplător, în plinătatea ei. Oameni deosebiţi au fost umpluţi cu Duhul pentru îndeplinirea unei lucrări deosebite. Astfel, Iosif, Ghedeon şi alţii au fost umpluţi cu Duhul Sfânt.
Când ajungem la apropierea întrupării lui Hristos, Ioan, înainte-mergătorul Său, a fost umplut cu Duhul Sfânt încă de la naştere (Luca 1,15). Elisabeta a fost umplută cu Duhul pentru a adresa cuvântul de bun venit (Luca 1,41). Zaharia a fost umplut cu Duhul pentru a-şi rosti profeţia (Luca 1,67-69).
„Prin Duhul Său Cel Sfânt, Dumnezeu a lucrat de la început prin unelte omeneşti, în vederea împlinirii planului Său în favoarea neamului

omenesc căzut. Lucrul acesta s-a manifestat în viaţa patriarhilor. De

asemenea, în biserica din pustie, în vremea lui Moise, Dumnezeu le-a dat Duhul Său cel bun ca să-i înveţe. în zilele apostolilor, El a lucrat cu putere pentru biserica Sa, prin mijlocirea Duhului Sfânt. Aceeaşi putere care i-a susţinut pe patriarhi, care a dat lui Caleb şi lui losua credinţă şi curaj şi care a făcut rodnică lucrarea Bisericii Apostolice i-a susţinut pe copiii credincioşi ai lui Dumnezeu din toate veacurile următoare. Prin puterea Duhului Sfânt, în Evul Mediu, creştinii valdenzi au fost ajutaţi să pregătească calea spre Reformă. Aceeaşi putere, care a făcut să aibă succes eforturile bărbaţilor şi femeilor nobile, care au făcut lucrare de pionierat pe calea înfiinţării de misiuni moderne, precum şi pentru traducerea Bibliei în limbile şi dialectele tuturor neamurilor şi popoarelor". - *Faptele apostolilor,* p. 53

Nu doar pentru câţiva privilegiaţi

A fi plin de Duhul Sfânt înseamnă a fi sub călăuzirea, conducerea, puterea şi stăpânirea Duhului Sfânt. Totuşi există o linie clară de delimitare între

dispensaţiunea nouă şi cea veche. Faptul de a fi „plin de Duhul" nu mai este rezervat doar câtorva privilegiaţi. Acum, a fost pus la dispoziţia tuturor. Aşa a declarat Petru în predica sa din Ziua Cincizecimii (Fapte 2,17.18).

La Cincizecime, *toţi* cei o sută douăzeci de apostoli şi ucenici, bărbaţi şi femei, au fost „plini" de Duhul Sfânt (Fapte 2,4). De asemenea, în Fapte 4,31, citim: „După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunaţi, *toţi s-au* umplut de Duhul Sfânt şi vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală". Cei nou-convertiţi, de asemenea, au fost umpluţi cu Duhul Sfânt. Petru a fost umplut cu Duhul (Fapte 4,8). Ştefan şi cei şase diaconi au fost umpluţi cu Duhul (Fapte 6,3-5; 7,55). Barnaba a fost umplut cu Duhul (Fapte 11,22-24). Pavel a fost umplut cu Duhul (Fapte 13,9.10).

în cartea Faptele Apostolilor, cuvintele *umplut* şi *plin* apar din nou şi din nou. Creştinii au fost umpluţi cu Duhul atunci când a fost nevoie, în starea lor obişnuită,

şi îndeosebi când nevoia era cea mai mare. în vremurile apostolice, a nu fi plin de Duhul era mai degrabă o excepţie decât o regulă, de aceea apare întrebarea lui Pavel la Efes.

Niciun monopol asupra Duhului Sfânt

Trebuie să observăm că în cartea Faptelor nu este formulată o concluzie. Dumnezeu a dorit ca ea să fie prelungită de-a lungul secolelor acestei dispensaţiuni a Duhului Sfânt. Ea nu este doar pentru cei care par a fi evlavioşi, dar fără putere. Experienţa apostolică a fost un exemplu şi un tip. Dumnezeu vrea ca şi *noi* să fim plini de Duhul. El întreabă: „Voi vreţi?"

Textul nostru din Efeseni 5,18 implică faptul că toţi creştinii por să fie plini de Duhul. Unii oameni par să creadă că numai câţiva deţin monopolul asupra Duhului Sfânt. Adevărul este tocmai opusul, şi anume că *Duhul Sfânt are monopolul doar asupra câtorva persoane.*

Duhul Sfânt este făgăduit, iar Dumnezeu îl va da ca răspuns la rugăciune. „Deci, dacă voi, care sunteţi răi, ştiţi să daţi daruri bune copiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce l-L cer!" (Luca 11,13). Până la data când Domnul Hristos a adresat acest îndemn şi această făgăduinţă, ideea de a cere Duhul Sfânt fusese străină în mare parte în gândirea din trecut.

CAPITOLUL 1 1

DUPĂ NAŞTEREA DIN NOU, URMEAZĂ UMPLEREA CU DUHUL SFÂNT

Deosebirea dintre lucrarea Duhului Sfânt în *naşterea din nou* şi faptul de a fi *plini de Duhul* trebuie să fie definită şi înţeleasă cu claritate. Prin naşterea din Duhul (Ioan 3,5.8), oamenii morţi în păcat sunt aduşi la viaţă. Libertinii cufundaţi în nelegiuirea firii pământeşti, blasfematorii care au vorbit împotriva lui Dumnezeu şi necredincioşii care au fost o ruşine pentru lume sunt născuţi din nou prin Duhul Sfânt. Duhul intră în fiecare om care a fost născut în felul acesta, împărtăşindu-i viaţa

duhovnicească: „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui" (Romani 8,9). Acesta este un pas mare în experienţa vieţii unui om. Totuşi el nu este neapărat sinonim cu „umplerea" cu Duhul Sfânt. Una este să primeşti Duhul, şi cu totul altceva este să primeşti puterea şi plinătatea Sa. Este o deosebire vastă între a *avea* Duhul Sfânt şi a fi *umplut* cu Duhul Sfânt. Acestea pot să aibă loc împreună, dar adesea nu va fi aşa. Deosebirea constă în grad sau măsură. Egiptul are Nilul pe tot parcursul anului, dar puterea lui fertilizatoare este în stare latentă, până când inundă malurile cu nămolul fertil. Atunci, aduce binecuvântările necesare pe fiecare bucăţică de pământ pe care ajunge.

Hristos este mai întâi Mântuitor şi apoi Domn

Dacă sunteţi persoane născute de două ori, aveţi Duhul Sfânt în voi, dar vă *umple* El? Aceasta este întrebarea crucială. Mulţi cred în Isus, şi totuşi nu trec niciodată de stadiul acesta. Totuşi trebuie să aibă loc o

experienţă care depăşeşte naşterea din nou. Aceasta este umplerea

de către şi cu Mângâietorul. Prin naşterea din nou, omul trece de la moarte la viaţă. Prin faptul că este umplut cu Duhul, el ajunge să fie părtaş al vieţii depline. Aceasta este o relaţie în care putem să intrăm sau putem să nu intrăm, deşi suntem îndemnaţi, şi chiar ni se porunceşte să facem aşa în Efeseni 5, iar, pentru a rezista în timpul când nu va mai fi nicio mijlocire a Marelui Preot, când mila încetează şi iertarea se încheie, trebuie să intrăm în această relaţie (Ţefania 2,3). Dacă nu suntem umpluţi cu Duhul Sfânt, acest Dar suprem - această Făptură sfântă şi măreaţă, acest Oaspete ceresc - este împins în vreun colţ întunecat al inimii şi este exclus din celelalte părţi ale vieţii. Oh, să-L tratăm ca pe un Oaspete binevenit, căruia I se deschide larg accesul în fiecare parte a făpturii noastre! Duhul Sfânt să aibă fiecare colţişor al

templului Său, pe care l-a răscumpărat. A trăi în această relaţie cu Duhul Sfânt este privilegiul cel mai mare al creştinului.
Prin urmare, vedem că statutul lui Isus de Domn este adesea deosebit de cel de Mântuitor. La Cincizecime, Duhul Sfânt S-a aşezat nu numai peste ucenici, dar şi în ucenici (Ioan 14,16.17). El a început să locuiască în viaţa lor, făcând din ei proprietatea Sa. El i-a făcut să fie locul Său de şedere permanentă.
Aşa cum pionierii care au sosit în America au pretins drepturile de proprietate asupra locului pe care s-au aşezat, tot astfel Duhul Sfânt Şi-a obţinut dreptul în viaţa ucenicilor. El a ocupat teritoriul vieţii lor, pe care altfel nu l-ar fi avut, pentru că diavolul jefuise de la Dumnezeu stăpânirea asupra omului. Totuşi, acum, Duhul Sfânt l-a luat în stăpânire şi a început să locuiască în el. De-a lungul tuturor veacurilor, El S-a luptat *cu* oamenii. în vechea dispensaţiune, în general, el a venit *asupra* oamenilor, pregătindu-i pentru o lucrare specială. Acum, El

doreşte să locuiască *în* ei. în vremurile străvechi, El a locuit în profeţi (1 Petru 1,11), acum, doreşte să locuiască în toţi credincioşii (2 Corinteni 6,16).

Umpluţi cu Duhul Sfânt în limitele capacităţii

Aceasta a fost marea ţintă a lui Isus. După ce învăţase şi educase ucenicii timp de trei ani, El i-a condus doar până în punctul aşteptării făgăduinţei Tatălui. Noi putem să primim tot ce a făgăduit Isus. Acesta

a fost scopul predicii lui Petru la Cincizecime. După ce oamenii fuseseră străpunşi la inimă, Petru a spus: „Pocăiţi-vă, şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, apoi veţi primi darul Sfântului Duh" (Fapte 2,38). Acesta a fost scopul lui Pavel, când a pus întrebarea şi a scris îndemnul către efeseni (Fapte 19,2;Efeseni5,18).

Nu există nici o închinare adevărată, nici o biruinţă personală sau o slujire eficientă,

decât prin locuirea interioară şi prin lucrarea tot mai sporită a Duhului Sfânt. Deşi ucenicii au fost umpluţi cu Duhul la Cincizecime, fără îndoială că încă mai aveau mult de primit, dar fiecare a fost umplut cu Duhul în limitele propriei capacităţi. Puteţi să staţi pe puntea unui vapor, în mijlocul oceanului, şi să vedeţi soarele măreţ reflectat în adâncuri sau puteţi să vedeţi acelaşi soare reflectat într-o mică piscină aflată în curtea din spatele casei ori în picăturile de rouă de dimineaţă. Soarele are o modalitate de a se acomoda lucrurilor în care se reflectă. Tot aşa, Dumnezeu poate să umple orice om, oricare ar fi capacitatea lui, cu condiţia să fie lăsat.

Dacă soarele poate să umple o floare cu toată lumina şi în numeroase nuanţe şi culori, dacă norul poate să absoarbă razele soarelui, până când ajung să strălucească în nuanţe pline de slavă, cu siguranţă că Duhul Sfânt poate să facă să strălucească lumina sfinţeniei în viaţa oamenilor. Această conştientizare a

prezenţei Duhului Sfânt şi această locuire a Sa în om este lucrul cel mai uimitor care poate avea loc în experienţa cuiva.
Să nu mergem doar până la jumătatea drumului, să nu fim umpluţi doar două treimi. Mărturia noastră este proporţională cu plinătatea locuirii Sale interioare. Să ne deschidem întreaga viaţă spre a fi umplută de Dumnezeu. Cuvântul grecesc tradus de obicei prin „a umple" este „pleroein", a umple deplin, aşa încât să nu mai rămână niciun spaţiu.
Expresia „plini" sugerează ideea unui vas care are capacitatea de a primi şi de a păstra. Dumnezeu este Olarul, omul este vasul. David vorbeşte despre un pahar, iar Pavel despre un vas de pământ. Da, omul este un vas menit să primească Duhul lui Dumnezeu - un vas care se lărgeşte pe măsură ce este umplut şi reumplut.

Golit înainte de a fi umplut
în Biblie nu se vorbeşte despre o umplere o dată pentru totdeauna. Există nevoi noi

şi resurse noi pe care le oferă Dumnezeu. Fiecare binecuvântare suplimentară vine din cer. Cincizecimea a fost începutul, dar ucenicii au fost umpluţi din nou şi din nou. Petru a avut nevoie de o umplere nouă. Prin urmare, deşi umplerea iniţială este importantă, ea trebuie să fie urmată de noi umpleri. Ori de câte ori apărea o nouă situaţie de criză, ucenicii căutau o reumplere.

într-adevăr, era o plinătate continuă, dar au fost şi experienţe ocazionale mai ample, care au avut un scop special. Ei puteau să fie plini, fără ca acest fapt să implice o umplere până la maximum pentru acele ocazii speciale. Tit vorbeşte despre o „înnoire făcută de Duhul Sfânt" (Tit 3,5), iar Petru vorbeşte despre „vremurile de înviorare" (Fapte 3,19). Necazul este că mulţi încearcă să facă lucrarea lui Dumnezeu cu puterea pe care au primit-o cu zece ani în urmă. Cu toţii suntem nişte vase crăpate. Ca să le menţinem pline, trebuie să le umplem continuu.

A fi plin implică a fi, mai întâi, golit. Eul şi păcatul sunt înlocuite. Aici funcţionează legea excluderii reciproce. într-un vas mare este loc pentru diferite lucruri. Totuşi, dacă este umplut cu apă, nu mai rămâne loc pentru aerul care îl umpluse anterior. Două lucruri diferite nu pot să ocupe acelaşi loc în acelaşi timp. Eul şi Duhul Sfânt nu pot să ocupe tronul aceleiaşi inimi. Eu nu pot continua să fiu cineva, în timp ce Dumnezeu este totul. *Eul nu va alunga niciodată eul.* Nu încercaţi să faceţi loc. Pur şi simplu, supuneţi-vă, iar „Domnul va veni îndată în templul Său". în fiecare inimă există un tron şi o cruce. Dacă Isus este pe tron, eul este pe cruce.
„Când vă goliţi inima de eu, trebuie să primiţi neprihănirea lui Hristos... Dacă deschideţi uşa inimii, Isus va umple golul cu darul Duhului Său". - Ellen G. White, în *Review and Herald,* 23 februarie 1892
Noi trebuie să fim goliţi. Vântul suflă întotdeauna în spaţiile libere, în „camera de sus", înainte de Cincizecime, ucenicii

au fost goliţi şi s-a făcut loc liber. Fiul tunetului a fost golit de tunetul lui, ca să poată fi umplut cu iubire. Toma cel necredincios a fost golit de necredinţa

lui, ca să poată fi umplut cu credinţă. Petru cel îngâmfat a fost golit de îngâmfarea şi de nestatornicia lui, ca să poată fi umplut cu puterea şi cu statornicia lui Dumnezeu. Atunci, s-a auzit un sunet ca de vânt puternic, ce a anunţat venirea Duhului care i-a umplut.

Cât de bun este Dumnezeu că i-a dat omului acest dar suprem! Istoria ne vorbeşte despre un împărat care a dorit să-şi exprime dragostea faţă de un soldat din garda personală. Ca urmare, i-a dat propria cupă încrustată cu diamante. „Acesta este un dar prea mare pentru mine, ca să-l primesc", a spus soldatul. „Dar nu este prea mare pentru mine ca să-l ofer", a fost răspunsul generos al împăratului. Tot aşa putem să spunem şi despre Duhul Sfânt.

De nelipsit pentru îndeplinirea misiunii noastre

După ce am progresat până aici în aceste studii, cu siguranţă că în mintea noastră s-a formulat o întrebare: *Duhul cel făgăduit este imperativ pentru noi?* Este El o necesitate indispensabilă pentru încheierea dublei noastre misiuni - de a pregăti un popor pentru Domnul şi de încheia lucrarea finală de avertizare a lumii? întrebarea inevitabilă, care vine ca răspuns, este: Cum altcumva se poate realiza? Noi avem o luptă mai mare decât biserica timpurie. Există mii de lucruri care îl ţin pe om departe de Dumnezeu. Lumea este prietenoasă cu biserica din zilele noastre, iar, ca urmare, ispitele ei sunt mai subtile şi mai periculoase. Zâmbetul ei este mai curtenitor şi mai amăgitor. Prăpastia dintre cele două s-a îngustat. Raţionalismul din bisericile populare a lipsit lumea de credinţa simplă în Dumnezeu, aşa încât acum trebuie să facem faţă curentului modernismului. Acest spirit lumesc al zilei s-a strecurat în

rândurile noastre, iar mulţi se pierd dându-şi sau nedându-şi seama.
„Duhul lui Dumnezeu Se îndepărtează de mulţi dintre cei aflaţi în poporul Său. Mulţi au păşit pe căi ascunse şi întunecoase, iar unii nu se vor întoarce niciodată. Ei vor continua să se poticnească spre propria pierzare". - *Testimonies to Ministers,* p. 90
înmulţirea mijloacelor materiale şi a eforturilor nu va schimba curentul. *Puterea* interioară şi invizibilă a păcatului poate fi înfruntată

numai cu *puterea* interioară şi invizibilă a lui Hristos, prin Duhul Sfânt. Când umple inima, El aduce la tăcere ispitele noastre, aşa cum se sting scânteile care cad în ocean. Avem nevoie de viaţa Sa ca temei al trăirii vieţii celei noi (Galateni 2,20). Avem nevoie de El pentru dezvoltarea caracterului creştin cu dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, blândeţea, bunătatea, credinţa, smerenia şi stăpânirea de sine, pentru că acestea sunt

trăsăturile Sale, nu ale noastre.
Pentru dezvoltarea acestor roade, avem nevoie de presiunea sevei divine care să curgă prin mlădiţe. „Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat" (Romani 5,5). Avem nevoie de El pentru iluminarea spirituală. „Voi aţi primit ungerea din partea Celui sfânt şi ştiţi orice lucru" (1 Ioan 2,20). Avem nevoie de El ca o garanţie tainică, asigurare necesară a faptului că suntem copiii Săi. „însuşi Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu" (Romani 8,16). „Cunoaştem că rămânem în El şi că El rămâne în noi prin faptul că ne-a dat din Duhul Său" (1 Ioan 4,13).

Torentul adânc al Duhului

Avem nevoie de El pentru a fi statornici în acest veac al rătăcirii şi al confuziei, când furtunile şi torentele potrivnice mătură totul în cale. Nu trebuie să fim asemenea unui canal pe care l-am văzut în Memramcook, New Brunswick. De la fereastra micului hotel franţuzesc, am privit fenomenul zilnic

al unui râu care curgea în ambele sensuri. în mod normal, el curgea spre golf, dar când venea fluxul puternic dinspre Golful Fundy, pur şi simplu inversa direcţia apei, aşa încât, sub presiunea fluxului, curgea în direcţia opusă. Tot aşa este şi cu mulţimile din zilele noastre, care sunt purtate înainte şi înapoi de curenţi. Totuşi, nu este necesar să fie aşa.

Adesea, în călătoria lui spre sud în Atlantic, un aisberg ajunge la Golful Stream, care se îndreaptă spre nord. Totuşi, datorită faptului că partea cea mai mare de gheaţă se află sub apă, ajunge la un alt curent puternic aflat în adânc şi continuă încet calea spre sud.

Tot astfel, sufletul poate să fie atât de mult cufundat în torentul adânc al Duhului Sfânt încât, în ciuda curenţilor de suprafaţă, să constatăm că

marele torent adânc al vieţii Sale sfinte este suficient de puternic pentru a rămâne pe calea lui Dumnezeu. Deşi „sângele lui

Isus Hristos ne *curăţeşte* de orice păcat", totuşi Duhul Sfânt al lui Dumnezeu este Cel care ne *dă putere* împotriva păcatului şi pentru slujire.
într-adevăr, avem nevoie de El pentru a primi putere în slujire, ca să fie îndeplinită bine, iar plinătatea Sa nu vine niciodată doar spre a ne face fericiţi sau sfinţi. Puterea este asociată cu dorinţa de a mărturisi. Ea este dată spre a fi folosită în slujire, nu pentru noi înşine. Avem nevoie de cooperarea Sa care aduce convingerea, astfel încât Cuvântul care este ca un „foc" să ardă în sufletul oamenilor, Cuvântul care este ca un „ciocan" să zdrobească inimile împietrite de păcat şi Cuvântul care este ca o „sabie" să străpungă păcatul şi necredinţa. Noi suntem *născuţi din nou,* în primul rând, pentru nevoile proprii, iar, în al doilea rând, El ne *umple* pentru a sluji. îndată ce a fost botezat cu Duhul Sfânt şi cu foc, Isus a început să le facă bine oamenilor, îndată ce au fost umpluţi cu Duhul Sfânt, ucenicii au început să

vorbească, iar era eforturilor misionare a început. Vasul este umplut, dar nu pentru noi, ci în folosul Stăpânului.

Scopurile şi rezultatele umplerii cu Duhul Sfânt

Să observăm scopurile pentru care oamenii au fost umpluţi cu Duhul Sfânt în vremurile apostolice: pentru mărturisire (Fapte 2,4), pentru a răspunde la obiecţiuni (Fapte 4,8), pentru a propovădui cu îndrăzneală Cuvântul lui Dumnezeu (Fapte 4,31), pentru a sluji la mese (Fapte 6,2.3), pentru a răbda persecuţia şi martirajul (Fapte 7,55), pentru a demasca răul (Fapte 13,9.10), pentru a aduce laude şi mulţumiri (Efeseni 5,18-20). Cu siguranţă, aceste lucrări diferite ale Duhului au fost foarte practice. Acum, să observăm citatele următoare:

„Ca popor, noi nu facem nici a cincia parte din cât am putea să facem ca misionari activi. Dacă am fi însufleţiţi de Duhul Sfânt, ar exista o sută de misionari, acolo unde acum este doar unul". - *Sfaturi pentru sănătate,* p. 507

„Numărul celor angajaţi în lucrarea de păstorire nu trebuie micşorat, ci sporit într-o mare măsură. Acolo unde se află un singur pastor, trebuie

să fie adăugaţi alţi douăzeci, iar dacă Duhul lui Dumnezeu îi conduce, aceşti douăzeci vor prezenta adevărul în aşa fel încât se vor mai adăuga încă douăzeci". - *Slujitorii Evangheliei,* p. 65, 66

Priviţi imaginea de ansamblu a rezultatelor faptului că Pavel a fost umplut cu Duhul Sfânt. Restul Epistolei către Efeseni, după îndemnul de a fi „plini" din capitolul 5,18, ar putea să fie catalogat verset cu verset astfel:

1. Versetul 19: Cântări din inimă - bucuria sfântă îşi găseşte exprimarea.
2. Versetul 20: Spiritul de mulţumire - recunoaşterea faptului că Dumnezeu a preluat conducerea şi că toate situaţiile potrivnice sunt alese ori îngăduite de El; toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care sunt chemaţi.

3. Versetul 21: Supunerea eului - nimic în afară de Duhul Sfânt nu poate săvârşi acest lucru.
4. Efeseni 5,22.23; 6,1-5 -Aplicaţie în viaţa de zi cu zi:
a. soţiile (Efeseni 5,22);
b. soţii (versetul 22);
c. copiii (Efeseni 6,1);
d. taţii (versetul 4);
e. robii (versetul 5).
5. Versetul 10 -în cele din urmă, primirea puterii;
a. întreaga armură (versetele 11 -1 7);
b. rugăciunea şi mijlocirea (versetul 18);
c. îndrăzneala în propovăduire (versetul 19).

CAPITOLUL 1 2

REZULTATELE UMPLERII CU DUHUL SFÂNT

Există trei lucruri remarcabile pe care le aduce plinătatea Duhului Sfânt: *prezenţa* lui Hristos, *asemănarea* cu Hristos şi *puterea* lui Hristos. Să dezvoltăm puţin aceste trei subiecte.
Mai întâi, umplerea cu Duhul Sfânt aduce

o *conştientizare nouă şi vie a prezenţei lui Isus.* înainte de aceasta, El este perceput neclar, crâmpeiele zărite ale chipului Său sunt puţine şi rare, iar momentele de comuniune reală sunt sporadice. în zilele şederii lui Isus pe pământ, prezenţa Sa însemna totul. El venea în întâmpinarea fiecărui necaz şi împlinea fiecare nevoie. în timp de furtună, El a liniştit apele. Când mulţimile erau flămânde, El le-a dat hrană. Totuşi totul depindea de prezenţa Sa fizică. Prezenţa Sa era ajutorul lor. Tot aşa, acum, totul depinde de prezenţa Sa cu noi.

Umplerea cu Duhul Sfânt dă putere şi încredere

Această conştientizare a prezenţei lui Hristos dă putere şi încredere. Prin Duhul Sfânt, Isus locuieşte în noi, ca o Prezenţă continuă. Acesta este lucrul de care avem nevoie. El este realizat numai prin umplerea cu Duhul Sfânt. „Şi-L rog ca, potrivit cu bogăţia slavei Sale, să vă facă să vă întăriţi în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, aşa încât Hristos să

locuiască în inimile voastre prin credinţă" (Efeseni 3,16.17). lată cum este exprimat acest gând în vremurile moderne:
„în planul de refacere a chipului divin în oameni, a fost prevăzut ca Duhul Sfânt să lucreze asupra minţii omeneşti şi să fie, asemenea

prezenţei lui Hristos, un agent modelator al caracterului". - *Review and Herald,* 12 februarie 1895, p. 97
„împărtăşirea Duhului Sfânt a fost chiarîmpărtăşirea vieţii lui Hristos"
- *Idem*, 13 iunie 1899, p. 369
„înainte de aceasta, Duhul Sfânt fusese în lume. El lucrase asupra inimii oamenilor încă de la începutul lucrării de răscumpărare. Totuşi, în perioada când Hristos a fost pe pământ, ucenicii nu doriseră niciun alt ajutor. Abia după ce au fost lipsiţi de prezenţa Sa, ei au simţit nevoia după Duhul Sfânt, şi atunci a venit El.

Duhul Sfânt este reprezentantul lui Hristos, dar fără a fi în persoană umană şi independentă de aceasta". - *Idem,* 19 noiembrie 1908, p. 15

„Duhul Sfânt este prezenţa vitală a lui Dumnezeu". - *Signs ofthe Times, 7* august 1901, p. 2

De asemenea, ni se spune:

„Lucrarea Duhului Sfânt este nemăsurat de mare. Acesta este izvorul de unde lucrătorul lui Dumnezeu primeşte puterea şi succesul. Duhul Sfânt este Mângâietorul, fiind prezenţa personală a lui Hristos pentru suflet. Acela care priveşte spre Hristos cu o credinţă simplă, copilărească, este făcut părtaş al naturii divine, prin intermediul lucrării Duhului Sfânt".

- Ellen G. White, în *Review and Herald,* 29 noiembrie 1892

Această părtăşie personală cu Isus este cea care face deosebirea între viaţa cea nouă şi viaţa cea veche. Suntem invitaţi să ne consacram unei vieţi de comuniune neîntreruptă cu Isus. Fie ca inima noastră

să răspundă pe deplin la această invitaţie. Unitatea dintre noi şi Isus nu este o unitate dintre două persoane trupeşti, ci este o unitate spirituală, între noi şi Duhul Sfânt. „Căci Domnul este Duhul" (2 Corinteni 3,17) şi „Cine se lipeşte de Domnul este un singur duh cu El" (1 Corinteni 6,17). Hristos de care avem nevoie astăzi este Hristos cel viu şi prezent, care domneşte, pentru că Duhul Său mărturiseşte împreună cu duhul nostru, Duhul Său ia în stăpânire şi conduce duhul nostru, Duhul Său dă pe faţă viaţa, puterea şi ascultarea Sa în viaţa noastră, transformân-du-ne şi făcându-ne să fim nişte creştini *adevăraţi,* şi totuşi fără să intervină asupra individualităţii noastre şi fără să nimicească personalitatea noastră.

130

VENIREA MÂNGÂIETORULUI

Să citim următorul citat:

„Dacă noi consimţim, El Seva identifica în aşa măsură cu gândurile şi cu ţintele noastre, încât va lega inima şi mintea noastră cu voinţa Sa, astfel că, atunci

când ascultăm de El, vom împlini propriile îndemnuri". - *Hristos, Lumina lumii,* p. 668

Umplerea cu Duhul Sfânt aduce asemănarea cu Isus

în al doilea rând, umplerea cu Duhul Sfânt aduce *asemănarea cu Isus.* Când simţim prezenţa Sa, are loc o descoperire a păcatului şi a eului, a firii pământeşti şi a nereuşitelor noastre, descoperire care ne uimeşte. Ucenicii au avut parte de prezenţa exterioară a lui Isus, în timpul şederii Sale în trup, dar nu au dat pe faţă asemănarea cu El, care vine numai prin locuirea Sa interioară. El a fost umil, ei au fost mândri. El a fost neegoist, ei au fost egoişti. Totuşi, când Duhul Sfânt i-a umplut, El a adus însuşirile, înclinaţia şi chiar asemănarea cu Isus în interiorul lor. *Aceasta este o reproducere, nu o imitaţie.* Locurile golite din viaţa noastră sunt ocupate de plinătatea Sa, aşa cum valul mării umple gropile de pe mal. Să citim următoarele:

„Care a fost rezultatul revărsării Duhului în Ziua Cincizecimii? -Vestea cea bună a

unui Mântuitor înălţat a fost dusă până la cele mai îndepărtate margini ale lumii locuite. Inima ucenicilor a fost umplută de o generozitate atât de deplină, atât de adâncă, atât de cuprinzătoare, încât i-a constrâns să meargă până la marginile pământului, mărturisind: 'Departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos' (Galateni 6,14). Atunci când proclamau adevărul, aşa cum este în Isus, inimile se predau sub puterea soliei. Biserica vedea cum noii convertiţi alergau la ea cu grămada, din toate părţile. Cei apostaziaţi se pocăiau. Păcătoşii se uneau cu creştinii pentru a căuta mărgăritarul de mare preţ. Aceia care fuseseră cei mai aprigi împotrivitori ai Evangheliei deveneau apărătorii ei. Se împlinea profeţia. Cel slab va fi 'ca David', iar casa lui David va fi 'ca îngerul Domnului'. Fiecare creştin vedea în fratele său chipul lui Dumnezeu, plin de iubire şi deîndurare. Un singur interes predomina.

REZULTATELE UMPLERII CU DUHUL

Un singur subiect de imitat le absorbea pe toate celelalte. Unica ambiţie a credincioşilor era de a da pe faţă asemănarea cu Hristos în caracter şi de a lucra pentru extinderea împărăţiei Lui". - *Mărturii,* voi. 8, p. 19, 20

Umplerea cu Duhul Sfânt aduce puterea lui Isus

în al treilea rând, umplerea cu Duhul Sfânt aduce *puterea lui Isus.* Cu toţii dorim putere, şi totuşi avem aşa de puţină. Nevoia noastră supremă este puterea. Acest adevăr este aşa de familiar încât a ajuns ceva obişnuit, dar este atât de im portant încât este nevoie să fie repetat până când biserica va fi sensibilizată. Puterea îi aparţine lui Dumnezeu, dar El ne-a dat-o nouă în Hristos, prin Duhul Sfânt. Dumnezeu nu ne-o dă ca să o avem pentru noi, ci, atunci când ne umple, El îşi exercită puterea în noi (Coloseni 1,29).

„Avem nevoie de puterea Cincizecimii.

Aceasta va veni, pentru că Domnul a făgăduit că va trimite Duhul Său ca pe o putere atotbiruitoare". - *Slujitorii Evangheliei,* p. 308

în lumina acestor fapte măreţe, oare mai poate fi pus la îndoială că umplerea cu Duhul Sfânt este nevoia noastră individuală şi colectivă cea mai mare în aceste zile?

„Dumnezeu poate să vă înveţe prin Duhul Sfânt, într-o singură clipă, mai mult decât puteţi să învăţaţi de la marii oameni de pe pământ". - *Testimonies to Ministers,* p. 119

„Prezenţa Duhului cu lucrătorii lui Dumnezeu va conferi propovă-duirii adevărului o putere pe care nici toată cinstea sau slava lumii nu o poate da". - *Faptele apostolilor,* p. 51

Dumnezeu să ne acorde această umplere uimitoare!

Abandonarea şi rămânerea

Prin urmare, care sunt condiţiile primirii acestei umpleri necesare? Ea este asigurată şi oferită tuturor, şi totuşi puţini

sunt cei care o primesc. Mulţi se roagă pentru ea, dar fără rezultat. De ce? Oh, pentru că ei nu sunt dispuşi să plătească preţul. Care este preţul? Este îndeplinirea condiţiilor pe temeiul cărora umplerea este posibilă şi puterea este operativă. Noi nu le avem, pentru că nu îndeplinim condiţiile.

„In darul nemăsurat al Duhului Sfânt sunt cuprinse toate resursele cerului. Faptul că bogăţiile harului lui Dumnezeu nu se revarsă asupra oamenilor de pe pământ nu este din cauza vreunei restricţii din partea Sa. Dacă ar fi doritori să-L primească, toţi oamenii ar deveni plini de Duhul Său". - *Parabolele Domnului Hristos,* p. 419

De asemenea, ni se spune:

„Hristos a făgăduit bisericii Sale darul Duhului Sfânt, şi făgăduinţa ne aparţine în aceeaşi măsură ca şi celor dintâi ucenici. *Dar, ca oricare altă făgăduinţă, şi aceasta este dată în mod condiţionat.* Sunt mulţi care cred şi mărturisesc că au încredere

în făgăduinţa Domnului, ei vorbesc *despre* Hristos şi *despre* Duhul Sfânt şi, cu toate acestea, n-au niciun folos. Ei nu-şi supun sufletul pentru a fi îndrumat şi călăuzit de puterile cereşti. Noi nu putem folosi Duhul Sfânt. Duhul trebuie să ne folosească pe noi. Dumnezeu lucrează prin Duhul în poporul Său 'şi voinţa, şi înfăptuirea după buna Lui plăcere'. Dar mulţi nu vor să se supună acestei acţiuni. Ei doresc să se conducă singuri. Din cauza aceasta nici nu primesc darul ceresc. Duhul Sfânt este dat numai acelor care caută cu umilinţă pe Dumnezeu, care urmează călăuzirea şi harul Său. Puterea lui Dumnezeu aşteaptă să fie cerută şi primită. Această binecuvântare făgăduită, dacă este cerută prin credinţă, aduce cu sine toate celelalte binecuvântări. Ea se dă potrivit cu bogăţiile harului lui H ristos, şi *El este gata să dea fiecărui suflet atât cât poate să primească". - Hristos, Lumina lumii,* p. 672
în general, aceste condiţii sunt *abandonarea* şi *rămânerea,* condiţia iniţială şi condiţia continuă. Trebuie să

existe motive curate, o supunere deplină şi voioasă şi, implicit, o încredere actuală. Noi trebuie să ne dăm seama de lipsa noastră şi să o recunoaştem. Prima cerinţă pentru tratarea unei boli şi pentru refacerea sănătăţii este recunoaşterea faptului că o persoană este bolnavă. Noi trebuie să ne dăm seama că umplerea cu Duhul Sfânt este *la fel de valabilă pentru ultima generaţie cum a fost pentru generaţia apostolică.* Trebuie să ajungem în locul în care simţim că avem nevoie de ea cu orice preţ, locul în care fiecare însuşire a făpturii noastre şi fiecare moment al vieţii trebuie să-I fie date Lui spre a le umple, fără să mai exercităm o conducere independentă - un vas golit, cu scopul de a fi umplut pe deplin.

Dacă nu însetăm, nu primim apa. „Voi turna ape peste pământul însetat..., voi turna Duhul Meu peste sămânţa ta" (Isaia 44,3). Fără ascultare, nu poate să aibă loc

înzestrarea cu putere. Duhul este dat „celor ce ascultă de El" (Fapte 5,32). El nu este revărsat dacă nu este cerut în rugăciune. „După ce sau rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunaţi (Fapte 4,31). Primii ucenici au primit Duhul Sfânt stând pe genunchi. Să îngenunchem înaintea lui Dumnezeu şi să nu ne grăbim să ne ridicăm. De asemenea, Duhul Sfânt nu este primit fără credinţă. „Aşa ca, prin credinţă, noi să primim Duhul făgăduit" (Galateni 3,14). Să cerem cu credinţă. „Cereţi de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară! Domnul scoate fulgerele şi vă trimete o ploaie îmbelşugată, pentru toată verdeaţa de pe câmp" (Zaharia 10,1).

Ce dorim de la Duhul Sfânt?

Să accentuăm din nou că, mai înainte de toate, este nevoie de o *dorinţă puternică şi neegoistă.* Ce dorim de la Duhul Sfânt? Aceasta este o întrebare pătrunzătoare. îl dorim noi numai pentru a-l da slavă lui Isus? lacov şi loan nu au fost umpluţi cu Duhul Sfânt până când nu au răspuns la această întrebare. Apostolul Pavel a fost

umplut cu Duhul Sfânt numai pentru că, pentru el, a trăi însemna Hristos (Filipeni 1,21). Petru nu a fost umplut cu Duhul Sfânt până când nu a fost gata să spună: „Pentru ce vă miraţi de lucrul acesta? De ce vă uitaţi cu ochii ţintă la noi, ca şi cum prin puterea noastră sau prin cucernicia noastră am fi făcut pe omul acesta să umble?" (Fapte 3,12).
Dumnezeu cercetează inimile şi cercetează motivaţiile. Plinătatea Duhului Sfânt nu va fi dată niciodată pentru a satisface ambiţia, sau pentru a ne face să fim renumiţi pentru sfinţenia sau slujirea noastră. Aceasta este o folosire greşită a unui lucru bun. Dacă scopul pentru care este căutată este vanitatea sau parada personală, împlinirea nu este posibilă. Acela care o doreşte pentru a fi cineva nu va primi mai mult decât Simon Magul, care a căutat să cumpere Duhul Sfânt.
Este umplerea cu Duhul Sfânt pentru sine sau pentru Hristos? Cu alte cuvinte, *dorim noi Duhul Sfânt din acelaşi motiv pentru care ne doreşte El pe noi?* Pentru că,

atunci când primim puterea Duhului Sfânt,

noi primim Duhul Sfânt însuşi, cele două sunt inseparabile. Trebuie să fie voia lui Dumnezeu, nimic mai mult, nimic mai puţin, nimic altceva.
în al doilea rând, trebuie să aibă loc *golirea-* o supunere categorică şi conştientă faţă de El, pentru ca El să-Şi ocupe locul de drept în interiorul meu. Este o supunere din toată inima, hotărâtă, o abandonare fără rezerve în mâinile Sale, o consacrare hotărâtă, totală şi irevocabilă. Este o dedicare deplină a întregii vieţi, fără nicio reţinere, în vederea mântuirii, a sfinţirii şi a slujirii. Dumnezeu poate să ocupe doar atât cât îi oferim. Aceasta este singura cale de a ajunge să fim umpluţi cu Duhul Sfânt şi de a rămâne aşa. Pentru a fi umpluţi trebuie să procedăm întocmai cum este scris în 2 Regi 3,16: „Faceţi gropi în valea aceasta, groapă lângă groapă!" în loc să ne rugăm ca Dumnezeu să ne dea ceva mai mult,

noi suntem aceia care trebuie să-l dăm Lui ceva mai mult. întrebarea este: Suntem noi dispuşi să fim suficient de mici şi suficient de slabi încât Hristos să poată fi totul în toate? Acest fapt ne va despărţi de lume mai repede ca orice altceva. El va rezolva automat multe probleme.

Să renunţăm la toate obstacolele

De asemenea, Dumnezeu nu va răspunde atâta vreme cât viaţa noastră este greşită. Nu vom fi umpluţi cu Duhul Sfânt până când nu suntem în armonie cu Dumnezeu şi cu oamenii. Spiritul de rivalitate, repulsia sau neplăcerea va împiedica sigur împlinirea făgăduinţei, iar rugăciunea continuă pentru persoana implicată este antidotul suprem pentru ură. Gelozia şi vorbirea de rău, critica şi bârfele, exagerarea micilor alunecări şi atribuirea unor motive greşite, faptul de a ajunge nişte judecători ai gândurilor rele - acestea sunt nişte obstacole prea adesea fatale. „Atunci când aducem inimile noastre în unire cu Hristos, Spiritul care S-a coborât peste ucenici în ziua Cincizecimii Se va

coborî şi peste noi". - *Mărturii,* voi. 8, p. 246
în alt treilea rând, urmează *ascultarea.* Făgăduinţa se bazează pe simpla ascultare. *Numai Rămăşiţa ascultătoare are dreptul să ceară sau să se aştepte să fie umplută cu Duhul Sfânt.* Numai după treizeci

de ani de ascultare necondiţionată Isus a ajuns să fie botezat şi să spună: „Aşa se cade, să împlinim tot ce trebuie împlinit" (Matei 3,15). Atunci, El a fost botezat cu Duhul Sfânt. După aceea a continuat să fie ascultător până când a atins limitele credincioşiei, pe cruce, unde „S-a făcut ascultător până la moarte, şi încă moarte de cruce" (Filipeni 2,8). Această ascultare este cea care ne-a asigurat cea mai mare binecuvântare pe care o are Cerul de oferit şi care aduce împreună cu ea toate celelalte binecuvântări.
Când cei din Israel au făcut un sanctuarîn

care Cel Sfânt să locuiască în mijlocul lor, Moise şi poporul au construit totul exact „aşa cum a poruncit Domnul". în ultimele două capitole din Exod, această expresie apare de optsprezece ori. Apoi, sanctuarul a fost umplut de slava lui Dumnezeu (Exod 40,34), pentru că era o construcţie ridicată în conformitate cu voinţa Sa explicită. După aceea, serviciul sanctuarului a fost condus de Prezenţa divină. Acelaşi lucru este adevărat şi cu privire la Templul lui Solomon (2 Cronici 5,13.14). Prin urmare, Dumnezeu va veni să locuiască în inima omului numai dacă există dispoziţia ca voinţa Sa să fie împlinită.
„Norul lui lehova" era peste sanctuar zi şi noapte, sub privirile tuturor celor din Israel şi în toate călătoriile lor (Exod 40,38). Numeri 9,15-23 relatează cum a fost călăuzit poporul Israel de către Dumnezeu. Totuşi ei nu au ştiut niciodată cu o zi înainte unde sau când trebuiau să meargă, pentru că erau sub conducerea şi coordonarea directă a Prezenţei aflate în

nor.

însuşirea Darului prin credinţă

Cea de a patra şi ultima condiţie este *credinţa că Dumnezeu primeşte consacrarea mea şi revarsă binecuvântarea.* Aceasta implică însuşirea făgăduinţei prin credinţă. Credinţa presupune o convingere că tot ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său este adevărat şi că făgăduinţele Sale sunt sigure. Golirea este în mare parte un aspect negativ, dar credinţa este ceva pozitiv. Ea este pur şi simplu însuşirea lucrului oferit de Dumnezeu, atunci când condiţiile sunt îndeplinite. Este recunoaşterea faptului că Dumnezeu Şi-a făcut partea. Ea nu este

aşteptarea vreunei senzaţii, ci îndrăzneala de a-L crede pe Dumnezeu mai presus de orice. Atunci, Dumnezeu aduce la îndeplinire fapta. Ea ajunge să fie o experienţă din ce în ce mai reală. A primi este pur şi simplu credinţa în acţiune. Există o deosebire distinctă între însuşirea

binecuvântării şi experimentarea ei. Mulţi se descurajează pentru că nu experimentează imediat sentimentul sau satisfacţia aşteptată. Când caută iertarea, mulţi doresc să simtă mai întâi, şi numai apoi să creadă. Totuşi lucrurile stau invers. Trebuie să evităm să aşteptăm a vedea rezultate speciale, înainte de a crede. Primirea lui Hristos ca Domn prin Duhul Sfânt este la fel de simplă ca primirea Sa ca Mântuitor. Nu este nevoie de emoţii. Pot să existe emoţii, dar ele nu sunt necesare.
Când renunţăm la toate ca răspuns la oferta lui Hristos, considerând că totul este o pierdere de dragul primirii Duhului Sfânt, atunci, din momentul în care credem cu adevărat, El primeşte consacrarea noastră şi revarsă plinătatea Duhului. Când condiţiile sunt îndeplinite, răspunsul umplerii este la fel de sigur, ca şi când l-am fi văzut scris pe cer.
Prin urmare, să-L primim cu inima deschisă, supusă, însetată şi înfometată, crezând, acceptând şi absorbind, aşa cum

pământul uscat primeşte ploaia, buretele uscat primeşte umezeala şi vidul primeşte aerul. Când ne punem la dispoziţia Sa şi primim darul, prin credinţă, Duhul Sfânt ne ia în stăpânire, vasul gol este umplut. Totuşi, mai întâi, trebuie să fie golit. Acestea sunt condiţiile.

Experienţa ucenicilor

Să privim pentru o clipă experienţa ucenicilor. Dumnezeu nu le-a dat Duhul Sfânt fără să fie pregătiţi. Să observăm paşii următori:

Mai întâi, *ei au renunţat la toate pentru a-L urma pe Isus.* Ei au renunţat la lume, la proprietăţi, la părerile oameni, la plasele de pescari, la locul din vamă. Dacă nu renunţăm la toate, nu putem să fim ucenicii Săi. Totul trebuie să-I fie sacrificat şi supus. Totuşi să ne asigurăm că avem convingerea interioară că am renunţat la toate. Aici este necesară o anumită relaţie morală cu Hristos.

în al doilea rând, *ei au ajuns la o disperare evidentă cu privire la sine.* Pentru că omul trebuie să renunţe la *sine.* Aceasta este o

sarcină mult

mai dificilă. La Cina cea de Taină, ei erau plini de încredere în sine. Apoi, a venit experienţa din Chetsemani, când au adormit, precum şi arestarea şi judecarea lui Isus, când au fugit. De la distanţă, ei au fost martorii tragediei supreme a tuturor veacurilor. Ucenicilor le-a fost prea ruşine să se privească în ochi unii pe alţii. Ei nu au ştiut niciodată că sunt aşa de lipsiţi de credinţă şi aşa de înşelători.

Sabatul pe care Isus L-a petrecut în mormânt a fost o zi a morţii. Ucenicii erau cuprinşi de o spaimă de nedescris. Această zi a sfărâmat orice dependenţă de sine, orice încredere în lucrurile pământeşti. într-o disperare totală cu privire la ei înşişi, s-au întors la Hristos. Apoi, în ziua învierii, Isus a suflat asupra lor şi le-a spus: „Luaţi Duh Sfânt".

în al treilea rând, *ei au primit, prin credinţă, făgăduinţa Duhului.* în cele zece zile de aşteptare şi rugăciune, diavolul i-a

ispitit să se îndoiască de ei înşişi, considerându-se nevrednici. Ei au înţeles foarte puţin făgăduinţele Vechiului Testament. Ei au crezut, pentru că Isus a făgăduit. Aceasta este credinţa - a face exact ce spune Hristos. Ei au fost pregătiţi şi, ca urmare, au fost umpluţi.

Mai trebuie să adăugăm un cuvânt cu privire la modalitatea în care *Duhul Sfânt urmează a fi păstrat.* Un foc nu poate să fie menţinut fără a fi alimentat cu combustibil. Tot aşa, plinătatea Duhului Sfânt depinde de menţinerea îndeplinirii condiţiilor primirii iniţiale - o ascultare continuă, implicită, o consacrare continuă pentru împlinirea voinţei divine, un studiu continuu al Cuvântului, un timp zilnic de comuniune tainică, evitarea oricărei necuraţii (Iuda 19), evitarea leneviei (2 Timotei 1,6.7) şi dispoziţia de identificare completă cu o viaţă de slujire.

Epave din cauza eului

Aceasta nu este o stare din care nu putem cădea, sau în care nu mai suntem ispitiţi. Ce păcat de epavele omeneşti, care

cândva au fost oameni folosiţi cu putere! Multe flăcări strălucitoare au fost stinse din cauza unei dorinţe nechibzuite de a străluci. Privilegiile noi aduc responsabilităţi noi, iar responsabilităţile noi creează pericole noi. Poate Dumnezeu să aibă încredere în noi? Dacă motivele noastre nu sunt
curate, nu poate.

în legătură cu acest fapt, există trei expresii fundamentale care trebuie să fie observate: împotrivirea (Fapte 7,57) pare să aibă legătură cu lucrarea înnoitoare a Duhului Sfânt; întristarea (Efeseni 4,30) are o legătură indiscutabilă cu locuirea interioară sau umplerea Duhului Sfânt; stingerea (1 Tesaloniceni 5,19) are legătură cu înzestrarea cu daruri pentru slujire. Ultimul termen presupune prezenţa unui foc, iar sugestia ne face să ne întoarcem cu gândul la focul Cincizecimii şi la mişcarea inaugurată acolo.
Cândva, un băiat a avut un porumbel care

se aşeza pe umărul lui şi mânca din palma lui. într-o zi, i-a întins o capcană. Când pasărea a venit să mănânce, el şi-a închis palma în care se afla hrană. Porumbelul s-a întors dezamăgit. Apoi, şi-a deschis palma din nou. A doua oară, pasărea a venit mai timidă. Băiatul şi-a închis din nou palma. Cu o bătaie de aripi, porumbelul s-a îndepărtat puţin. Apoi, mâna a fost întinsă iarăşi. Pasărea a ezitat şi s-a apropiat încet. Când era pe punctul de a lua hrana, palma s-a închis pentru a treia oară. Atunci, porumbelul şi-a întins aripile şi a zburat departe, iar băiatul nu l-a mai văzut niciodată. Aceasta este soarta acelora care, în cele din urmă, alungă Duhul Sfânt, Porumbelul ceresc.
„După ce Ie-a arătat oamenilor păcatele şi Ie-a dat harul de a birui şi după ce Duhul Sfânt a luptat multă vreme cu ei, Dumnezeu nu va face o minune spre a împiedica rezultatul sigur al împotrivirii faţă de Duhul Sfânt şi al continuării pe o cale greşită. Există o limită a harului şi a milei Sale. Când această limită este depăşită,

ajutorul Duhului Sfânt, care este refuzat şi insultat într-o modalitate aşa de nelegiuită, este retras, iar sufletul este lăsat în mâna celui mai rău dintre tirani-puterea unei voinţe pervertite. Dacă suntem într-o legătură atât de apropiată cu lucrurile sfinte, şi totuşi nu ne dăm seama de importanţa lor, inima va ajunge să fie aşa de împietrită încât apelurile cele mai stăruitoare nu o vor determina la smerenie". - Ellen G. White, în *Bible Echo,* iunie 1888

CAPITOLUL 1 3

DIFICULTATEA PENTRU BISERICA RĂMĂŞIŢEI

Spiritul Profetic spune că, în perioada de sfârşit a acestei mişcări, vor exista puţini oameni mari. Dumnezeu vrea să ne abată ochii de la oameni şi să ne facă să depindem de Duhul Sfânt pentru încheierea lucrării noastre.

„Dumnezeu va aduce la îndeplinire o lucrare în zilele noastre, pe care puţini o anticipează. El va înălţa şi va înflăcăra în mijlocul nostru pe aceia care sunt învăţaţi

mai degrabă prin ungerea Duhului Sfânt, decât printr-o educaţie formală în instituţii ştiinţifice. Aceste posibilităţi nu trebuie să fie dispreţuite sau condamnate. Ele sunt rânduite de Dumnezeu, dar pot să ofere doar numai calificări exterioare. Dumnezeu va demonstra faptul că El nu este dependent de muritori învăţaţi şi importanţi în ochii lor". - *Mărturii,* voi. 5, p. 82

Oh, ce revoluţie, ce înviorare, ce schimbare va avea loc, când Biserica Rămăşiţei lui Dumnezeu va fi umplută cu Duhul Sfânt! Slăbiciunea şi teama vor fi înlocuite cu putere şi curaj. Evident, cauza lipsei noastre nu trebuie să fie căutată la Dumnezeu, ci la noi înşine. Treptat, treptat, ne dăm seama tot mai mult de nevoia noastră, suntem tot mai conştienţi de lipsa noastră. Aceasta este o prevestire fericită. Dumnezeu să grăbească ziua când umplerea noastră cu Duhul Sfânt va fi deplină!

Avem nevoie de Ploaia târzie

Este cu adevărat imposibil să predici o

Evanghelie a Ploii târzii fără să ai puterea Ploii târzii. Nu este o lucrare foarte greu de făcut, ci este

o lucrare pe care nu o putem face fără puterea necesară. Cât de mult avem nevoie de ea! Cum ar trebui să ne rugăm pentru ea!

„Trebuie să ne rugăm pentru împărtăşirea Duhului Sfânt, care vindecă sufletul bolnav de păcat. Biserica are nevoie de convertire. De ce nu ne aruncăm noi la pământ, înaintea tronului harului, în calitate de reprezentanţi ai bisericii, rugându-ne stăruitor, cu inima zdrobită şi cu un spirit umilit, ca Duhul Sfânt să fie revărsat din cer asupra noastră?" - *Testimonies to Ministers,* p. 64

„Fraţilor şi surorilor, rugaţi-vă stăruitor pentru Duhul Sfânt. Dumnezeu stă înapoia fiecărei făgăduinţe pe care a făcut-o. Cu Biblia în mână, ziceţi: 'Am făcut aşa cum ai zis Tu. îţi prezint făgăduinţa Ta: Cereţi, şi vi se va da; căutaţi, şi veţi găsi; bateţi, şi

vi se va deschide'". -*Mărturii,* voi. 8, p. 23
Observaţi următoarele apeluri stăruitoare: „Oh, cât de mare este nevoia noastră de Prezenţa divină! Toţi lucrătorii trebuie să se roage lui Dumnezeu pentru botezul Duhului Sfânt". - *Testimonies to Ministers,* p. 170
„De ce nu flămânzim şi nu însetăm după darul Duhului, întrucât acesta este mijlocul prin care urmează să primim putere? De ce nu vorbim despre El, nu ne rugăm pentru El, nu predicăm despre El? Domnul e mai binevoitor să ne dea Duhul Sfânt decât sunt părinţii binevoitori să dea daruri bune copiilor lor. Fiecare lucrător ar trebui să se roage stăruitor lui Dumnezeu pentru botezul cu Duhul Sfânt". -*Mărturii,* voi. 8, p. 22
Aici este sfatul de care avem nevoie: „Fiecare lucrător ar trebui să înalţe rugăciunile lui către Dumnezeu pentru botezul zilnic cu Duhul Sfânt. Grupuri de lucrători creştini ar trebui să se adune pentru a cere un ajutor deosebit, înţelepciune cerească, pentru ca să ştie

cum să plănuiască şi cum să aducă la îndeplinire, cu înţelepciune, aceste planuri. în mod deosebit, ei ar trebui să se roage ca Dumnezeu să-i boteze pe aleşii Săi, trimişi în câmpurile misionare, cu o bogată măsură a Duhului Său. Prezenţa Duhului Sfânt în lucrătorii lui Dumnezeu va da vestirii adevărului o putere pe care nici toată puterea sau slava lumii n-o poate da". - *Faptele apostolilor,* p. 50, 51

DIFICULTATEA PENTRU BISERICA RĂMĂŞIŢEI

141

Când avem nevoie de oameni care să ocupe diferite posturi importante, îi căutăm noi pe aceia care sunt „plini de Duhul Sfânt şi de înţelepciune"? Nu ar trebui să fie acesta factorul decisiv? Aici este lipsa noastră, slăbiciunea noastră. Sunt convins că fiecărui candidat pentru lucrarea pastorală ar trebui să i se pună întrebarea pusă de Pavel efesenilor: „Aţi primit Duhul Sfânt atunci când aţi crezut?" şi ar trebui să fie aşteptat un răspuns inteligent şi conştiincios.

Cum putem noi să ne jucăm ca nişte copii pe malul mării, cu lopăţele şi găletuşe, făcând mici grămezi de nisip, pe care le numesc munţi, şi mici gropi cu apă, pe care le numesc oceane, în timp ce Himalaia cei măreţi ai puterii lui Dumnezeu şi oceanele necuprinse ale resurselor Sale aşteaptă să fie explorate prin credinţă?

Nu numerele contează

Ora este târzie. Nu trebuie să întârziem. Poporul Israel a petrecut patruzeci de ani rătăcind în pustie, deşi ar fi putut să ajungă în Ţara Făgăduită doar în unsprezece zile. Lucrarea noastră ar fi putut fi încheiată de mult. Când puterea lui Dumnezeu se va manifesta prin Biserica Rămăşiţei, această lume veche va fi întoarsă cu susul în jos.

Nu numărul contează. Roma a tremurat în faţa călugărului singuratic de la Wittenberg. Regina Măria a pus pe fugă mai puţine armate decât neînfricatul Knox, care a tulburat ca o furtună şi a doborât cetăţuia tiraniei uzurpatoare. Garibaldi şi

cei o mie de oameni au fost suficienţi pentru a schimba istoria Italiei. Ghedeon şi trei sute de oameni au biruit oştirile Madianului. Wesley a spus că, dacă ar fi avut o sută de oameni care nu se temeau de nimic altceva decât de păcat, ar fi zguduit lumea. Dumnezeu să ni-i dea pe acei oameni. Atunci, iubitori ai întune-ricului, păziţi-vă!

„De nimic nu se teme Satana atât de mult ca de faptul că poporul lui Dumnezeu ar elibera calea, îndepărtând orice piedică, pentru ca Domnul să poată revărsa Duhul Său asupra unei biserici rămase în urmă şi asupra unei adunări nepocăite... Când calea pentru Duhul lui Dumnezeu va fi pregătită, binecuvântarea va veni". - Ellen C. White, în *Review and Herald, 22* martie 1887

Când Moody predica în Chicago, două femei au venit la el şi i-au spus: „Ne rugăm pentru tine".

„Vă rugaţi pentru mine?" a întrebat el

surprins. „De ce, oare nu predic eu Evanghelia? De ce nu vă rugaţi pentru cei care ascultă?"
Ele i-au spus că el predică Evanghelia, *dar fără putere.* Săgeata şi-a atins ţinta. El le-a cerut cu umilinţă să continue să se roage pentru el. întreaga lume cunoaşte revoluţia care s-a produs în viaţa lui, „omul lui Dumnezeu aflat în locul rânduit de Dumnezeu, îndeplinind lucrarea lui Dumnezeu în modalitatea dorită de Dumnezeu".
J. Whilbur Chapman a fost pastorul plin de succes al unei biserici populare. El îi predica unei adunări numeroase cu o elocvenţă remarcabilă. Moody l-a vizitat, dar nu a fost impresionat. Şi-a pus mâna pe umărul lui Chapman şi i-a zis: „Ştii că faci o greşeală aici? Faci o greşeală în lucrarea ta de slujire. Tu nu câştigi suflete. îţi spun lucrul acesta cu toată dragostea frăţească".
Mustrarea l-a rănit adânc. Timp de săptămâni Chapman s-a gândit la ea. în cele din urmă, în 16 octombrie 1892, a

strigat: „O, Doamne, vreau să fiu dispus să fac orice!" Iar lumea cunoaşte rezultatul.

Singura speranţă a Rămăşiţei

Oh, cine îi va opri pe unii dintre noi de pe calea mulţumirii de sine? Trebuie să fim opriţi, făcuţi să tresărim şi să ne înfiorăm. Să nu evităm problema, încercând să lucrăm mai mult. Ideea este că nu ducem lipsă nici de intensificarea muncii, nici de extinderea ei. Niciodată nu a fost aşa de mult de lucru cum este astăzi. Nu este suficient să-i sensibilizăm pe oameni, ca să lucrăm pentru Domnul. Noi trebuie să câştigăm suflete. Trebuie să ne încheiem dubla noastră misiune. Avem nevoie de focul lui Dumnezeu în suflet. Unde este agonia noastră pentru sufletele înstrăinate de Dumnezeu? Unde este puterea noastră de a le câştiga într-un număr asemănător celui de la Cincizecime?

Dumnezeu încă aşteaptă acea Rămăşiţă de oameni care se vor consacra pe deplin lui. Ei se află în această mişcare din zilele noastre.

„Posibilitatea de a se face de folos este nemărginită pentru acela care, dând eul la o parte, face loc lucrării Duhului Sfânt asupra inimii şi trăieşte o viaţă consacrată în totul lui Dumnezeu". - *Mărturii,* voi. 8, p. 19
La treizeci de ani de la cruce, întreaga lume era deja influenţată de o mână de oameni. Astăzi, în Babilon sunt opt sute de milioane de păgâni şi nenumărate milioane de creştini declaraţi, care au o formă de evlavie, dar fără putere. Dar, oh, câţi dintre noi mor de foame stând deasupra celei mai bogate mine din universul lui Dumnezeu, asemenea bătrânului care avea trei sute de acri de pământ, dar era pe punctul de a muri de foame! într-o zi, au venit nişte oameni şi au cercetat terenul, întrebând de preţ, şi i-au plătit un dolar pentru fiecare acru. Totuşi chiar din acel teren, ulterior au fost scoase milioane şi milioane de dolari, şi

încă se scot. Bogăţia lui pare a fi nelimitată. Acolo se află una dintre cele mai bogate mine din lume.
Aceasta este tragedia sărăciei noastre. Comori necăutate şi nelimitate ne aşteaptă. Despre bancherii Scoţiei se spune că au un depozit de 40 000 000 de lire nerevendicat de nimeni. Totuşi bogăţiile cerului, prin Duhul Sfânt, aşteaptă să fie cerute şi primite de noi. Nu trebuie să aşteptăm să le ceară alţii. Să mergem la Dumnezeu -fiecare dintre noi şi să mergem ca biserică.
în Edinburgh se află biserica istorică Greyfriar, înconjurată de un cimitir vechi. Acolo, cu mai multe generaţii în urmă, un grup de oameni hotărâţi şi serioşi au semnat legământul naţional, conduşi de Earl of Sutherland. Ei şi-au deschis venele braţelor şi au semnat legământul cu propriul sânge.
Ca vestitori ai Domnului nostru care vine, să ne deschidem sălile tronului din inimă şi să-L invităm să intre, ca să-Şi încheie lucrarea în lume prin noi! Aceasta este

chemarea imperioasă a prezentului. întreaga nevoie va fi împlinită prin venirea unor astfel de oameni.

Cu câţiva ani în urmă, în oraşul Charleston, era un bărbat de culoare, pe nume Gadsen, care cânta minunat la clopote, aşa cum putea să cânte numai cineva care făcea din cântecul lui o parte reală a închinării. Când oraşul a fost zguduit de un cutremur, toţi au fost cuprinşi de groază şi disperare. Oamenii fugeau să-şi scape viaţa. Peste tot se auzea

zgomotul clădirilor care se prăbuşeau şi strigătele celor răniţi. Gadsen s-a dus la postul său şi a început să trimită în întuneric sunetele cântecului „Stânca Veacurilor", pentru a linişti inimile oamenilor. Acest lucru s-a dovedit a avea o influenţă uimitor de liniştitoare.

în timpul acesta, când temeliile credinţei sunt zguduite, când speranţele oamenilor se sting, când sufletele sunt pline de

întuneric, de îndoială şi presimţiri rele şi când mulţimile strigă după sunetul mângâierii şi al speranţei, Dumnezeu îi cheamă pe clopotarii Săi credincioşi să bată clopotele pentru biserică şi pentru lume, făcând să răsune cântecul „Duh Sfânt, lumină divină", şi fiecare om să-l cânte mai departe!

PARTEA **4**

SIMBOLURILE DUHULUI SFÂNT

CAPITOLUL 1 4

SUFLAREA CELUI ATOTPUTERNIC

Minunate sunt căile Domnului şi inegalabile sunt prevederile Sale pentru copiii dragostei Sale. Prin învăţătură şi prin făgăduinţe, prin fapte şi prin simboluri, El îşi descoperă cu răbdare planurile şi prevederile harului Său-Cel Infinit vine în întâmpinarea limitelorînţelegerii noastre mărginite. Cu o înţelepciune care nu dă greş, El foloseşte simboluri şi tipuri pentru a le explica oamenilor evlavioşi lucrurile

care sunt adânci, dar care constituie nişte taine de nepătruns pentru mintea obişnuită. Cu cât un adevăr este mai important pentru noi, cu atât este mai mare varietatea de simboluri folosite spre a le clarifica pentru înţelegerea noastră, spre a face apel la mintea noastră şi spre a sensibiliza conştiinţa noastră.
Dumnezeu a vorbit explicit despre metodele Sale: „Eu am vorbit prorocilor... şi am spus pilde prin proroci" (Osea 12,10). Pildele oferă comparaţii care fac să fie vii pentru omenire realităţile reprezentate. Cu adevărat, Biblia este în mare parte o carte a diverselor metafore, asemănări, tipuri, simboluri, parabole şi alegorii. Cuvintele cu sens propriu sunt adesea nişte mijloace slabe de comunicare a adevărului, dar prin cuvintele înveşmântate în hainele simbolului - aceste figuri de stil ale vorbirii omeneşti şi ale imaginaţiei pământeşti -, adevărul este făcut accesibil şi uşor de înţeles.
Lucrările maiestuoase ale Duhului Sfânt

sunt descrise impresionant prin simbolurile luminoase ale focului, apei, untdelemnului, vântului, fiecare având propriul accent specific şi o învăţătură unică. A spune că Duhul Sfânt este asemenea vântului în felul de a lucra şi în ceea ce priveşte efectele lui exprimă mai mult decât ar putea un întreg capitol

de cuvinte la sensul propriu. Prin urmare, adevărul simplu este că termenul ebraic *ruah* şi cel grecesc *pneuma* nu sunt traduse doar prin cuvântul *duh,* ci şi prin *vânt, aerşi suflare.* Contextul trebuie să determine sensul. Acest fapt curios al limbajului este cel care a dat naştere, probabil, la un simbolism adânc impresionant, deoarece vântul nu este altceva decât aer în mişcare, iar suflarea este doar un simbol al vieţii inspirate. Acest simbol al vântului, sau al suflării, care semnifică mişcarea Duhului Sfânt, a fost ilustrat din punct de vedere *tipologicîn* legătură cu insuflarea vieţii în primul om,

Adam, în Geneza 2,7, din punct de vedere *profetic,* în viziunea văii cu oase uscate şi a vântului aducător de viaţă din Ezechiel 37,1-10, şi din punct de vedere doctrinar în remarcabila declaraţie pe care i-a făcut-o Hristos lui Nicodim cu privire la lucrarea Duhului Sfânt în naşterea din nou, redată în Ioan 3,3-8. Vom studia aceste pasaje. Deducţiile posibile care aşteaptă să fie recunoscute sunt numeroase, totuşi să cercetăm învăţăturile mai remarcabile, pentru că, asemenea Duhului, aerul nu stă niciodată pe loc.

Este esenţial pentru viaţă

Mai întâi, aerul este esenţial pentru viaţă. Globul pământesc este înconjurat de un ocean uriaş de aer, sau atmosfera, fără de care nu am putea să trăim. Dacă nu ar fi fost acesta, totul ar fi fost pustiire şi moarte. El este absolut necesar pentru întreaga viaţă animală şi vegetală. Valurile acestui ocean uriaş, care ne cuprind, se mişcă uneori pe deasupra noastră cu graba unei furtuni, iar alteori murmurul lor ne adoarme. Totuşi el există, deşi este

invizibil.
Aerul pe care îl respirăm este unul dintre cele mai necesare elemente ale naturii. Putem să trăim toată viaţa fără să vedem, fără să auzim sau să vorbim, putem să trăim mai multe săptămâni fără hrană sau mai multe zile fără apă, dar nu putem să trăim decât câteva minute fără aer. El este identificat într-o asemenea măsură cu viaţa încât, atunci când nu mai respirăm, de fapt încetăm să trăim. Când o persoană se îneacă, prima măsură de ajutor este restabilirea respiraţiei. Aviatorul singuratic aflat la altitudine sau scufundătorul aflat în adâncuri trebuie

să aibă o rezervă de oxigen. Adesea, celui aflat pe moarte i se asigură acelaşi oxigen preţios ca pe o ultimă speranţă. Chiar şi focul refuză să ardă fără aer.
Această atmosferă înconjurătoare este de nelipsit pentru radiaţia luminii şi a căldurii solare, şi totuşi, în acelaşi timp, formează un înveliş apărător. Tot aşa,

binecuvântatul Duh Sfânt, simbolizat prin vânt, aer sau suflare - aşa cum este exprimat în diferite feluri - aduce suflarea de viaţă pentru suflet. El creează atmosfera în care creştinul trăieşte, se mişcă şi există, atmosfera prin care vedem şi auzim lucrurile lui Dumnezeu şi suntem făcuţi în stare să trăim în lumina caldă a iubirii Sale.
Acum, când ajungem la paralela spirituală directă a acestei prime idei, să observăm următoarele pasaje din Scriptură: „Duhul lui Dumnezeu m-a făcut şi suflarea Celui Atotputernic îmi dă viaţă" (Iov 33,4). De asemenea: „îţi trimiţi Tu suflarea: ele sunt zidite, şi înnoieşti astfel faţa pământului" (Psalmi 104,30) şi „Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului şi toată oştirea lor prin suflarea gurii lui" (Psalmi 33,6). încă o dată: „Atâta vreme cât voi avea suflet, şi suflarea lui Dumnezeu va fi în nările mele" (Iov 27,3).
Cuvintele *duh* şi *suflare* sunt folosite interschimbabil, în funcţie de intenţia literală sau simbolică a limbajului, cu

referire la aceleaşi fapte şi stări. Să subliniem bine că Duhul Sfânt a fost întotdeauna agentul divin în creaţie şi în comunicarea vieţii.
Aluziile la Duhul Sfânt ca fiind agentul creator al Dumnezeirii ne poartă înapoi, logic şi inevitabil, la zilele creaţiunii, ca punct de pornire. Să observăm, mai întâi, deosebirea distinctivă dintre crearea animalelor şi crearea omului. Animalele inferioare au fost aduse la existenţă instantaneu la Cuvântul creator. Totuşi omul, coroana creaţiunii lui Dumnezeu, a fost modelat mai întâi din ţărâna pământului. Da, noi suntem doar lut obişnuit, şi nu praf de aur, perle sau diamante măcinate. Totuşi chipul omului a fost fără viaţă până când Dumnezeu a sărutat buzele reci cu propria suflare caldă de viaţă, iar viaţa a fost transmisă în forma de lut.
Iată raportul inspirat (adică insuflat de Dumnezeu): „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viaţă, şi omul s-a făcut

astfel un suflet viu" (Geneza 2,7).

Aceasta este cea de a doua aluzie la lucrarea Duhului Sfânt la începutul Scripturii, prima aflându-seîn cel de-al doilea verset al primului capitol - momentul cel mai timpuriu cu putinţă: „Pământul era pustiu şi gol, peste faţa adâncului de ape era întuneric, şi Duhul lui Dumnezeu Se mişca pe deasupra apelor". Duhul este întotdeauna instrumentul creator. Acest fapt, reamintit mereu, va explica relaţia Sa centrală cu universul şi va clarifica o mie de taine.
Viaţa a venit la Adam nu ca un impuls animal, ci prin „suflarea Celui Atotputernic". în Iov 33,4 şi pretutindeni acest lucru îi este atribuit cu claritate Duhului Sfânt. Actul de formare materială a fost urmat de inspirare, însufleţire, aducere la viaţă. Prin urmare, să învăţăm lecţia că nu partea materială, ci partea spirituală este sursa vieţii şi că lucrarea cea mai înaltă a Duhului Sfânt este

transmiterea unei vieţi noi şi supranaturale, indiferent că este vorba de creaţie sau de re-creaţie.
Din cauza aceasta, trebuie să înţelegem sfinţenia trupului omenesc, valoarea şi importanţa vieţii, care sunt rezultatul direct al acţiunii Duhului Sfânt. în consecinţă, uciderea şi sinuciderea constituie o lovitură dată chiar împotriva vieţii lui Dumnezeu. Din acest motiv sunt o ofensă capitală. Viaţa noastră trebuie să fie păstrată ca un dar sfânt, iar talentele şi însuşirile noastre, indiferent că este vorba de geniul unui Milton, de arta unui Rafael sau de muzica unui Mozart, trebuie să fie cultivate ca o încredinţare solemnă.

Necesitate imperativă pentru naşterea din nou

Dar vai, păcatul a şi pătruns devastator în viaţa oamenilor. Păcatul a adus întinare, separare şi moarte. Aici, din nou, lucrarea Duhului Sfânt ajunge să fie necesară pentru refacere. Prevederea pentru recrearea noastră, sau naşterea din nou prezentată de apostolul loan, este aşa de

asemănătoare cu imaginea iniţială din Geneza, încât pare a fi complementară acesteia. Cu adevărat, naşterea din nou este declarată de Dumnezeu ca fiind o „creaţie nouă". Observaţi această serie de expresii: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă" (2Corinteni 5,1 7); „Noi suntem lucrarea Lui şi am fost zidiţi în Hristos

Isus" (Efeseni 2,10). Tit vorbeşte în mod asemănător despre această înnoire prin Duhul Sfânt (Tit 3,5).

în loan 3,5-8, Domnul i-a descoperit lui Nicodim într-o modalitate impresionantă această naştere din nou, cum este numită: „Adevărat, adevărat îţi spun, că, dacă nu se naşte cineva din apă şi din Duh, nu poate să intre în împărăţia lui Dumnezeu. Ce este născut din carne este carne, şi ce este născut din Duh este duh... Vântul suflă încotro vrea, şi-i auzi vuietul, dar nu ştii de unde vine, nici încotro merge. Tot aşa este cu oricine este născut din Duhul".

Numai o asemenea naştere din nou îl readuce pe om la viaţa spirituală întreruptă, care este de origine supranaturală şi divină. Despre această lucrare tăcută, imperceptibilă, dar plină de putere, citim:
„Aşa cum vântul nu se vede, dar efectele lui se văd şi se simt în mod clar, la fel se întâmplă cu Duhul lui Dumnezeu şi lucrarea Lui asupra inimii omului. Puterea aceasta regeneratoare, pe care niciun ochi omenesc nu o poate vedea, dă naştere unei noi vieţi în suflet şi creează un om nou, după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. în timp ce lucrarea Duhului este tăcută şi imperceptibilă, efectele ei sunt vizibile". - *Calea către Hristos,* p. 61
în singurătatea grădinii, când adierea blândă a nopţii, încărcată de parfumul plăcut al câmpiilor îndepărtate, le atingea faţa, conversând cu Nicodim, Domnul Isus a folosit acest simbol familiar al vântului pentru a-i explica un adevăr măreţ. Aşa cum am afirmat deja, atât în ebraica pe care o folosea Isus în conversaţia Sa cu

Nicodim, cât şi în greaca în care a redat-o loan, cuvintele pentru duh, suflare şi vânt au o semnificaţie asemănătoare. Acest fapt dă naştere la analogiile textului.
Totuşi, dacă Isus a dorit să folosească un simbol pentru Duhul Sfânt aici, de ce nu a afirmat lucrul acesta? Ei bine, tocmai acest lucru l-a făcut. în original, textul spune: „Născut din opoşi *din vânt",* un cuplet de simboluri.
Această semnificaţie obişnuită a vântului este confirmată de verbul care îl însoţeşte, „suflă", şi de expresia explicativă, „sună". Totuşi, prin sensul universal acceptat, adică *pneuma* (de la *respiraţie* sau *suflare,* care apare de 370 de ori în Noul Testament), aici este tradus cu Duhul, în versetul 8 observăm menţionarea alternativă: „Vântul suflă încotro

vrea". In versiunea noastră obişnuită, apare numele simbolic „vântul". Prin urmare, lucrarea Duhului Sfânt este factorul transcendental naşterii din nou, de

nelipsit pentru fiecare suflet care va vedea vreodată împărăţia cerurilor. Duhul este cel care dă naştere vieţii celei noi şi o susţine. El este mijlocul de necontestat al lui Dumnezeu pentru a sensibiliza sufletul. Celălalt simbol, „apa", este o referire imediată la apa botezului şi la puterea curăţitoare şi înnoitoare a „Cuvântului", care este celălalt mijloc al naşterii din nou. Prin urmare, citim: „Fiindcă aţi fost născuţi din nou... prin Cuvântul lui Dumnezeu" (1 Petru 1,23). „El, de bunăvoia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului" (Iacov 1,18). Adesea, în Scriptură, apa şi lucrarea ei curăţitoare sunt folosite pentru a simboliza Cuvântul: „Ca s-o sfinţească, după ce a curăţit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt" (Efeseni 5,26). „Acum, voi sunteţi curaţi din pricina cuvântului, pe care vi l-am spus" (Ioan 15,3).
Prin urmare, Dumnezeu lucrează prin Duhul Sfânt, iar Duhul Sfânt lucrează prin intermediul Cuvântului. Este aceeaşi conlucrare a Cuvântului [„Dumnezeu a zis" (Geneza 1,3.6.9)] şi a Duhului [care

„se mişca" (Geneza 1,2)] ca la creaţiunea iniţială - este aceea care realizează naşterea din nou.

Condiţiile preliminare pentru slujire

Un alt corespondent remarcabil al raportului din Geneza este prezentat în Ioan 20,21-23: „Isus le-a zis din nou: 'Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, aşa vă trimit şi Eu pe voi'. După aceste vorbe, a suflat peste ei şi le-a zis: 'Luaţi Duh Sfânt! Celor ce le veţi ierta păcatele, vor fi iertate, şi celor ce le veţi ţinea, vor fi ţinute'." Isus era pe punctul de a le încredinţa misiunea sfântă, de a-i înzestra cu o putere indispensabilă şi de a le descoperi aspectele solemne ale lucrării lor.

Când li S-a arătat pentru prima dată după învierea Sa, El a spus: „Pace vouă" (versetul 19). Acea primă dăruire a păcii a fost pentru restabilirea încrederii lor. Această a doua oferire a „păcii", din versetul 21, este o pregătire pentru lucrarea lor. El pronunţă cu solemnitate misiunea, făcându-i solii Săi. Aici este

dată pe faţă autoritatea Sa egală cu aceea a Tatălui.

Lucrarea la care au fost chemaţi nu a fost nouă. După cum El era Lumina lumii, tot aşa trebuiau să fie şi ei. După cum El a venit să-i caute şi să-i mântuiască pe cei pierduţi, tot aşa trebuiau să meargă şi ei. După cum mâncarea Sa era aceea de a face voia Tatălui, tot aşa trebuia să fie şi a lor. După cum El era plin de Duhul şi vorbea şi lucra numai prin Duhul, tot aşa trebuiau să fie şi să lucreze şi ei. Numai în felul acesta puteau să-şi îndeplinească dificila misiune încredinţată. Niciun om nu este calificat să păstorească, indiferent care sunt acreditările lui pământeşti, dacă nu are această înzestrare a Duhului Sfânt. O mare parte din aşa-zisul efort creştin are un rezultat aproape nul, pur şi simplu, din cauza acestei lipse precise.
Ar trebui să se observe în treacăt că această investire nu a făcut de prisos darul ulterior al Duhului Sfânt în plinătatea

Sa în Ziua Cincizecimii, ci, mai degrabă, a fost anticipativ.
Prin aceeaşi autoritate care fusese exercitată când le-a încredinţat ucenicilor misiunea, acum, Isus le lasă moştenirea Duhului Sfânt. Actul a fost simbolic, conform modalităţii profeţilor evrei din vremurilor străvechi. Această faptă simbolică aminteşte instinctiv, încă o dată, de raportul creaţiunii. „A suflat" este acelaşi cuvânt folosit în Geneza 2,7. într-adevăr, Isus este Acelaşi care a suflat viaţă în nările lui Adam, aşa cum ştim. în ambele situaţii, El a insuflat propriul duh, care le-a fost împărtăşit acum ucenicilor. „Duhul lui Dumnezeu" (Geneza 1,2), „Duhul lui Hristos" (Romani 8,9) şi „Duhul lui Isus" (Fapte 16,7) sunt doar nişte nume alternative pentru Duhul Sfânt. Ele sunt sinonime şi sunt folosite interschimbabil în Scriptură. în felul acesta, Hristos face o legătură inseparabilă între Duhul Sfânt şi El însuşi.
Aşa stând lucrurile, noi suntem învăţaţi să nu încercăm să obţinem Duhul Sfânt

separat de Isus, ci numai prin părtăşia cu El. Fie ca acest adevăr fundamental să fie întipărit cu fierul roşu în conştiinţa noastră pentru totdeauna! Astfel, în Spiritul Profetic, citim:

„Cei din poporul nostru au nevoie de suflarea de viaţă, ca să poată fi înviaţi pentru activitatea duhovnicească. Mulţi şi-au pierdut energia vitală, ei sunt lenţi, morţi, ca să zicem aşa. Aceia care au primit harul lui Hristos trebuie să ajute aceste suflete să revină la viaţă. Să rămânem în torentul de viaţă care vine de la Hristos, ca să putem aduce viaţa în sufletul altora". - Ellen G. White, în *Reviewand Herald,* 28 aprilie 1904

De asemenea, se va observa că aici se găseşte acelaşi cuvânt -„suflare" sau „vânt" -care a fost folosit de Isusîn conversaţia cu Nicodim (loan 3,8). *„Vântul* suflă încotro vrea" sau „Duhul *suflă* unde vrea". Această identitate de limbaj indică suplimentar lucrarea Duhului.

Un alt punct aflat în legătură, care trebuie să fie observat aici, şi anume „primiţi", este menţionat în altă parte prin „luaţi" Duh Sfânt. Ei nu trebuiau să fie întru totul pasivi. Aşadar, prin această înzestrare, ei au fost calificaţi pentru lucrarea pe care trebuiau să o facă. Oamenii nu sunt calificaţi sau autorizaţi niciodată să-L reprezinte pe Hristos fără a primi mai întâi Duhul dătător de viaţă al lui Isus.
Venirea Duhului poate să fie tăcută ca zefirul de seară, aşa cum a fost în experienţa aceasta, sau poate să fie puternică precum o furtună, aşa cum a fost în plinătatea ei la Cincizecime. Ea poate să fie ca şoapta unei voci liniştite sau ca vuietul unei tornade. Manifestările însoţitoare înseamnă puţin, dar realitatea contează. Cândiţi-vă la harpa eoliană, cu corzile aranjate într-o armonie muzicală. Când vântul trece prin ele, corzile par a fi atinse de nişte degete nevăzute şi note aproape divine plutesc în aer. Este ca şi când un cor de îngeri atinge corzile. Oh, să ne păstrăm corzile inimii deschise

pentru atingerea aproape imperceptibilă a Duhului, ca să dăm glas cât mai adesea muzicii divine.
Acest comentariu al Spiritului Profetic pentru Ioan 20,22 va fi potrivit aici:
„Duhul Sfânt încă nu Se manifestase pe deplin, deoarece Hristos încă nu fusese proslăvit. Revărsarea mult mai bogată a Duhului Sfânt urma să aibă loc numai după înălţarea lui Hristos. Numai după primirea Lui ar fi fost în stare ucenicii să-şi îndeplinească însărcinarea de a vesti Evanghelia în lumea aceasta. Dar acum Duhul era dat cu un anumit scop. înainte ca ucenicii să ajungă să-şi îndeplinească datoriile slujbelor pe care le aveau în biserică, Hristos a suflat peste ei Duhul Său. El le dădea una dintre cele mai sfinte îndatoriri şi dorea să scrie în inima lor gândul că fără Duhul Sfânt lucrarea aceasta nu putea să fie îndeplinită.
Duhul Sfânt este adierea vieţii spirituale în suflet. împărtăşirea Duhului este împărtăşirea vieţii lui Hristos. Pe cel care-L primeşte, îl umple cu însuşirile lui

Hristos. Numai aceia care sunt învăţaţi în felul acesta de

Dumnezeu, aceia care se bucură de lucrarea lăuntrică a Duhului şi în a căror viaţă se descoperă viaţa lui Hristos urmează să stea ca reprezentanţi între oameni, pentru a sluji în folosul bisericii". - *Hristos, Lumina Lumii,* p. 805

Să nu se uite niciodată că aceasta a fost cerinţa înainte ca ucenicii să-şi poată îndeplini îndatoririle oficiale. Numai aceia care au Duhul Sfânt sunt pregătiţi şi calificaţi pentru slujirea în biserică, în timp ce aşteptăm plinătatea puterii Sale în strigătul cu glas tare al Cincizecimii ultimelor zile care se apropie.

Invizibil ca esenţă

A doua lecţie legată de vânt este că acesta este invizibil ca esenţă. Totuşi invizibilitatea nu înlătură realitatea lui. Vântul fără voce şi nevăzut nu este cunoscut prin perceperea lui vizibilă, ci prin efectele lui puternice evidente. El face

să se rotească roata unei mori. El propulsează o corabie, în Ioan 3,8, este stabilită o comparaţie între prezenţa nevăzută a vântului şi acţiunea invizibilă a Duhului Sfânt în naşterea din nou. „Sunetul" care este auzit constituie doar dovada suplimentară a efectelor lui observabile. Un văl impenetrabil de mister înconjoară persoana Duhului şi vizitele Sale. Lucrările Sale sunt ascunse întotdeauna, dar prezenţa Sa poate să fie descoperită prin rezultate. Lăudat să fie Dumnezeu, pentru că putem să primim viaţa, dragostea, curăţia, pacea, puterea şi bucuria Sa!
Mai mult de atât, putem să auzim sunetul „vocii" Sale, deşi venirile şi plecările Sale sunt ascunse. Aceasta ajungeîn raza experienţei noastre conştiente. Cât de adesea a vorbit El, îndrumând conştiinţa şi prin conştiinţă spre cuvântul şi sfatul lui Dumnezeu. Totuşi, oare L-am ascultat noi întotdeauna? Dacă vom continua să ignorăm, sau să respingem vocea Sa, în cele din urmă, sunetul este adus la tăcere.

Domnul spune lucrul acesta cu claritate, vorbind despre „Duhul adevărului, pe care lumea nu-l poate primi, pentru că nu-L vede şi nu-L cunoaşte, dar voi îl cunoaşteţi, căci rămâne cu voi şi va fi în voi" (loan 14,17). Acolo unde este primit, El este resimţit. Pentru a-L *cunoaşte,* trebuie să fim influenţaţi de voinţa Sa, să fim inspiraţi de dragostea Sa,

să fim păziţi de harul Său, să fim conduşi de braţul Său, să fim susţinuţi de puterea Sa şi să fim folosiţi în slujba Sa. Ce binecuvântată dăruire a Duhului lui Dumnezeu!

Tainic în acţiune

A treia lecţie este că vântul este tainic în acţiunea lui. Mişcările sunt dincolo de îndrumarea sau controlul nostru. El îşi alege calea cu o maiestate incomparabilă. Nimeni nu poate să prevadă cu certitudine cursul lui. El duce norii încoace şi încolo şi înalţă valurile oceanului. El zguduie pasărea în cuibul ei. El înclină pădurea

sub roţile grăbite ale vârtejului carului lui. El mătură deşertul ca flacăra arzătoare a unui cuptor şi biciuieşte cu suflarea lui tăioasă locuitorii înveşmântaţi în blănuri din Nord, până când strigă în agonie. Vântul este folosit continuu ca simbol al libertăţii. „Liber ca vântul" -este o expresie obişnuită. Acţiunea aerului este împiedicată mai puţin decât orice altă forţă a naturii.

Apostolul loan spune că el „suflă încotro *vrea".* Cuvântul *vrea* vine de la grecescul *theleo,* însemnând „a voi" sau „a alege". Este acelaşi cuvânt folosit în 1 Corinteni4,19: „Dacă va voi Domnul", şi în Filipeni 2,13: „Voinţa şi înfăptuirea". Duhul Sfânt, simbolizat de vânt, acţionează cu suveranitatea harului Său. Deşi cunoaştem multe lucruri despre El, nu putem să anticipăm sau să coordonăm lucrările Sale. Mai degrabă El este cel care dă „fiecăruia în parte cum voieşte" (1 Corinteni 12,1). Noi trebuie să ne supunem puterii Sale şi să ajungem în armonie cu lucrările Sale:

Da, Duhul este tainic în acţiunea Sa. El nu este limitat de legile şi aşteptările omeneşti. Duhul vine asupra unui călugăr augustinian, şi zguduie toată Europa. El atinge un gânditor din închisoarea Bedford, şi apare *Călătoria peregrinului.* El îşi pune mâna peste un cizmar din Hackleton, şi rezultă misiunile moderne. Da, El este tainic în lucrarea Sa.

Nu putem să scăpăm de prezenţa Duhului celui Atotputernic. „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău şi unde voi fugi departe de Faţa Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu eşti acolo; dacă mă voi culca în Locuinţa morţilor, iată-Te şi acolo. Dacă voi lua aripile zorilor şi mă voi duce să

locuiesc la marginea mării, şi acolo mâna Ta mă va călăuzi şi dreapta Ta mă va apuca" (Psalmi 139,7-10). Deşi este înfiorător pentru cei păcătos, cât de mângâietor este pentru acela care caută să facă voia Sa!

Taina naşterii din nou nu poate să fie

explicată mai mult decât taina naşterii naturale. Să observăm această referire la căile neînţelese ale vântului: „Cum nu ştii care este calea vântului, nici cum se fac oasele în pântecele femeii însărcinate, tot aşa nu cunoşti nici lucrarea lui Dumnezeu, care le face pe toate" (Eclesiast 11,5).
Să ne gândim la Cincizecime. Lucrarea Duhului, asemănat cu „vântul", nu a fost un fenomen natural, ci supranatural. Să nu uităm că El era „din cer" (Fapte 2,2). Două simboluri au fost folosite, unul care face apel la auz, iar celălalt, la vedere, deşi Duhul însuşi era nevăzut şi neauzit. Vântul avea să le amintească inevitabil de învăţătura binecunoscută pe care Isus i-a adresat-o lui Nicodim cu privire la lucrarea Duhului.
De asemenea, avea să le amintească despre legământul Vechiului Testament cu privire la prezenţa lui Dumnezeu, aşa cum i-a fost indicat lui David prin „vuiet de paşi în vârfurile duzilor" (2 Samuel 5,24) şi în expresia psalmistului: „Din vânturi îţi faci soli" (Psalmi 104,4). Da, ei au recunoscut

îndată simbolul şi s-au bucurat de realitate.

Teribil în putere

Cât de teribilă este puterea conţinută de vânturile cerului! Nu exista un simbol mai sugestiv care să poată fi folosit pentru a reprezenta energia irezistibilă a Duhului celui Atotputernic. Sunt „felurite lucrări", dar acelaşi Duh (1 Corinteni 12,6). Uneori, ele sunt manifestate cu blândeţe, alteori, cu putere. Aşa a fost la Cincizecime. Asemenea vuietului unei furtuni puternice, s-a apropiat până când a intrat în cameră. Chiarîn cuvântul *duh* se află vechiul simbolism foarte sugestiv, în felul acesta, oamenii sărmani, neştiutori, lipsiţi de experienţă, invidioşi şi neîncrezători au fost schimbaţi în adevăraţi uriaşi pentru Dumnezeu.

Cincizecimea a fost reversul Babelului. Atunci, ei au fost cu „un singur cuget". Acest fapt ne aduce aminte de 2 Cronici 5,13: „Când cei ce sunau din trâmbiţe şi cei ce cântau, unindu-se *într-un* glas ca să

mărească şi să laude pe Domnul, au sunat din trâmbiţe, chimvale şi celelalte instrumente şi au mărit pe Domnul prin aceste cuvinte: 'Căci este bun, căci îndurarea Lui ţine în veci!'în clipa aceea, casa, şi anume Casa Domnului, s-a umplut cu un nor". Da, nevoia noastră este Duhul Cincizecimii, singurul care va aduce rezultatele Cincizecimii.
Suflarea lui Dumnezeu a transformat o organizaţie mecanică într-un organism viu, o adunare într-o biserică. Ea a schimbat acea grupă de ucenici, plini de invidie şi gelozie, într-o armată spirituală care nu putea fi oprită, pentru că Duhul îi îmbracă pe oameni cu o putere care îi face să fie irezistibili în viaţă şi în slujire. Să observăm următorul citat:
„Avem de făcut o mare lucrare, iar Duhul viului Dumnezeu trebuie să intre în sol, pentru ca adevărul să poată înainta cu putere". - Ellen G. White, în *Review and Herald,* 3 decembrie 1908
Ei au fost „umpluţi" cu Duhul Sfânt. Totuşi,

înainte de a fi umplut, omul trebuie să fie golit. Aerul năvăleşte spre a umple un vid. Noi suntem umpluţi atunci când, prin renunţarea la sine, punem la dispoziţie un vid. Inspiraţia care umple plămânul depinde de o expiraţie anterioară. Observaţi aceste cuvinte impresionante: „Nu este suficient să ai o inimă golită, ci trebuie ca vidul să fie umplut cu dragostea lui Dumnezeu. Sufletul trebuie să fie înzestrat cu darurile Duhului lui Dumnezeu. Putem să părăsim obiceiurile rele, şi totuşi să nu fim cu adevărat sfinţiţi, pentru că nu avem o legătură cu Dumnezeu. Trebuie să ne unim cu Hristos. La dispoziţia noastră se află o resursă de putere, iar noi nu trebuie să rămânem în peştera rece şi întunecată a necredinţei, pentru că nu vom zări razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii". - *Idem,* 24 ianuarie 1893

Să învăţăm, de asemenea, acest secret de aur: binecuvântarea Cincizecimii este precedată întotdeauna de rugăciunea Cincizecimii. Când condiţiile au fost

îndeplinite, istoria omenirii de la Cincizecime încoace a fost un comentariu lung şi plin de slavă al cuvintelor din Fapte 2. Suflarea puternică, curăţitoare, sensibilizatoare, însufleţitoare a lui Dumnezeu a venit ca un vânt cald de la miazăzi peste un gheţar primăvara, topindu-i gheaţa groasă şi lăsând să răsară florile parfumate, chiar sub umbrele lui.

Felurit în efecte
în al patrulea rând, vântul are efecte felurite. El îl înviorează pe cel slăbit şi îl reface pe cel bolnav de tuberculoză. Pe de o parte, vindecă şi dezvoltă puterea, şi totuşi, în alte condiţii, loveşte, usucă şi aduce nimicirea. Aceste anomalii ciudate vor fi înţelese pe măsură ce vom înţelege caracteristicile lui. Ar fi nevoie de 800 000 000 de cai care să lucreze zi şi noapte pentru a transporta apa adusă de vânt din mare numai în Statul Pennylvania - şi totul fără uruitul unei roţi sau întorsul unei

manivele. Tot aşa este lucrarea Duhului Sfânt, fie spre bine, fie spre rău. Ce favoare este aceasta atât pentru cel sfânt, cât şi pentru cel păcătos! Totuşi, în simbol, depinde mult de relaţia unui om cu vântul. în Bahamas există alizee -vântul suflă constant fără nicio variaţie. Asemănător, există „alizee" ale suflării permanente a Duhului Sfânt. Oh, suflete, intră în alizeele iubirii lui Dumnezeu! îngăduie-l să te nască din nou sau să te învioreze, după cum este nevoie. Caută mântuirea, caută puterea. Tot ce ai nevoie ţi-a fost oferit. Apoi, în suveranitatea vântului, există circuite: „Vântul suflă spre miazăzi şi se întoarce spre miazănoapte, apoi iarăşi se întoarce şi începe din nou aceleaşi rotitori" (Eclesiast 1,6). în lucrările Duhului Sfânt, există circuite speciale, înconjurându-i cu dragostea Sa, înconjurându-i cu prezenţa Sa şi cuprinzându-i cu puterea Sa pe aceia care I se supun. Cum ne raportăm noi la aceşti curenţi? întrebarea este vitală şi potrivită.
Curată si vindecă

Apoi, vântul curăţă. în Iov 37,21, citim despre felul în care „vântul trece şi curăţeşte". Da, Duhul Sfânt aduce curăţie. Cât de mult avem nevoie de ea! Vântul vântură şi separă pleava de boabe, ce este fals de ce este adevărat. Această lucrare a Duhului de cercetare, de vânturare, este prezentată în Isaia 40,6.7: „Un glas zice: 'Strigă!' —Şi eu am răspuns: 'Ce să strig?' - Orice făptură este ca iarba şi toată strălucirea ei ca floarea de pe câmp. Iarba se usucă, floarea cade când suflă vântul Domnului peste ea'. -în adevăr, poporul este ca iarba". El umileşte.
Lucrarea Duhului Sfânt l-a determinat pe Iov să spună: „Eu sunt prea mic" (Iov 40,4), şi pe David să strige: „Eu sunt vierme" (Psalmi

22,6). Ea l-a făcut pe Isaia să protesteze: „Eu sunt un om cu buze necurate" (Isaia 6,5), pe Pavel să spună: „Eu sunt pământesc" şi pe Petru să mărturisească:

„Sunt un om păcătos" (Luca 5,8). Totuşi această lucrare suflă şi vântură doar ce poate să binecuvânteze şi să înnobileze. Ea umileşte, ca să poată înălţa, şi înjoseşte, ca să poată ridica.
Da, acelaşi Duh binecuvântat aduce sănătate şi vindecare. Aţi avut vreodată senzaţia că vă înecaţi sau vă sufocaţi într-o încăpere închisă? Aţi deschis apoi larg ferestrele şi aţi respirat aer curat? Oh, avem nevoie de tratamentul aerului liber pentru cei care se sufocă, pentru cei bolnavi şi slăbiţi. Veniţi, da, suflete bolnave de păcat, veniţi în marile spaţii libere! Da, mai mult decât atât. Aţi stat vreodată pe vârful unui munte, privind vreun oraş mare aflat în vale, în depărtare? Aţi privit în jos la zona de depresiune, cu ceaţa ei fumurie, cu atmosfera ei poluată, cu gazele otrăvitoare şi mirosurile vătămătoare? Aţi descoperit libertatea, prospeţimea şi înviorarea aerului de munte?
Oh, cât de mare este splendoarea înălţimilor! Veniţi sus, departe de

depresiunile înceţoşate, acolo unde puteţi să inspiraţi adânc aerul curat şi înviorător. Cum trimite el în întregul sistem circulator valurile de sânge care ne umplu de fiori! Totul este legat de o parabolă, pentru că aerul este simbolul ales pentru Duhul Sfânt. în calitate de creştini, trebuie să practicăm respiraţia adâncă pe înălţimile lui Dumnezeu. Avem nevoie de Duhul Sfânt.

„Trebuie să ne ridicăm deasupra atmosferei geroase în care am trăit până acum şi în care Satana vrea să învăluie sufletele noastre şi să respirăm atmosfera sfântă a cerului". - Ellen G. White, în *Review and Herald, 6* mai 1890

Trebuie să avem realitatea sugerată de acest vânt simbolic. Priviţi o corabie frumoasă, cu pânzele întinse şi ancora ridicată. Totuşi nu există niciun vălurel de o parte şi de alta, niciun val înspumat în faţă şi nicio înaintare. De ce?- Nu este vânt! Sau, probabil, este un vas împotmolit, prins în adâncul puternic al oceanului. în Atlantic, există o zonă

numită Marea Sargasso, o zonă foarte liniştită şi acoperită de un strat de plante agăţătoare. Nimic nu-i înspăimânta pe marinari atât de mult precum gândul de a fi prinşi în acea regiune. Era ceva mai rău decât orice

furtună. Pentru că nu erau în stare să înainteze, apa şi hrana se epuizau, speranţa se îndepărta şi moartea ameninţa echipajul. Cât de mult doreau şi se rugau pentru vânt! Cu ce bucurie priveau marinarii împotmoliţi valul de apă de la distanţă şi urmăreau pânzele care se umflau ca răspuns la venirea brizei! Oh, simţim noi nevoia noastră şi spunem bun venit tot aşa de nerăbdători apropierii Duhului Sfânt? Această sete intensă după Duhul Sfânt este una dintre nevoile cele mai mari ale bisericii din ziua de astăzi.

Felurit în lucrările Sale

Vântul diferă din punct de vedere al direcţiei şi al acţiunii lui. Curând după ce păcatul intrase în Eden, primii noştri părinţi

au auzit vocea lui Dumnezeu care îi căuta, purtată de vântul deseară, chemându-i: „Unde eşti?" Aceasta era vocea milei, a îndemnului şi a iubirii. Tot aşa, în paradisul nostru pierdut, pe aripile „vântului" sunt purtate spre noi invitaţiile prelungi ale lui Dumnezeu. Nu putem să ne ascundem de El acum mai mult decât a putut Adam atunci. îl auzim noi chemându-ne acum prin Duhul Sfânt? Atunci, să ascultăm îndată chemarea. Apoi, după Potop, Dumnezeu a făcut să sufle un vânt puternic pe suprafaţa apelor, iar ele s-au retras în mare şi vechile hotare au fost restabilite. Vântul a dat la o parte vălul de ceaţă de pe munţi şi a uscat pământul, pregătind din nou un loc bun de locuit. întocmai cum a fost în zilele lui Noe, tot aşa, înainte de venirea Fiului omului, puterea Duhului Sfânt trebuie să se manifeste prin pregătirea templelor trupurilor noastre pentru ca Domnul să locuiască în ele. Cât de mult avem nevoie să înţelegem şi să experimentăm lucrarea Sa în „strigătul cu glas tare" al acestei

solii! Ea este absolut indispensabilă în vederea pregătirii noastre pentru căminele noastre veşnice.
Din nou, când Moise a condus oştirea lui Israel afară din Egipt, Dumnezeu a suflat peste mare (Exod 15,8.10) şi a deschis o cale pentru eliberarea poporului Său. Tot aşa, prin lucrarea Duhului Sfânt, va avea loc eliberarea noastră din această lume a păcatului. Singura noastră speranţă se află în lucrarea Sa miraculoasă, şi nu în geniul sau eforturile noastre. Cât de tragic este că suntem aşa de înclinaţi să uităm lucrul acesta!

Duhul Sfânt este felurit în lucrările Sale. în Palestina, uneori, bate un *vânt de la răsărit,* cunoscut ca „sirocco", însemnând vânt otrăvit, deoarece aduce nenorocirea în calea lui. El usucă gâtul, produce tulburări bronhice şi creează o stare depresivă. Un asemenea vânt de la răsărit a lovit lanurile lui Faraon (Geneza 41,6.23.27). Un asemenea vânt a adus

lăcustele asupra Egiptului (Exod 10,1 3) şi tot el a înecat corăbiile din Tars (Psalmi 48,7).
Uneori, Duhul Sfânt vine ca un vânt de la răsărit, zdrobind şi tulburând. „Vreţi să vă rugaţi pentru mine?" a cerut o femeie. „Da, pentru ce?" a răspuns pastorul el. „Vreau să am răbdare". „O, Doamne, trimite-i acestei surori o mulţime de încercări şi persecuţie", a început el. „Stop!" a strigat ea, „Nu vreau necazuri". Totuşi necazurile dezvoltă răbdarea.
Apoi, există *vântul de la apus* al eliberării, care a îndepărtat lăcustele din Egipt (Exod 10,19). Tot aşa, în alte ocazii, Duhul Sfânt aduce alinare, har şi înviorare pentru oboseala noastră. Numele Său este Mângâietorul.
De asemenea, există *vântul de la miazănoapte* pentru curăţire (Proverbe 25,23) şi aurora (Iov 37,22). După nori şi furtună, Duhul Sfânt aduce aurora şi limpezeşte cerurile unei comuniuni sfinte.
Ultimul dintre cele patru vânturi este *vântul de la miazăzi,* care linişteşte apele (Iov

37,17) şi aduce mirosuri plăcute (Cântarea Cântărilor 4,16). Simţit la lope între nouă şi zece dimineaţa şi ajungând la Ierusalim între două şi trei după-amiaza, există un vânt care precede apusul, dar apare din nou noaptea, răcorind, curăţind şi înviorând natura.
Parfumul lui plăcut are o trăsătură distinctivă. Da, Duhul Sfânt aduce mirosuri plăcute şi înviorătoare - tămâia unei vieţi consacrate, nardul unei consacrări din iubire, fumul de tămâie al închinării pline de recunoştinţă, parfumul rugăciunii adoratoare şi aroma unui caracter sfânt. Da, aşa sunt lucrările Sale.
Irezistibil în mişcările Sale
în al cincilea rând, vântul este irezistibil în mişcările lui. Cândiţi-vă la puterea lui inegalabilă. Cine poate să o oprească? Priviţi-I tulburând

oceanul liniştit cu o furie violentă, până când valurile lui ajung înalte ca nişte munţi. Priviţi-I doborând giganţii puternici

ai pădurii ca pe nişte plante firave din grădina voastră. Priviţi-I sfărâmând monumentele cele mai mândre ale omului, transformând în ruine un mare oraş, zdrobindu-i clădirile ca pe nişte jucării fragile. El este irezistibil. Armatele pot căuta zadarnic să-i oprească lucrarea. Legiuitorii şi juriştii pot să emită decrete împotriva lui. Totuşi, chiar dacă naţiunile pier, legiuitorii mor, iar decretele lor sunt uitate curând, vântul maiestuos continuă să sufle!
Vântul, deşi invizibil, este la fel de real ca pământul pe care călcăm. El poate fi comprimat în formă lichidă, până când ajunge mai puternic decât dinamita. în Orient, încă este obiceiul de a se spune că vânturile sunt „solii lui Dumnezeu".
în timp ce un călător şi călăuza lui arabă călăreau pe cămile de-a lungul deşertului fără drumuri, deodată, călăuza i-a poruncit tovarăşului de drum să coboare de pe cămilă şi să întâmpine „solii lui Dumnezeu". Când s-a întors, călătorul occidental a văzut un nor sufocant de praf,

ridicat de vânturile fierbinţi care veneau spre ei cu viteza unui uragan. Abia avuseseră timp să coboare de pe cămile şi să se arunce la pământ, acoperindu-şi capul, înainte ca norul să ajungă deasupra lor, trecând prin îmbrăcămintea lor şi chiar făcând cămilele să geamă, din cauza sufocării de nesuportat.
Uneori, manifestările prezenţei şi ale puterii Duhului Sfânt sunt impresionante şi înfiorătoare. El este suveran în lucrările Sale. Nimeni nu poate să stea în calea Sa. Sfinţii sunt sensibilizaţi, cei păcătoşi sunt zdrobiţi, conştiinţele sunt trezite, simţămintele sfinte sunt stârnite, amărăciunea este alungată, greşelile sunt îndreptate, iar repararea lor este înfăptuită. Sub influenţa puterii Sale umilitoare, păcatele ascunse sunt mărturisite, iar ambiţia nesfântă, necurăţia, lipsa rugăciunii şi neglijarea Bibliei sunt părăsite. El nu scutură prin mişcări inutile, ci aduce rezultate inteligente şi pline de slavă.
în timp ce uraganul împrăştie devastare şi

moarte, lucrările Duhului Sfânt aduc eliberare şi viaţă, dacă răspundem la ele. Cincizecimea a cunoscut „vâjâitul unui vânt puternic". Fiecare cuvânt este semnificativ. *Vânt* este o formă a cuvântului grecesc *pnoe,* din care avem cuvintele

respiraţie, suflare. Astfel, se face referire cu claritate la acţiunea unei Persoane, aceeaşi Persoană care, la creaţiune, a suflat în chipul tăcut şi l-a transformat într-un suflet viu şi care, înainte de înălţarea Sa, a suflat putere peste ucenicii Săi, când le-a încredinţat misiunea de a fi reprezentanţii Săi în lume.

Puternic denotă o activitate vitală, răsucind, suflând ca o furtună, mişcându-se cu maiestate. Iar *vâjâit* denotă a purta cu rapiditate, ca un vas mânat înainte de o furtună. Tot aşa, Duhul are puterea de a sufla, de a mişca, de a conduce. Ca rezultat al venirii Sale la Cincizecime, ucenicii au avut puterea de a propovădui -

„toţi... au început să vorbească".
Propovăduirea lor a produs convingere adâncă-ascultătorii lor au fost „străpunşi la inimă".
Sub inspiraţia aceluiaşi Duh, oamenii din vechime au rostit cuvintele lui Dumnezeu, fiind „mânaţi" de îndemnurile puternice ale puterii Sale (2 Petru 1,21). Să ne aplecăm capul în semn de respect în prezenţa Aceluia care este atotputernic. Pentru El, nimic nu este prea greu. Supunerea noastră umilă faţă de El să nu fie prea grea pentru noi.
O viziune a puterii Duhului Sfânt
în încheierea acestei cercetări a comorilor vântului, să studiem cea mai remarcabilă, probabil, prezentare a puterii dătătoare de viaţă a Duhului în mijlocul unei disperări evidente descoperite în Cuvânt. Ea se află în viziunea lui Ezechiel cu privire la valea oaselor uscate. Să citim mai întâi Raportul Inspirat:
„Mâna Domnului a venit peste mine şi m-a luat în Duhul Domnului şi m-a pus în mijlocul unei văi pline de oase. M-a făcut

să trec pe lângă ele, de jur împrejur, şi iată că erau foarte multe pe faţa văii şi erau uscate de tot. El mi-a zis: 'Fiul omului, vor putea oare oasele acestea să învie?' Eu am răspuns: 'Doamne, Dumnezeule, Tu ştii lucrul acesta!' El mi-a zis: 'Proroceşte despre oasele acestea şi spune-le: «Oase uscate, ascultaţi cuvântul Domnului! Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu către oasele acestea: Iată că voi face să intre în voi un duh, şi veţi învia! Vă voi da vine, voi face să crească pe voi carne, vă voi acoperi cu piele, voi pune duh în voi şi veţi învia. Şi veţi şti că Eu sunt Domnul.»'

Am prorocit cum mi se poruncise. Şi pe când proroceam, s-a făcut un vuiet şi iată că s-a făcut o mişcare, şi oasele s-au apropiat unele de altele! M-am uitat şi iată că le-au venit vine, carnea a crescut şi le-a acoperit pielea pe deasupra, dar nu era încă duh în ele. El mi-a zis; 'Proroceşte şi vorbeşte duhului! Proroceşte, fiul omului, şi zi duhului: «Aşa vorbeşte Domnul

Dumnezeu: Duhule, vino din cele patru vânturi, suflă peste morţii aceştia, ca să învie!»' Am prorocit, cum mi se poruncise. Şi a intrat duhul în ei, şi au înviat şi au stat pe picioare: era o oaste mare, foarte mare la număr" (Ezechiel 37,1-10).
Scena se desfăşoară într-o vale deschisă din vechime, presărată cu o mulţime de oase omeneşti în descompunere, scheletele unei armate căzute. Atenţia lui Ezechiel este atrasă la două fapte - numărul lor şi starea lor. Acestea nu au fost minimalizate. Ele erau *foarte* multe şi *foarte* uscate. Expuse la vânt şi ploaie, uscate şi albite, orice urmă de viaţă dispăruse din ele. Dispăruse atât măduva din ele, cât şi carnea din exterior. Atât cât priveşte resursele naturale, disperarea părea raţională, iar readucerea la viaţă părea o imposibilitate. Totuşi propria neputinţă nu l-a descurajat pe profet, deoarece „la Dumnezeu totul este cu putinţă".
„Fiul omului, vor putea oare oasele acestea să învie?" a fost întrebarea pusă

profetului. într-o perioadă anterioară din viaţa lui, ar fi răspuns repede: „Nu, desigur că nu!" Totuşi el învăţase să cunoască puterea lui Dumnezeu. Răspunsul lui înţelept a fost: „Doamne, Dumnezeule, Tu ştii lucrul acesta!" Niciun om nu putea să realizeze acest lucru, dar Dumnezeu putea. Atunci, lui Ezechiel i s-a poruncit să profetizeze cu privire la oase. El a fost învăţat despre mijlocul prin care Dumnezeu va aduce la îndeplinire scopul Său. El nu a primit doar un răspuns, ci şi o solie.

A profetiza înseamnă a prezice lucrurile care se vor întâmpla, a declara voinţa lui Dumnezeu. El trebuia să le adreseze acestor oase uscate Cuvântul lui Dumnezeu. Totuşi cum puteau să audă aceste oase uscate? Oh, dar el nu proclama cuvântul unui om, ci proclama Cuvântul lui Dumnezeu! Aşadar, el le adresează făgăduinţele divine. Cuvântul lui străpunge urechile morţilor. Să observăm, mai departe, cum viziunea urmează ordinea precisă a creaţiunii de la

început-mai

întâi, formarea trupului, iar apoi inspirarea suflării deviată. Să observăm, de asemenea, unitatea inseparabilă dintre cuvânt şi Duh, ca la creaţiunea de la început.
în timp ce vorbea, Ezechiel era atent la efectul cuvintelor lui. Printre oase a apărut o mişcare. Mişcarea a înlocuit starea de inerţie mortală, în timp ce oasele se apropiau unul de altul, era un vuiet, până când s-au format schelete complete. Au apărut tendoanele care au legat oasele. Carnea a umplut golurile, iar muşchii au revenit la locul lor, pregătiţi pentru mişcare. Organele erau acolo, dar viaţa lipsea. Aveau chipuri de oameni, dar zăceau la pământ - o oştire de cadavre! în acest moment se încheie primul episod al procesului de refacere.
Aici se află o lecţie: Profetizarea adresată de Ezechiel oaselor a adus o anumită reconstrucţie şi mişcare fizică, dar aceasta

a fost totul, învăţăturile adresate de oameni produc anumite schimbări exterioare, reforme şi îmbunătăţiri, dar omul nu poate să dea viaţă. Acesta ar fi efectul cuvântului despărţit de Duhul Sfânt. Aşa se explică un efort misionar neroditor.
Totuşi, în cea de a doua fază a viziunii, profetului i se porunceşte să se adreseze vântului, sau „Duhului". Atunci, urmează marea lui invocare, îndemnul unei porunci şi, sub suflarea vie a vântului, sau a Duhului, are loc un spectacol uimitor. Priviţi mişcarea cutremurătoare care are loc în timp ce viaţa intră în trupuri, iar ele se ridică în picioare. Aici este descrisă slujirea dătătoare deviată a Duhului Sfânt. Efectul nu este doar reforma, ci transformarea şi însufleţirea. Este o manifestare impresionantă a prezenţei şi lucrării Duhului divin. Expresia „patru vânturi" recunoaşte, desigur, omniprezenţa Sa în lume.
Aplicaţia personală
Viziunea este figurativă, dar faptele

reprezentate sunt reale. Deşi se aplică la naţiunea lui Israel, aplicaţia ei mai largă se referă la oamenii morţi în păcatele şi nelegiuirile lor. Moartea unui suflet este cu mult mai rea decât moartea unei naţiuni, în sine. Dumnezeu ne consideră pe toţi ca fiind morţi, despărţiţi de El, până când suntem readuşi la viaţă prin Duhul Său. Imaginea figurativă este desăvârşită. Noi suntem

foarte mulţi şi foarte uscaţi. Speranţa este la pământ - din punct de vedere omenesc. Totuşi, binecuvântat să fie Dumnezeu, chiar şi morţii aud cuvintele lui Dumnezeu! Intervenţia omenească, de asemenea, este evidenţiată ca fiind esenţială, dar trebuie să fie recunoscute limitele ei. Suflarea Celui Atotputernic este speranţa noastră.
Aici se află aceeaşi lucrare dublă. Mai întâi, Cuvântul lui Dumnezeu este mijlocul divin pentru convertirea sufletelor. Totuşi doar Cuvântul nu pune suflarea de viaţă în

suflet. Marele mijloc al schimbării şi al trecerii de la moartea păcatului la o viaţă a neprihănirii este Duhul Sfânt.
Cea mai înaltă lucrare a Duhului Sfânt este aceea de a aduce o viaţă nouă în cei morţi. Ce putere binecuvântată! Un cadavru poate fi supus unui curent galvanic şi, astfel, sunt produse mişcări musculare. El poate să simuleze viaţa prin mişcări, dar nu are viaţă, în ciuda mişcărilor obişnuite. Scânteia vitală lipseşte. El trebuie să aibă viaţă -viaţa derivată şi primită - de la Izvorul vieţii, altfel, va rămâne un cadavru, iar descompunerea este inevitabilă.
Acesta este un fapt esenţial pe care va trebui să ni-l amintim pe parcursul activităţilor noastre necesare. Pentru Dumnezeu nu există nicio lucrare de refacere care să fie prea grea. Cât de bun este lucrul acesta! După cum avem un Dumnezeu care aduce la viaţă, tot aşa avem nevoie de o credinţă care aduce la viaţă. Avem nevoie, dorim, trebuie să avem viaţa, Duhul, suflarea Celui

Atotputernic. Să citim cuvintele Spiritului Profetic:

„Duhul lui Dumnezeu, cu puterea Sa dătătoare de viaţă, trebuie să fie în fiecare slujitor omenesc, pentru ca fiecare muşchi şi tendon spiritual să fie în mişcare. Fără Duhul Sfânt, fără suflarea lui Dumnezeu, conştiinţa este adormită, iar viaţa spirituală este pierdută. Mulţi dintre cei care sunt lipsiţi deviata duhovnicească îşi au numele scrise în registrele bisericii, dar ele nu sunt scrise în cartea vieţii Mielului. Ei pot să fie membri ai bisericii, dar nu sunt uniţi cu Domnul. Ei pot să fie sârguincioşi în îndeplinirea unui set de îndatoriri şi pot să fie priviţi ca nişte oameni vii, dar mulţi sunt dintre aceia cărora 'li se duce numele că trăiesc, dar sunt morţi'. Dacă nu are loc o convertire adevărată faţă de Dumnezeu, dacă suflarea vitală a lui Dumnezeu nu readuce sufletul la viata

duhovnicească, dacă mărturisitorii adevărului nu sunt animaţi de principiul de

origine cerească, ei nu sunt născuţi din sământa nepieritoare, care trăieşte veşnic. Dacă nu se încred în neprihănirea lui Hristos ca fiind unica lor siguranţă, dacă nu copiază caracterul Său şi dacă nu lucrează în spiritul Său, ei sunt goi şi nu au haina neprihănirii Sale. Cei morţi par adesea vii, pentru că aceia care lucrează pentru mântuire în conformitate cu ideile proprii nu-L au pe Dumnezeu, care lucrează în ei, şi voinţa, şi înfăptuirea, după buna Sa plăcere.' Această categorie este bine reprezentată de valea oaselor uscate pe care a văzut-o Ezechiel în viziune. Cei cărora li s-au încredinţat comorile adevărului, şi totuşi sunt morţi în nelegiuire şi păcat, trebuie să fie creaţi din nou în Hristos Isus". - Ellen C. White, în *Review and Herald,* 1 7 ianuarie 1893
Mergeţi la o biserică. Probabil că este frumos aranjată, cu un cor bun, un predicator talentat şi un serviciu bine organizat - dar totul este formal, nu există spirit, nu este viaţă. O biserică poate să fie organizată perfect, şi totuşi poate să fie

întru totul moartă. Lunile trec. Vă întoarceţi la aceeaşi biserică, dar acolo este o nouă putere în cântec, o nouă convingere în predicare. Palpită de viaţă. De ce? Suflarea lui Dumnezeu a venit asupra ei. Asemenea minuni au loc. Acelaşi lucru este valabil şi cu persoanele. Fie ca Dumnezeu să ne înveţe din comorile vântului ce înseamnă nevoia după Duhul Sfânt pentru viaţă, slujire şi biruinţă! Aceasta este singura noastră speranţă pentru a triumfa. Trebuie să avem învierea produsă de El în mijlocul morţii care abundă. Această lucrare binecuvântată este pe cale să aibă loc. Cuvântul lui Dumnezeu nu se va întoarce la El fără rod, iar prevederile Sale pline de slavă nu vor da greş.

Vino, Suflare de viaţă şi Iubire divină, intră în inimile noastre pustii şi goale! Da, dorim nu doar o simplă suflare, ci un „vuiet puternic de vânt" - Persoana Ta plină de putere! Acordă-ne aceasta, Doamne Isus!

CAPITOLUL 1 5

RÂURI DE APA VIE

„în ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stat în picioare şi a strigat: 'Dacă înseteează cineva, să vină la Mine şi să bea. Cine crede în Mine din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura'. Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit" (loan 7,37-39).

Sărbătoarea Corturilor, la care au fost rostite aceste cuvinte, era ultima dintre cele trei sărbători anuale ale iudeilor şi avea loc la încheierea anului. După Paşti, aceasta era cea mai impresionantă dintre marile adunări naţionale solemne ale evreilor. Locuitorii de departe şi de aproape şi mulţi de dincolo de graniţele Palestinei veneau la această mare adunare, care dura opt zile şi care era memorialul grijii ocrotitoare şi a harului lui Dumnezeu în perioada zilelor de rătăcire prin pustie.

Această sărbătoare comemora viaţa lor în corturi, prin urmare, locuiau în colibe făcute din ramuri înverzite, petrecând toată săptămâna în aer liber. Primele şapte zile reprezentau viaţa lor în pustie, dara opta comemora intrarea în Ţara Făgăduită, de aceea, în ziua aceea, părăseau colibele şi se întorceau în casele lor. Străzile şi curţile, acoperişurile caselor şi aleile, dealurile şi văile din Ierusalim şi din împrejurimi erau presărate cu aceste colibe pitoreşti. în unele locuri, erau aşa de apropiate una de alta încât păreau a fi adevărate păduri de palmier, pin, măslin şi mirt. Fiecare israelit era îmbrăcat în hainele cele mai bune şi purta o ramură verde de palmier.

Noaptea, cetatea era iluminată de mii de candele. îndeosebi curtea templului era o revărsare de lumină, iar privirile tuturor erau îndreptate

acolo. Acest lucru ne duce cu gândul la declaraţia răsunătoare a lui Isus: „Eu sunt

Lumina lumii". El voia să le îndrepte atenţia asupra Lui însuşi ca fiind Lumina „care luminează pe orice om venind în lume".
în fiecare zi, la apus, o procesiune vastă înainta încet spre Valea Chidron, condusă de un preot oficiant, care umplea un urcior de aur cu apă din Scăldătoarea Siloamului, care era alimentată de izvoare. El ridica acest vas de aur pe umăr şi, în ton cu corul care cânta o muzică ritmică, rostea incantaţia: „Picioarele mi se opresc în porţile tale, Ierusalime!" (Psalmi 122,2), în timp ce continua să conducă procesiunea înapoi. Când parcurgea urcuşul abrupt al muntelui Moria, trecea prin Poarta Apei, urca treptele largi ale curţii Templului şi se oprea în faţa altarului, la baza căruia se aflau nişte canale colectoare de argint, de la care porneau conducte ce treceau pe sub Templu până la Chidron şi, de acolo, până la Marea Moartă.
în timpul lui Hristos, când cei patru sute de preoţi cântau marele Hallel, poporul se

ruga: „Mântuieşte-ne, Te implorăm, o, Dumnezeule". Apoi, preotul oficiant striga: „Veţi scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii" (Isaia 12,3)/ în timp ce turna apa sfinţită într-unui dintre canalele colectoare, simbolizând izvorul care a ieşit din stâncă pentru a alina setea israeliţilor. La încheierea jertfelor festive, preoţii formau o procesiune şi, cântând, mergeau în jurul altarului.

Ridicarea urciorului gol

Ceremonia aceasta era îndeplinită zilnic timp de şapte zile, reprezentând făgăduinţa apei vii care urma să curgă din Ierusalim. în ziua a opta, numită ultima zi sau ziua cea mare a sărbătorii, ziua osanalelor şi a fluturării ramurilor, această ceremonie a turnării apei nu avea loc. în schimb, era o singură ceremonie a ridicării urciorului gol, care era înălţat spre cer de către preotul oficiant, într-o rugăciune tăcută. Era o expresie elocventă a făgăduinţelor şi a dorinţelor neîmplinite ale bisericii şi naţiunii iudaice.

Ziua a şaptea, chiarînainte de această

mare zi, era punctul culminant al sărbătorii şi al bucuriei nespuse. Preoţii mărşăluiau de şapte ori, în loc de o singură dată, în această ultimă ceremonie a turnării apei. Oamenii obosiseră deja de cântat şi de strigat. Bucuria ajunsese

istovitoare. Slăbiciunea şi epuizarea rezultate erau copleşitoare. Nu mai era nimic care să le atragă interesul sau să-i incite.
Oamenii erau încurcaţi şi zăpăciţi. Inima lor dorea nespus ceva, dar nu înţelegeau ce anume. Pentru că, în tot ce se petrecea acolo, nu exista nimic pentru sufletul lor-nimic în scenele de splendoare, nimic în şirul de ceremonii, nimic în lumina orbitoare şi muzica melodioasă. Inima plină de iubire a lui Isus a fost impresionată de nevoia lor şi de simţământul de lipsă pe care îl recunoşteau. Acea iubire înţelege nevoile şi dorinţele noastre nespuse.
în acea ultimă zi, chiar când preotul ridica

urciorul gol şi o tăcere solemnă cuprinsese mulţimea, Isus a stat în picioare şi a strigat cu o voce clară şi răsunătoare: „'Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea. Cine crede în Mine din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.' Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El" (Ioan 7,37-39).

Putem să ne imaginăm efectul cutremurător, aproape electrizant. Ce ofertă pentru o zi ca aceea, pentru un loc ca acela, în circumstanţe ca acelea şi pentru o adunare ca aceea! Niciodată nu a rostit Isus un apel aşa de puternic adresat simţământului nevoii omului. Ei au cunoscut vocea şi au simţit o putere ciudată în acea invitaţie. în cele nouăsprezece secole care au trecut, cuvintele acelea nu şi-au pierdut puterea magnetică.

Setea sufletului omenesc

Dorinţele adânci ale sufletului omenesc sunt exprimate bine prin cuvântul figurativ

„sete", iar împlinirea ei exterioară, prin expresia „a bea".

„Dacăînsetează cineva" -cel mai sărac, cel mai umil, cel mai rău, cel mai bogat, cel mai înalt, cel mai bun. Toţi sunt invitaţi. Cât de bun este Isus faţă de sufletele însetate! Oh, există o sete interioară la fel de adevărată cum există un om lăuntric, iar acea sete este mai mare şi mai adâncă decât setea fizică.

Strigătul soldatului care zace pe câmpul de luptă nu cere alinarea durerii, ci *apă, apă.* Strigătul marinarului purtat de furtună, după zile

de plutire în derivă într-o barcă de salvare, nu este după hrană, ci după *apă, apă.* Strigătul martirului, în moartea lui lentă, nu este după uşurarea groazei, ci după *apă, apă.* Chiar şi Hristos însuşi, când S-a aflat pe cruce, a strigat: „Mi-e sete". îndată după aceea a spus: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?"

Setea trupului este un simbol potrivit pentru sufletul lipsit de Dumnezeu, pentru o viaţă lipsită de Duhul Sfânt. Deoarece El „spunea cuvintele acestea despre Duhul Sfânt". Niciun limbaj nu poate să descrie, nicio minte nu poate să-şi imagineze lipsa omului care nu are un Mântuitor. Strigătul inimii pârjolite de păcat a omenirii este după apa care este prezentată aici, singura care poate să stingă setea sufletului. Totuşi cât de adesea strigătul de istovire şi nenorocire este adus la tăcere prin căutarea a o mie şi una de mijloace alternative, care nu face decât să agraveze necazul!
Mă întreb: Oare însetăm noi cu adevărat? Simţim noi o secetă reală a sufletului? Ne recunoaştem noi nevoia imperativă? Afirm cu solemnitate că, dacă noi credem că putem să continuăm să înaintăm fără apa vie, nu o vom primi. însă, dacă am ajuns în poziţia de a ne da seama că trebuie să avem apa vie, oricât ar costa, şi dacă suntem dispuşi să plătim preţul, nu vom fi dezamăgiţi.

Este lumea încă o Sahara imensă şi aridă, fără nicio oază? Sunt vânturile fierbinţi ale pasiunii asemenea flăcărilor unui cuptor, mistuind şi pârjolind viaţa interioară? Sunt nisipurile pustiitoare ale eforturilor nereuşite şi lipsite de rezultate asemenea unui ocean de flăcări care ne înghite cu totul? Simţim că nu există nicio alinare sub arşiţa lui? Pare totul fără scăpare? Strigă fiecare por al sufletului nostru după apă, din cauza setei cumplite? Atunci, Omul apare din Galileea şi spune: „Veniţi la Mine, ca să beţi apa vie". Vom veni noi astăzi?

Veniţi la El spre a primi

Totuşi să observăm la cine trebuie să venim - nu la o ceremonie de scoatere a apei, nu la o doctrină despre apă, nu la o filozofie cu privire la apă, nu la o înţelegere corectă a apei. Toate sunt bune, potrivite şi necesare la locul lor, dar nu înlocuiesc faptul de a veni la El. Trebuie să venim la Acela care este Izvorul; nu doar la predicator, nu doar la un

bazin de botez sau la o biserică, ci trebuie să venim la Isus. Pentru că „făgăduinţele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt 'da'; de aceea şi 'Amin'" (2 Corinteni 1,20).
Ce înseamnă a veni la Isus? înseamnă a crede şi a-L primi, pentru că, în acest verset, El Se oferă pe Sine însuşi - un Izvor de viaţă divină, dragoste şi împlinire şi Duhul Sfânt ca purtător al acestor torente de dragoste.
Acum, observaţi că a „bea" înseamnă a crede în El, pentru că acela care „crede în Mine nu va înseta niciodată" (Ioan 6,35).
Tot aşa, venirea şi manifestarea Duhului Sfânt sunt legate inseparabil de o recunoaştere nouă şi deplină a lui Isus ca persoană şi de credinţa în El.
Prin urmare, dacă venim la Isus în felul acesta, El va satisface setea arzătoare. El va aduce alinare minţii împovărate. El va uşura inima apăsată. El va mângâia

sufletul îndurerat. El îi va da speranţă celui descurajat. El îi va înviora pe cei cu sufletul zdrobit şi le va da odihnă peregrinilor obosiţi. El va rupe lanţurile robiei. El ne va elibera de sub domnia şi puterea păcatului. El va rezolva problema care stă în faţa noastră. El ne va pregăti pentru slujire. El va pune Duhul Său în noi.

Nu există nicio altă cale sub cer prin care pot fi realizate toate aceste lucruri.

în această ultimă zi a sărbătorii, această ultimă perioadă în care trăim, vă întreb: A fost împlinită setea inimii voastre? Sau ea continuă încă să fie neîmplinită? încă mai există o povară care nu a fost uşurată? Este inima voastră asemenea unui urcior gol, înălţat de preotul oficiant într-o rugăciune tăcută spre Cerurile înalte, o mărturie a dorinţelor spirituale neîmplinite? în Numele Domnului, strig astăzi spunând: Dacă înseteaza cineva, să vină la El şi să bea. Din acela care crede în El, aşa cum a spus Scriptura, vor izvorî râuri de apă vie. Mă rog ca Dumnezeu să aducă o solie

pentru inima voastră, în timp ce vom cugeta mai adânc la apa cea vie.
Apa vie
în legătură cu acest subiect, gândurile se îndreaptă inevitabil la conversaţia lui Hristos cu femeia din Samaria, redată în loan 4,10-14:

„Drept răspuns, Isus i-a zis: 'Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu şi Cine este Cel ce-ţi zice: «Dă-Mi să beau! »tu singură ai fi cerut să bei, şi El ţi-ar fi dat apă vie'. 'Doamne', I-a zis femeia, 'n-ai cu ce să scoţi apă, şi fântâna aste adâncă, de unde ai putea să ai dar această apă vie? Eşti Tu oare mai mare decât părintele nostru lacov, care ne-a dat fântâna aceasta şi a băut din ea el însuşi şi feciorii lui, şi vitele lui?' Isus i-a răspuns: 'Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăşi sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el

într-un izvor de apă, care va ţâşni în viaţa veşnică'".
Aici se vorbeşte despre oferirea apei celei vii, în timp ce, în capitolul 7, afirmaţia este făcută sub forma unei proclamaţii şi a unei invitaţii adresate întregii lumi. în capitolul 4 al Evangheliei dup loan, darul acestei ape vii oferite de Hristos este ideea cea mai proeminentă, iarîn capitolul 7, El însuşi este Darul, Izvorul vieţii veşnice. Este proclamaţia din vechime a lui lehova, trimisă în trup omenesc: „Voi toţi cei însetaţi, veniţi la ape" (Isaia 55,1). Observaţi că, şi în capitolul 4, în versetele 22-24, apa vie este legată de Duhul Sfânt. Acolo sunt trei grupe de închinători: 1) închinătorii orbi şi neştiutori, asemenea samaritenilor, 2) închinătorii inteligenţi, cunoscători, asemenea iudeilor, dar formalişti, închinători ai teoriei, şi 3) închinătorii duhovniceşti, nu doar intelectuali, corecţi din punct de vedere doctrinar, ci şi care se conformează din punct de vedere al comportamentului. Aceştia din urmă sunt căutaţi de Tatăl

spre a I se închina. El caută asemenea oameni astăzi. Suntem noi gata să răspundem?
Să ne întoarcem la apa vie menţionată în versetul 14. Din vechime, oamenii au căutat apa vieţii. Aici este prezentată singura apă vie adevărată. Toate celelalte sunt nişte fraude amăgitoare. Totuşi acela care bea din apa aceasta, deţine un „izvor", o apă care ţâşneşte, sau, aşa cum este exprimat în ebraică, tresaltă, din ea se revarsă torente bogate, mai îmbelşugate ca apele oricărui izvor de pe pământ, care nu se opresc niciodată. Acela care va bea din apa aceasta nu va „înseta niciodată". Cât de bun este acest fapt!
Cu câţiva ani în urmă, am trecut printr-un oraş din vest, care fusese lovit de secetă. Resursele de apă veneau dintr-un lac de acumulare

aflat în munţii din spatele oraşului, darfusese secetă. Zăpada căzuse în

timpul iernii, pârâul care alimenta lacul se micşorase ca un firicel firav, iar apa ajunsese la un nivel scăzut. Ca rezultat, lipsa de apă punea în pericol sănătatea şi bunăstarea comunităţii. A fost impusă economia cea mai aspră, pentru a păstra lichidul preţios. Uneori, seara, când cineva deschidea un robinet, curgeau doar nişte picături. Nu mai era presiune. Alteori, era doar un zgomot amăgitor, ca un sfârâit, dar abia dacă venea o picătură de apă.
Ce imagine a unor vieţi lipsite de Duhul Sfânt! în ciuda trudei din timpul zilei, cu numeroasele ei probleme şi dificultăţi, când este necesară mai presus de orice, apa vie a ajuns un firicel firav şi insuficient, dar nu pentru că resursele au scăzut în lacul de acumulare, ci pentru că acel canal de legătură a ajuns să fie înfundat de spiritul lumesc. Oh, ce tragedie!
Totuşi am călătorit într-un alt oraş, unde rezervele de apă veneau de la nişte izvoare arteziene, care nu secau niciodată. Locuitorii de acolo nu sufereau niciodată de sete, pentru că se alimentau

continuu din rezerva abundentă de apă oferită de izvoarele care nu secau.
Deşi toţi recunosc imediat nevoia imperativă de o resursă continuă de apă pentru viaţa trupească, mulţi îşi dau seama cu greu că natura spirituală este tot aşa de dependentă de legătura vie cu Izvorul vieţii spirituale. La unii, Duhul care locuieşte înăuntru a ajuns ca un mic firicel de apă, care abia dacă mai poate înviora sufletul în timp de necaz. Asemenea oameni nu ştiu ce înseamnă mijloace abundente, pentru că nu iau apă de la Izvorul cel adevărat. Isus a prevăzut tot ce este necesar ca noi să putem avea viaţă din belşug, aşa cum citim în loan 10,10: „Eu am venit ca oile să aibă viaţă, şi s-o aibă din belşug". Fie ca Dumnezeu să ne ajute să evaluăm corect şi să neînsuşim continuu apa vie pe care ne-a dat-o El prin Hristos Isus!
în capitolul 7, este rostită făgăduinţa că din inima celui credincios „vor curge râuri de apă vie". De asemenea, Scriptura arată şi sursa -Duhul Sfânt care locuieşte în cel

credincios. Stânca aceea care îi însoţea pe cei din Israelul din vechime (1 Corinteni 10,4) trebuie să fieînăuntrul nostru prin Duhul Sfânt. Lucrarea personală directă a Duhului Sfânt îi deschide mai întâi credinciosului izvorul de apă vie, iar, prin locuirea Sa

interioară, înnoieşte continuu acest torent, aşa încât să curgă fără încetare, ajungând chiar ca un „râu".

Asigurarea unui torent nelimitat

Să observăm cuvântul „râuri". El implică vastitate, imensitate, nu un pârâiaş care bolboroseşte, un pârâu modest, nici doar un singur râu, ci *râuri,* la plural. Acest cuvânt sugerează constanţă, abundenţă, răspândire, creştere, adâncire şi lărgire. El semnifică multiplicare, curgere şi revărsare în multe direcţii.

Noi trebuie să fim asemenea fluviului puternic din Eden. Vă veţi aminti cum era împărţit în patru direcţii. Primul era Pison, care înseamnă lărgit sau se împrăştie, al

doilea Gibon, care înseamnă impetuos, al treilea Hidechel, care înseamnă curgere rapidă, şi al patrulea Eufrat, care înseamnă roditor. Când văd ce plănuieşte Dumnezeu pentru mine, iar apoi văd viaţa mea ofilită şi zbârcită, mă simt umilit complet, până la pământ. Acest lucru zdrobeşte şi pune la picioarele Domnului toată slava mea şi eul meu.

De asemenea, trebuie să fie o apă vie sau, aşa cum este exprimat în limba ebraică, o apă curgătoare. Ea este în mişcare. Tot astfel, viaţa trebuie să fie umplută de torentele abundente ale apei vii, curgătoare, împărţindu-le celorlalţi binecuvântare şi înviorare, purtând viaţa, mulţumirea şi voioşia în mijlocul morţii, al insatisfacţiei şi al pustietăţii. Simt ceilalţi o influenţă plină de entuziasm, roditoare şi înviorătoare, care se revarsă în torente din viaţa voastră? Dumnezeu a asigurat toate mijloacele pentru a fi aşa. Fie ca Dumnezeu să ne cerceteze, să ne descopere nevoia şi lipsa noastră şi să ne conducă la Izvorul care nu seacă

niciodată.
Să ne amintim, de asemenea, de universalitatea făgăduinţei. în cuprinderea ei măreaţă, ea îl include pe cel mai slab şi mai neînsemnat. Ea este pentru mine şi pentru tine. întreb: Şi-a împlinit Dumnezeu făgăduinţa pentru noi? Dacă nu, de ce? Trebuie să existe o cauză.
Astfel se ridică încă o întrebare: Există ceva dincolo de faptul de a fi umpluţi de Duhul Sfânt? Poate ceva care este plin să ajungă mai plin? Da, poate să fie aşa de plin încât să se reverse în afară. în felul acesta,

ajunge să fie o dublă binecuvântare, mai întâi, prin împlinirea nevoilor personale, iar apoi, să ajungă un mijloc mai grandios şi mai plin de slavă pentru alţii. Aceste râuri de apă trebuie să stingă setea din viaţa altora, să se reverse într-o dăruire abundentă. Aceasta este deosebirea între a fi plin şi a fi mai plin - aşa de plin încât să se reverse în torente de binecuvântare.

Din nou, să subliniem: „Din el vor *curge"* - râuri vizibile şi reale. Poate nu suntem în stare să reţinem mult, dar aici este un cuvânt de încurajare şi mângâiere. Noi putem să revărsăm mult în afară. Puteţi să ţineţi un pahar mic sub un robinet, iar apa se va revărsa la fel cum s-ar revărsa dintr-o găleată sau dintr-un bazin.
Vadul de curgere este imperativ
Fiecare râu trebuie să aibă un vad de curgere. Altfel, încetează a fi un râu. Primirea afluenţilor depinde de vadul de curgere. Cred cu convingere că fiecare persoană răscumpărată trebuie să fie un vad prin care Duhul Sfânt să poată ajunge la alte vieţi, altfel va deveni un obstacol care îl împiedică pe Duhul Sfânt să-Şi îndeplinească lucrarea. Dumnezeu să aibă milă de noi, din cauza păcatului de a fi ajuns nişte obstacole.
Dumnezeu a prevăzut să fim nişte râuri curgătoare, şi vom fi aşa dacă nu va exista obstacolul păcatului. întreb din nou: Văd ceilalţi în slujirea noastră o prospeţime şi o libertate, o spontaneitate a

iubirii şi a vieţii? în loan 7, nu este prezentată o pompă de apă sau o muncă grea, ci o slujire abundentă, de neoprit. Nu este imaginea unei pompe vechi de apă, care scârţâie şi trebuie să fie mai întâi amorsată ca să funcţioneze. Curgerea ei nu depinde de îndemnuri şi insistenţe. Ea nu sporeşte prin mecanisme, echipamente sau accesorii. Ea nu este dezvoltată prin rugăminţi stăruitoare şi linguşeli.
Această curgere nu este realizată cu ajutorul lozincilor, al prelucrărilor şi al bătăilor de tobă. Nu, ea este o curgere arteziană, spontană şi de neoprit, pentru că Duhul Sfânt este izvorul vieţii. El caută un vad. Apoi, începe să se reverse. Tu, cititorule, poţi fi un vad

prin care să curgă! O slujire adusă pe alte temeiuri este doar un paliativ, un înlocuitor artificial.
Prin referirea la curgerea râurilor de apă vie, Isus „a vorbit despre Duhul Sfânt", pe care cei ce credeau în El urmau să-L

primească. Sunt bucuros că Isus S-a exprimat aşa de clar. Uneori, metaforele şi figurile de stil sunt greu de explicat. Adesea, diferite persoane prezintă diferite interpretări. Totuşi, aici, interpretarea pasajului în care se vorbeşte despre râul vieţii Sale care curge prin voi şi prin mine este Duhul Sfânt. De Duhul Sfânt avem nevoie în viaţa noastră.

Lipsa aceasta este secretul nereuşitei noastre spirituale. Pe de altă parte, împlinirea acestei nevoie este secretul fiecărui caracter creştin puternic, care a modelat viaţa spirituală a bisericii, de la Cincizecime şi până acum. Acest lucru va pregăti Biserica Rămăşiţei pentru revenirea Domnului.

Caracteristicile apei

De ce compară Isus Duhul Sfânt cu apa? Pentru că există anumite procese şi caracteristici aflate într-o analogie izbitoare:

Mai întâi, apa *curăţă.* „Vă voi stropi cu apă curată, şi veţi fi curăţiţi" (Ezechiel 36,25). Este pur şi simplu o modalitate

remarcabilă de a prezenta procesul Său de a curăţa de păcat, egoism şi întinare morală. Când cerem apa vie, mai întâi de toate căutăm acea curăţire pe care numai Dumnezeu o poate face pentru suflet. Oh, fie ca El să-Şi îndeplinească lucrarea curăţitoareîn noi!

în al doilea rând, apa *satisface* setea. „Cum doreşte un cerb izvoarele de apă, aşa Te doreşte sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!" (Psalmi 42,1). Ce este apa pentru trupul însetat aceea este Duhul Sfânt pentru sufletul însetat. Numai aici se găseşte adevărata satisfacţie. Nimic nu poate să ia locul apei de izvor, nimic nu poate să ia locul Duhului Sfânt. Inimă însetată, ai nevoie de această apă vie, care îţi este oferită.

în al treilea rând, apa *înviorează.* Ea îl revigorează pe cel slăbit şi obosit.

„Un copac, şi tot are nădejde: căci când este tăiat, odrăsleşte din nou şi iar dă lăstari. Când i-a îmbătrânit rădăcina în pământ, când îi

piere trunchiul în ţărână, înverzeşte iarăşi de mirosul apei şi dă ramuri de parcă ar fi sădit din nou" (Iov 14,7-9).
Când o persoană este slăbită, îi aducem apă. Când o plantă este ofilită, îi punem apă. Suntem noi nişte copaci căzuţi cu ramuri care se usucă? A fost simţită securea nereuşitei chiarîn trunchiul vieţii noastre? Este înfăţişarea noastră cuprinsă de descurajare sau chiar palidă de disperare? Există o speranţă! Prin această apă vie putem să dăm iarăşi lăstari, să înflorim şi să aducem roade din nou. Aici este făgăduită o refacere deplină.
în al patrulea rând, apa *produce creşterea.* Observaţi următoarele două pasaje din Scriptură:
„Căci voi turna ape peste pământul însetat şi râuri pe pământul uscat, voi turna Duhul Meu peste sămânţa ta şi binecuvântarea Mea peste odraslele tale, şi vor răsări ca firele de iarbă între ape, ca sălciile lângă pâraiele de apă" (Isaia 44,3.4).
„Apele îl făcuseră să crească, adâncul îl

făcuse înalt, râurile lui îi scăldau răsadniţa şi îşi trimiteau pâraiele la toţi copacii de pe câmp. De aceea, tulpina lui se înălţa deasupra tuturor copacilor de pe câmp, crengile i se înmulţiseră şi ramurile i se întindeau, de mulţimea apelor, care-l făcuseră să dea lăstari. Toate păsările cerului îşi făceau cuiburi în crengile lui, toate fiarele câmpului fătau sub ramurile lui şi tot felul de neamuri multe locuiau sub umbra lui. Era frumos prin mărimea lui, prin întinderea ramurilor lui, căci rădăcinile îi erau înfipte în ape mari" (Ezechiel 31,4-7).

Creştini, vrem noi să creştem? Atunci, trebuie să ne înfigem rădăcinile vieţii noastre în ape mari. loan Botezătorul a fost exemplul omului care a ajuns mare înaintea lui Dumnezeu. Cu privire la el, citim în Luca 1,15: „Căci va fi mare înaintea Domnului... şi seva umplea de Duhul Sfânt". Acela a fost secretul măreţiei lui - umplut cu Duhul Sfânt. Aceasta încă este condiţia adevăratei măreţii.

Atributele râurilor
Când se vorbeşte despre râuri, se spune, mai întâi, că „sunt roditoare". „El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care îşi dă

rodul la vremea lui şi ale cărui frunze nu se veştejesc; tot ce începe, duce la bun sfârşit" (Psalmi 1,3). Deplângem noi faptul că suntem neroditori? Este viaţa noastră doar un pom veşted? Pomii veştezi nu aduc roade bune. Avem nevoie de apă. Pentru a aduce roade, este nevoie de ceva mai mult decât de cultivare, stropire, îngrăşământ sau curăţire. Trebuie să avem apa vie. Secretul pentru a fi roditori în viaţă este să avem rădăcinile în Duhul. Mai mult, râurile aduc *pacea.* „O! de ai fi luat aminte la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un râu" (Isaia 48,18). Aţi văzut chinul unui suflet influenţat de convingerea Duhului Sfânt? Acelaşi Duh binecuvântat, care aduce mai întâi convingerea cu privire la păcat în sufletul

vinovat, aduce pacea infinită a lui Dumnezeu, când aceste păcate au fost îndepărtate de harul Său. Aceasta este pacea de care avem nevoie.
De asemenea, râurile *înveselesc.* „Este un râu, ale cărui izvoare înveselesc cetatea lui Dumnezeu, sfântul locaş al locuinţelor Celui Preaînalt" (Psalmi 46,5). Oh, inimi zdrobite! Iată partea noastră în lumea aceasta. Uneori, vorbesc cu diferite persoane şi aflu problemele şi grijile care le tulbură, observ pata păcatului, pot să simt vag măsura marii răspunderi care trebuie sa4.fi apăsat pe Mântuitorul nostru pentru noi, când citea gândurile oamenilor şi privea în inimile pline de groază, ca rezultat al blestemului şi nenorocirii păcatului. Totuşi aceste râuri sfinte înviorează spiritul şi oferă mângâierea necesară şi liniştea pentru sufletul întristat.
Apoi, de asemenea, râurile *dau putere.* în îndepărtata Elveţie, există un gheţar alpin renumit, la baza căruia se afla un zid perfect perpendicular. Totuşi vânturile calde şi soarele de vară au săpat o mare

grotă în el. Poţi să intri sub boltă şi să stai în picioare în această grotă fantastică. Totuşi îngheţi din cauza frigului, pentru cădejurîmprejur, deasupra şi dedesubt este numai gheaţă - kilometri şi kilometri de gheaţă.
Cu toate acestea, din mijlocul acestui gheţar gigantic izvorăşte un pârâiaş cristalin, care începe să curgă la vale. Pe măsură ce curge, ajunge un râu adânc şi larg, în care păsările îşi înmoaie ciocul, turmele se adapă, iar pomii îşi înfig rădăcinile, iar morile de apă sunt învârtite de puterea lui. Râul intră într-un lac şi, pentru un timp, pare pierdut,

dar iese din nou, traversează Franţa şi se îndreaptă spre sud. Vadul lui este destul de larg şi de adânc pentru vasele de pescuit, şi chiar pentru marile vapoare maritime.
Cât de reci suntem! Cât de mult ne asemănăm cu acel gheţar! Cât de

îngheţată este lipsa noastră de dragoste şi de zel, cât de înfumurată este mulţumirea de sine şi satisfacţia noastră laodiceeană! Sunt îngrozit de răceala mea în faţa unei lumi care piere. Fie ca Dumnezeu să topească aceste inimi de gheaţă din noi, astfel încât râurile Sale de iubire, pace şi putere să poată curge prin noi spre lume, aşa cum curge râul care izvorăşte din inima îngheţată a gheţarului alpin.
Izvorul unei resurse infinite
Singura condiţie este să crezi în El.
„Spunea cuvintele acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El" (Ioan 7,39). Să nu-L credem noi pe Dumnezeu pe cuvânt? Să nu facem noi lucrul acesta astăzi? Cu mulţi ani în urmă, o corabie cu pânze a întârziat pe mare, în timp ce se îndrepta spre portul răsăritean al Americii de Sud. Apa de băut s-a terminat, iar echipajul murea de sete. Când au zărit o altă corabie, au semnalizat: „Trimiteţi-ne apă". Au primit ca răspuns următorul mesaj: „Aruncaţi-vă găleţile peste bord şi scoateţi apă". Ei au

răspuns: „Nu vrem această apă sărată pentru a ne înrăutăţi setea?"
Din nou a venit răspunsul: „Aruncaţi-vă găleţile peste bord şi scoateţi apă". Cu buzele crăpate şi gâturile uscate, au cerut cu disperare: „Pentru Numele lui Dumnezeu, trimiteţi-ne apă, căci pierim".
Răspunsul a venit pentru a treia oară: „Aruncaţi-vă găleţile peste bord şi scoateţi apă, vă aflaţi deasupra Amazonului!"
Fluviul Amazon este suficient de larg pentru ca un vas să fie departe de uscat, şi totuşi să se afle în vadul lui, iar el îşi poartă apele proaspete departe în ocean.
Eu nu pot să vă dau apa vieţii. Trebuie să o luaţi singuri, cerând-o lui Isus. Trebuie să credeţi şi să primiţi oferta Sa. Cât de mulţi însetează, strigă şi pier din lipsa apei, în timp ce pretutindeni în jurul lor se află apa proaspătă şi dulce! Ei se află pe Amazonul iubirii şi harului infinit al lui Dumnezeu. Cât de mulţi strigă, doresc şi mor din lipsa apei vii, în timp ce izvorul se află chiar în mijlocul lor! Este chiar aici.
Trebuie doar să

credem şi să îndeplinim condiţiile. Trebuie să aruncăm găleţile şi să scoatem apa. „Dacă însetează cineva, să vină".
Apoi, trebuie să aibă râurile care curg. Ce anume a împiedicat vadul, curgerea Duhului Sfânt? Eu vreau un vad pe deplin curat, voi nu? Eu vreau să fiu un mijloc umil de transmitere a vieţii către alţii. Pasiunea mea arzătoare este să fiu o unealtă pe care să o folosească Domnul spre a impresiona inima oamenilor cu muzica din ceruri şi spre a-i aduce la El.
Cu o sută douăzeci de ani în urmă, la un capăt al vechiului Pod al Londrei, un cerşetor sărman scârţâia jalnic o vioară veche în încercarea zadarnică de a cere câţiva bănuţi de la trecători. Totuşi nimeni nu se oprea să asculte, iar inima lui cădea în descurajare. Deodată, a trecut un străin bine îmbrăcat. S-a oprit, s-a întors şi l-a ascultat pe bătrânul ai cărui ochi obosiţi şi nostalgici îi priveau chipul, căutând o urmă de bunătate. In locul bănuţului sperat,

străinul i-a cerut vioara, I-a spus că îl va ajuta să o acordeze.
Mâna cu degetele amorţite şi înţepenite au încredinţat vechiul instrument. Noile mâini au acordat-o şi au început să cânte o melodie lentă, armonioasă. Trecătorii s-au oprit să asculte. Pe chipul înăsprit al unuia a alunecat o lacrimă, şi omul a lăsat o monedă în pălăria învechită. Au urmat şi alţii, până când foarte mulţi oameni s-au adunat la capătul podului şi au împiedicat circulaţia, în timp ce, la picioarele cerşetorului, se adunau monedele lucioase de argint şi de aramă. Melodia se auzea tot mai tare şi pe tonuri mai înalte din vechea vioară, până când a izbucnit într-un potop de sunete, de parcă arfi cântat îngerii. Pe buzele oamenilor, de la unul la altul, treceau cuvintele: „Este mâna unui maestru! însuşi Paganini cântă la vioara bătrânului cerşetor!"
Oh, aş vrea să răspund asemenea acelei viori vechi în mâinile maestrului, făcând să răsune muzica din ceruri pentru inima oamenilor.

Invitaţiile Duhului
Pe numeroasele pagini ale Cărţii Sfinte, se află invitaţiile lui Dumnezeu. Cartea este plină de ele. Acestea încep de la Geneza şi continuă cu claritate până la Apocalipsa. Totuşi trebuie să ajungem la ultimul capi-

toi al ultimei cărţi a Bibliei ca să citim apelul final al lui Dumnezeu şi îndemnul Său culminant pentru oameni: „Duhul şi Mireasa zic: 'Vino!' Şi cine aude să zică: 'Vino!' Şi celui ce îi este sete să vină, cine vrea să ia apa vieţii fără plată!" (Apocalipsa 22,1 7).
Duhul spune: „Vino". Avem noi dorinţa arzătoare de a fi mai buni, de a fi sfinţi, hotărârea de a fi evlavioşi, de a fi curaţi? Dacă este aşa, această dorinţă s-a născut din atingerea minunată a Duhului divin. Mulţumim lui Dumnezeu pentru Duhul Său. El este viaţă pentru mine şi pentru voi. Poate că aţi batjocorit biserica, poate că L-aţi defăimat pe Dumnezeu şi L-aţi răstignit din nou pe Hristos. Totuşi vă

avertizez să nu glumiţi cu Duhul harului. Este un lucru îngrozitor să-L răniţi şi să-L alungaţi, căci astfel rupeţi singura legătură dintre cerşi suflet. Am văzut oameni care au respins şi au stins Duhul, până când aproape s-a auzit uruitul porţilor harului care se închideau pentru totdeauna pentru ei, căci se împotriviseră Duhului harului. Dacă în inima voastră se află o dorinţă după lucrurile mai bune, cultivaţi-o, apăraţi-o, rugaţi-vă lui Dumnezeu să transforme scânteia într-o flacără vie, care să ardă, atunci când veşnicia va înlocui timpul, iar noaptea va fi alungată de ziua fără sfârşit. Solia Duhului este: „Vino şi bea, vino astăzi".
Biserica spune: „Vino"
Mireasa spune: „Vino". Mireasa este biserica. De-ar da Dumnezeu ca ea să fi aşteptat întotdeauna în haine albe, credincioasă Mirelui! El a plecat într-o ţară îndepărtată spre a „pregăti un loc" pentru mireasa Lui şi se va întoarce curând pentru a o lua în căminul ei ceresc. Am citit odată despre un tânăr dintr-un stat din

est, care a cucerit inima unei fete frumoase. După căsătorie, a plecat în vest, ca un colonist, spre a obţine pământ şi spre a construi o casă mică. Totuşi nu a trecut mult până când ea a început să flirteze cu foştii admiratori şi să se asocieze cu vrăjmaşii soţului ei. Ce putem să spunem despre un asemenea comportament? Eu spun: Să-ifie ruşine pentru necredincioşia ei faţă de legământul sfânt.
Totuşi, într-un sens, oare nu aceasta este imaginea bisericii, mireasa Mielului? Nici nu trecuse mult de când El plecase să-i pregătească o

casă în ceruri, căci ea a şi început să flirteze cu lumea, cu firea pământească şi cu diavolul şi să se asocieze cu vrăjmaşii Săi. Nu este timpul ca ea să-şi schimbe comportamentul şi viaţa pe deplin? Nu este timpul ca ea să-şi corecteze purtarea, să aibă o singură ţintă şi o dragoste neîmpărţită?

Sunt trei lucruri pe care le ştiu despre biserică. Primul, că ea a făcut greşeli. Nu cred în minimalizarea greşelilor ei, în scuzarea greşelilor ei, în acoperirea nechibzuinţelor ei sau în justificarea pagubelor ei. Totuşi, aşa slabă şi cu defecte cum este, ea constituie obiectul iubirii supreme a lui Dumnezeu pe pământ. Ştiu, de asemenea, că biserica are în rândurile ei bărbaţii cei mai buni şi femeile cele mai bune din această lume veche.
Mai există încă un lucru pe care îl ştiu despre biserică. Şi anume că ea încă îl iubeşte pe Dumnezeu şi îi iubeşte pe cei păcătoşi. Indiferent ce aţi putea să spuneţi sau să faceţi rău la adresa bisericii, totuşi biserica vă iubeşte. Dacă păcătosul cel mai rău şi sfântul cel mai împietrit (iar aceştia sunt cei mai greu de sensibilizat dintre toţi) vor veni în faţă şi se vor consacra lui Dumnezeu, biserica va striga: „Binecuvântat fie Dumnezeu! încă un păcătos s-a întors la viaţă". Un cor măreţ de îngeri ar prelua cântecul, iar ecoul ar

răsuna în bolţile cereşti. Solia bisericii este: „Vino să bei, vino astăzi".
Cel ce aude să zică: „Vino". Imaginea este preluată din aceea a unei caravane în deşert, cu apa consumată şi oamenii epuizaţi de sete şi în pericol de moarte. Ei strigă unul după altul, aşa încât fiecare să poată auzi invitaţia de la cel de lângă el. în cele din urmă, omul din frunte zăreşte la distanţă un pâlc de pomi şi ştie că acolo este apă. Se întoarce şi îi spune următorului din rând: „Apă, vino", continuându-şi drumul. Următorul aude şi strigă, „Apă, vino", continuându-şi şi el drumul cât mai repede pentru a-şi alina setea şi pentru a-şi salva viaţa.
Pe întregul parcurs de la porţile cerului şi până la poarta iadului, Dumnezeu a întins un şir de urmaşi şi El însuşi a început să strige chemarea: „Apă, vino". Şi cel care aude să spună: „Vino". Noi am auzit-o? Atunci, fiecare dintre noi să transmită mai departe cuvântul binecuvântat şi să se grăbească. Dacă am auzit invitaţia, „Vino", să o transmitem mai departe de-a lungul

şirului.
Cel ce însetează să vină. Dacă şirul a fost rupt, dacă nu puteţi auzi chemarea bisericii, sau indiferent dacă aţi auzit-o sau nu, tuturor,

Dumnezeu le spune: „Dacă sufletul vostru este însetat, dacă există dorinţa în inima voastră, dacă ea se află în mintea voastră şi dacă în făptura voastră există un dor nespus, invitaţia divină este: 'Vino să bei, vino astăzi'."

împuternicirea lui Dumnezeu

Apelul suprem al lui Dumnezeu se adresează voinţei. El pune accentul, în primul rând, asupra acestui aspect. El nu Se joacă cu sentimentele şi emoţiile noastre. El nu Se adresează speranţelor şi temerilor noastre. Dumnezeu face apel la judecata noastră. El caută să ajungă la raţiune şi la intelect. El Se adresează însuşirilor minţii. El ne cere să alegem. Acela care poate să creeze lumi nu va călca voinţa făpturii create. Acesta este

motivul pentru care aşa de mulţi rămân înseetaţi şi aşa de mulţi sunt pierduţi. Pentru că nu vor să vină şi să bea. Una dintre propoziţiile cele mai triste care au ieşit vreodată de pe buzele Fiului lui Dumnezeu este aceasta: „Şi nu vor să vină la Mine, ca să aibă viaţă". Oh, cât de zdrobitoare sunt aceste cuvinte! Nimeni nu trebuie să fie pierdut. Isus a gustat moartea pentru fiecare om. El nu vrea ca vreunul să piară. Prevederea a fost făcută pentru toţi. El stă la uşa voinţei şi bate, spunând: „Dacă va deschide cineva uşa, Eu voi intra". Totuşi problema este că aşa de mulţi nu vor să deschidă uşa. Destinul nostru veşnic depinde de această problemă. întreaga luptă se dă asupra acestui punct.

Prieteni, nu vă jucaţi cu destinul, nu vă jucaţi cu destinul. Dacă veţi pieri de sete, veţi pieri pentru că nu vreţi să veniţi. Voi spuneţi: „Nu pot să vin". Şi pierdeţi acest mic cuvânt, din două litere „Să". Este un cuvânt mic, dar are o semnificaţie mare. Nu este o îngăduinţă, ci este o poruncă. în

primul capitol al Bibliei, Dumnezeu a zis: „Să fie lumină", şi a fost; „Să fie întinderea cerurilor", şi a fost; „Să fie uscat", şi a fost ridicat deasupra apelor; „Să fie vegetaţie", şi a fost; „Să fie animale", şi ele au apărut la chemarea Sa. Cuvântul lui Dumnezeu nu şi-a pierdut puterea odată cu trecerea anilor. în această ultimă carte a inspiraţiei, El încheie prin a le adresa oamenilor ultima invitaţie, cu acest „Să" plin de slavă şi atotputernic.

Consacrarea deplină din proprie alegere este singurul lucru care stă între voi şi răspunsul la porunca: „Să vină". Dumnezeu priveşte la sufletele însetate care doresc nespus apa vie, singura care poate să stingă setea sufletului, şi le spune tuturor puterilor de pe pământ şi din iad: „Lăsaţi acel suflet să vină". El eliberează drumul. Nu există nicio putere din univers care să poată împiedica sufletul să vină, dacă acesta a luat hotărârea de a veni. întregul cer se află în

spatele făgăduinţei Sale.
Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu că aceia care sunt însetaţi pot să bea. Este suficient atât pentru acum, cât şi pentru totdeauna, pentru toţi cei care vin, iar puterea de a veni este oferită: cuvântul *să vină* este un act care împuterniceşte. Iar puterea este continuă. Nu trebuie să bem o singură dată pentru totdeauna. Avem intrare continuă şi nelimitată la El. Nu este nevoie să mai fim însetaţi vreodată în prezenţa resursei nelimitate. Să venim astăzi.

CAPITOLUL 1 6

BOTEZUL CU FOC

Acest studiu se întemeiază pe trei pasaje din Scriptură. Primul este profetic, sau predictiv, şi a fost rostit de Ioan Botezătorul: „Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăinţă, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, şi eu nu sunt vrednic să-I duc încălţămintea. El vă va boteza cu Duhul Sfânt şi cu foc" (Matei 3,11).
Al doilea text este o recunoaştere sau o

confirmare a profeţiei lui Ioan. Hristos spune despre Sine: „Eu am venit să arunc un foc pe pământ. Şi ce vreau decât să fie aprins chiar acum!" (Luca 12,49).
Al treilea text se referă la împlinirea iniţială a acestei făgăduinţe, la Cincizecime, şi este făgăduinţa unei împliniri mai mari, care va avea loc înainte de cea de A doua venire:
„Nişte limbi ca de foc au fost văzute împărţindu-se printre ei şi s-au aşezat câte una pe fiecare din ei. Şi toţi s-au umplut de Duh Sfânt şi au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească" (Fapte 2,3.4).
Sufletul meu a fost frământat vreme îndelungată de expresia: „El vă va boteza cu Duhul Sfânt şi cu foc". într-un fel, nu pot să uit expresia aceea: „Cu foc". Din veacurile cele mai timpurii, focul a fost recunoscut de poporul lui Dumnezeu ca fiind simbolul slavei Sale transcendente, al prezenţi şi puterii Sale.
Ce imagini arzătoare străbat imaginaţia şi traversează memoria la menţionarea

cuvântului! De la poarta Edenului, cu sabia ei de foc, la candela aprinsă a lui Avraam, la rugul aprins al lui Moise, la Horeb, la focul nimicitor care înconjura muntele Sinai când a fost dată Legea, la stâlpul de foc din pustie, la sfânta Şechina care plutea deasupra

tabernacululului din pustie, cu slujba lui neîntreruptă, la fulgerele care au fost trimise ca răspuns la rugăciunea lui Ilie, la cărbunii aprinşi din viziunea lui Isaia, la simbolurile pline de slavă descrise de Ezechiel, la flacăra Cincizecimii de deasupra ucenicilor şi, în cele din urmă, la limbajul figurativ al Apocalipsei.
Cu toţii ştim ce este botezul cu apă. Fie că l-am văzut, fie că l-am primit. Totuşi ce este botezul cu foc? Nu este ceva aflat în contrast cu botezul cu Duhul Sfânt. Nu este o alternativă - o menţiune care spune că, dacă nu sunteţi botezaţi cu Duhul Sfânt, trebuie să fiţi botezaţi cu focul mortal. Cuvântul nu spune „*sau* cu foc", ci

spune „cu Duhul Sfânt *şi* cu foc".
Este o expresie explicativă, care completează ideea. Este modalitatea biblică de a repeta spre a evidenţia şi întări acelaşi gând. Noi trebuie să fim botezaţi cu focul divin acum pentru a ne elibera de nimicirea prin focul de mai târziu.
Faptul că aceasta este interpretarea corectă se confirmă prin următoarele cuvinte din *Hristos, Lumina lumii* (p. 107, 108), care comentează pasajul corespunzător din Scriptură:
„Profetul Isaia spusese că Domnul va curaţi pe poporul Său de nelegiuirile lui 'cu duhul judecăţii şi cu duhul nimicirii'. Cuvântul lui Dumnezeu către Israel era: 'îmi voi întinde mâna împotriva ta, îţi voi topi zgura... Toate părticelele de plumb le voi depărta din tine'. Pentru păcat, oriunde s-ar găsi, 'Dumnezeul nostru este un foc mistuitor'. în toţi aceia care se supun puterii Sale, Duhul Sfânt va mistui păcatul. Dar, dacă se agaţă de păcat, oamenii se identifică astfel cu el. Atunci, slava lui

Dumnezeu, care nimiceşte păcatul, trebuie să-i nimicească şi pe ei. [...] La A doua venirea lui Hristos, cei nelegiuiţi vor fi nimiciţi de 'suflarea gurii Sale' şi prăpădiţi de 'arătarea venirii Sale'. Strălucirea slavei lui Dumnezeu, care dă viaţă celui neprihănit, îi va nimici pe cei nelegiuiţi".
Semnificaţia este clară, dacă ne gândim la ea în lumina celor întâmplate la Cincizecime, la ce se spune în Scriptură că face focul. Indiscutabil, se face referire la caracterul de foc al lucrării Duhului Sfânt şi la eficacitatea lui curăţitoare asupra sufletului - cercetarea, pătrunderea, mistuirea, curăţirea, umplerea cu putere a vieţii. Când ia

în stăpânire sufletul, efectul este asemănător cu cel al focului din lumea naturală. Pentru că „Dumnezeul nostru este 'un foc mistuitor'" (Evrei 12,29), iar Duhul Său este „duhul nimicirii" (Isaia 4,4). Expresia „Dumnezeul nostru este un foc

mistuitor" nu este o ameninţare mânioasă. Mai degrabă, este o descoperire a naturii Sale, a harului şi puterii Sale sfinţitoare. Să ne amintim că El este „Dumnezeul *nostru".* Să parcurgem rapid lucrurile despre care se spune că le face focul.
Focul descoperă
„Lucrarea fiecăruia va fi dată pe faţă: Ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Şi focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia" (1 Corinteni 3,1 3). Nu vom studia exegeza acestui text, nici timpul principal al împlinirii lui, ci vom încerca pur şi simplu să surprindem un gând - focul dă pe faţă, descoperă. Botezul cu foc îi descoperă omului cum este cu adevărat. El trimite raze de lumină sfântă în încăperile cele mai ascunse ale sufletului. Ne face să ne vedem aşa cum ne vede Dumnezeu.
Când Isus botează un om cu Duhul Sfânt şi cu foc, se dă pe faţă multă mândrie, egoism, suspiciune, dorinţă de întâietate, irascibilitate şi josnicie, care îl vor uimi. Când Dumnezeu botează sufletul meu cu

foc, ajung să simt tot mai multă repulsie faţă de mine. Simt tot mai mult că în mine nu este nimic bun. Tot ce am şi tot ce valorez mi-a fost atribuit şi împărtăşit de Domnul şi Mântuitorul Meu Isus Hristos. Acest fapt mă aduce pe genunchi înaintea lui Dumnezeu într-o mărturisire smerită. Nu numai atât, dar mă conduce la unii dintre fraţii mei pentru a le spune despre durerea cauzată de lucrurile necreştineşti din viaţa mea - despre această limbă care vorbeşte aşa de pripit, despre bănuiala rea, despre firea mea şi despre o sută de alte lucruri. Botezul cu foc va duce la un spirit de mărturisire cum nu am cunoscut niciodată.
Să ne aducem aminte de declaraţia Spiritului Profetic, în care este descrisă o adunare din Tabernacolul Conferinţei Generale din Battle Creek:
„S-a înălţat o rugăciune, s-a cântat un imn şi din nou s-a înălţat o rugăciune. Se adresa lui Dumnezeu cea mai călduroasă cerere.

VENIREA MÂNGÂIETORULUI

Adunarea se caracteriza prin prezenţa Duhului Sfânt. Acest lucru se adâncea tot mai mult şi unii dintre cei prezenţi plângeau în hohote. Cineva s-a ridicat şi a spus că înainte avusese neînţelegeri cu anumite persoane şi că nu simţise iubire pentru ele, dar că acum se vedea aşa cum era. Cu multă solemnitate, el a repetat solia către biserica din Laodiceea. [...] Vorbitorul s-a întors către cei care se rugaseră şi a spus: 'Avem ceva de făcut. Trebuie să ne mărturisim păcatele şi să ne umilim inima înaintea lui Dumnezeu'. El a făcut mărturisiri dintr-o inimă zdrobită şi apoi a păşit spre diferiţi fraţi, unul după altul, şi le-a întins mâna, cerân-du-le iertare. Aceia cărora li se adresa se ridicau repede în picioare, mărturisindu-şi greşelile şi cerând iertare, şi cădeau unul pe gâtul celuilalt, plângând. Spiritul mărturisirii se întindea prin toată adunarea. Era ca în Ziua Cincizecimii. Se cântau laude lui Dumnezeu şi lucrarea aceasta s-a făcut până târziu în noapte,

până spre dimineaţă. [...] Nimeni nu părea că e prea mândru pentru a face mărturisiri cu o inimă zdrobită, iar cei care stăteau în fruntea acestei lucrări erau cei cu influenţă, dar care mai înainte nu avuseseră curaj să-şi mărturisească păcatele". -*Mărturii,* voi. 8, p. 104, 105
Apoi, urmează încheierea tragică a acestei situaţii:
„Aşa ar fi putut să fie. Domnul aştepta să facă toate acestea pentru poporul Său. Tot cerul aştepta să-şi reverse îndurarea'. M-am gândit ce ar fi putut să fie dacă, la ultima adunare a Conferinţei Generale, s-ar fi făcut o lucrare deplină, şi asupra mea s-a abătut o agonie a dezamăgirii când mi-am dat seama că scena la care fusesem martoră nu era reală". - *Idem,* p. 106
Să nu ne rugăm pentru botezul cu foc, care să facă să ne vedem pe noi înşine aşa cum suntem. Suntem înclinaţi, mai întâi, să judecăm după comportament şi aparenţe, dar Dumnezeu priveşte în inimă. Trebuie să avem acel foc care atinge viaţa interioară, până când fiecare păcat este

descoperit şi îndepărtat.
Focul nimiceşte zgura
Să observăm parabola izbitoare a cazanului pe care Ezechiel o prezintă ca simbol al Ierusalimului:

„Apoi pune cazanul gol pe jăratic, ca să se încălzească, să i se înfierbânte arama, să i se topească murdăria dinăuntru şi să i se şteargă rugina" (Ezechiel 24,11).
Acesta este un alt lucru pe care îl face focul -topeşte rugina, zgura. Totuşi să vedem acest comentariu trist cu privire la Ierusalimul din vechime:
„Trudă degeaba! Căci rugina de care este plin nu se dezlipeşte de el, rugina nu se va lua de pe el decât prin foc" (versetul 12).
Rugina nu vrea să se separe de aramă.
Observaţi, de asemenea, judecata tristă care aşteaptă Ierusalimul:
„Tu doreşti iarăşi nelegiuire în spurcăciunea ta! Pentru că am vrut să te curăţ şi nu te-ai făcut curată, nu vei mai fi curăţită de spurcăciunea ta până îmi voi

potoli mânia asupra ta" (versetul 13).
Noi putem să alegem să lăsăm focul curăţitor, botezul cu Duhul Sfânt, să nimicească zgura acum sau să fim nimiciţi noi înşine în flăcările focului din ziua cea de pe urmă, când El va arde „pleava... într-un foc care nu se stinge" (Matei 3,12).
Apoi urmează acest text:
„El va fi ca focul topitorului şi ca leşia nălbitorului [leşie pentru exterior, foc pentru interior]. El va şedea, va topi şi va curaţi argintul, va curaţi pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămureşte aurul şi argintul şi vor aduce Domnului daruri neprihănite" (Maleahi 3,2.3).
El „va şedea" ca să cureţe. El nu se grăbeşte, nu este nerăbdător. El va aduce focul la temperatura corespunzătoare şi va continua până când procesul este complet. Da, Dumnezeul nostru este un foc curăţitor. Noi, cei care căutăm neprihănirea lui Dumnezeu, să ne rugăm pentru Duhul Sfânt, mai întâi spre a *descoperi,* apoi spre a *nimici,* pentru ca rugina păcatului din viaţa noastră să fie

ştearsă.

Focul curată în interior

Apa curăţă, dar nu aşa cum curăţă focul. Focul este mai presus de toate un element curăţitor. El curăţă în interior şi în esenţă, umplând fiecare fibră şi fiecare particulă de materie cu elementul lui. Apa poate să îndepărteze murdăria de pe suprafaţa aurului. Totuşi impurităţile din interior trebuie să fie curăţate prin foc. Un om spăla cu multă

insistenţă o fereastră. El freca din nou şi din nou, dar nu putea să o cureţe. Un prieten care trecea pe acolo a văzut situaţia şi i-a spus: „Murdăria este în interior!" Aceasta este problema noastră. Suntem necuraţi în interior, în inimă. Focul pătrunde în interior, în timp ce apa curăţă doar la suprafaţă. Minereul trebuie să fie aruncat în cuptor, focul să fie aprins şi asupra lui să fie suflaţi curenţi puternici de aer. în timp ce aerul agită flăcările, focul pătrunde în masa de minereu,

aducându-l la temperatura de topire. Atunci, metalul preţios va fi separat de roca mamă, zgura este despărţită de aur. După ce au stat împreună de-a lungul veacurilor, închise într-o îmbrăţişare dârză, acum, fug cu repulsie una de alta. în felul acesta, Meşterul este în stare să toarne fluidul auriu în matriţa pe care o doreşte. Să ne rugăm ca Dumnezeu să facă aceeaşi lucrare pentru noi. Avem nevoie de lucrarea Topitorului divin. Focul Duhului Sfânt este acela care separă ce este preţios de ce este întinat. Nu putem să scoatem păcatul din inimă cu ciocanul şi cu dalta propriilor străduinţe. Numai focul lui Dumnezeu poate face lucrul acesta. Când va arde, acel foc sfânt va nimici zgura mândriei şi vanităţii noastre, zdrenţele neprihănirii proprii vor pieri, frunzele mărturiei seci vor fi consumate, încăpăţânarea întrebărilor noastre pline de îndoială va trece, munca fictivă şi neroditoare va înceta, spinii temperamentului nostru tăios vor fi înlăturaţi, rădăcinile amărăciunii, paiele

irealităţii pretenţioase şi refuzul conversaţiei nefolositoare vor fi mistuite. Toate aceste lucruri neplăcute vor fi mistuite de Duhul lui Dumnezeu, până când marele Meşter poate să-Şi vadă propriul chip reflectat în noi, aşa cum meşterul pământesc îşi vede chipul în metalul strălucitor. Trebuie să trecem prin foc, fie acum, fie când va veni El ca un „foc mistuitor".

„O voi curaţi cum se curăţeşte argintul, o voi lămuri cum se lămureşte aurul. Ei vor chema Numele Meu, şi îi voi asculta. Eu voi zice: 'Acesta este poporul Meu!' Şi ei vor zice: 'Domnul este Dumnezeul meu!'" (Zaharia 13,9).

Focul curăţă mistuind. Observaţi aceste cuvinte:

„Atunci am zis: 'Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu *buze* necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu *buze* necurate, şi

am văzut cu ochii mei pe împăratul,

Domnul oştirilor!' Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleştele de pe altar. Mi-a atins *gura* cu el şi a zis: 'lată, atingân-du-se cărbunele acesta de buze/e tale, nelegiuirea ta este îndepărtată şi păcatul tău este ispăşit!'" (Isaia 6,5-7). Păcatul de care era conştient Isaia era faptul că avea buze necurate. Oh, acesta este şi păcatul meu şi, adesea, păcatul întregului popor! Veţi observa că, în referinţa din Apocalipsa 14,5 cu privire la grupul înălţat la cer, care îl va urma pe Miel ca o gardă personală, de-a lungul veşniciei, se pune accentul asupra gurii: „în gura lor nu s-a găsit minciună". Fie ca Dumnezeu să cureţe buzele noastre de păcat. Pentru că nu există un organ al trupului mai predispus la păcat cum este limba.
Este limba necugetată, care vorbeşte pripit. Este limba mândră a înălţării de sine. Este limba bârfitoare a exagerărilor nesfinte şi limba necurată a aluziilor murdare, limba lipsită de bunătate a

reflecţiilor nedrepte şi limba răutăcioasă a prejudecăţii şi a patimii. Putem să vedem pretutindeni în jurul nostru efectul buzelor necurate. Avem nevoie să ni se cauterizeze buzele, aşa cum au fost buzele lui Isaia.
„Orice lucru care poate suferi focul, să-l treceţi prin foc ca să se curăţe", ni se spune în Numeri 31,23. Aceasta este calea pentru a fi curăţaţi - prin botezul pătrunzător, mistuitor şi curăţitor cu „Duhul Sfânt şi cu foc". Avem nevoie ca acea curăţire prin foc să treacă peste noi şi prin noi - să pătrundă în fiecare fibră a făpturii noastre, în fiecare încăpere a sufletului. Aşa s-a întâmplat la Cincizecime. Vă aduceţi aminte că, înainte de Cincizecime, ucenicii erau ocupaţi cu certurile egoiste, cu lupta pentru supremaţie, căutarea unui loc de seamă, efortul de a se înălţa pe ei înşişi. Totuşi, după Cincizecime, eul a fost înjosit, iar Hristos a fost singurul care a ocupat locul cel dintâi în gânduri, în fapte şi în viaţă. S-au văzut dragostea, armonia şi puterea unităţii. Ei au ajuns realmente

nişte oameni noi.
Botezul cu foc face să apară un lucru nou sub soare. Dacă puneţi minereul de fier în foc, va ieşi fonta. Dacă treceţi fonta prin procesul focului, va ieşi oţelul de cea mai bună calitate. Dorim ca Dumnezeu să scoată ceva nou din noi! Dorim să fim aruncaţi în foc şi să ajungem nişte oameni noi în Hristos Isus, aşa cum doreşte El să fim.

Focul eliberează de legăturile păcatului

Mai există un lucru în legătură cu focul - el ne eliberează. El rupe îndată legăturile păcatului. în Judecători 16,9, vorbind despre Samson, Scripturile spun: „El a rupt funiile, cum se rupe o aţă de câlţi când se atinge de foc".
Păcatul îi leagă pe unii oameni mai strâns decât a fost legat sărmanul Samson cu funiile filistenilor, dar focul Duhului Sfânt rupe legăturile păcatului. El rupe legăturile fricii de care sunt urmăriţi oamenii -teama de nereuşită, teama de dispreţul lumii,

teama de batjocura prietenilor, teama de a nu pierde poziţia şi prestigiul, când răspundem la chemarea lui Dumnezeu. Să ne gândim la laşitatea lui Petru dinainte de Cincizecime şi la îndrăzneala lui sfântă de după aceea, când i-a acuzat pe preoţi şi pe conducători de uciderea Fiului lui Dumnezeu (Fapte 4,8-13).
Focul lui Dumnezeu nu numai că nimiceşte teama omului, ci inspiră temerea de Dumnezeu, pregătindu-ne pentru ceasul judecăţii, aşa cum este cerut în prima solie îngerească. El ne desparte de păcatele şi apostazia Babilonului căzut, din cea de a doua solie, şi ne va ataşa de poruncile din cea de a treia solie îngerească. Acest fapt umple de putere întreita solie.
Focul înmoaie şi topeşte
în Psalmi 68,2, ni se spune cum „se topeşte ceara în foc", iar Isaia (64,1-3) vorbeşte despre munţii care se topesc în focul nimicitor. Oh, cât de mult avem nevoie de influenţa Duhului Sfânt, care înmoaie şi topeşte pentru a supune spiritul

nostru rece, aspru şi împietrit şi pentru a turna în inima noastră unitatea cu fraţii! Această flacără care topeşte şi uneşte ne face să fim una, întocmai cum torentul de lavă vulcanică topeşte tot ce-i stă în cale când coboară pe povârnişul muntelui. Sunt munţi de încăpăţânare care trebuie să fie topiţi acum, altfel, în cele din urmă, vom fi printre aceia care vor striga la munţi să cadă peste ei pentru a-i ascunde de faţa împăratului care vine. Fie ca Domnul să topească inima noastră, să înmoaie încăpăţânarea noastră, să ne unească şi să supună orice urmă de înstrăinare, prin botezul cu „Duhul Sfânt şi cu foc".

Focul încălzeşte şi alungă frigul

Isaia spune despre foc: „M-am încălzit, simt focul!" (Isaia 44,6). Să ne amintim cum, în dimineaţa de după înviere, Isus a stat pe malul Mării Tiberiadei, în timp ce ucenicii, obosiţi, înfriguraţi şi flămânzi, s-au apropiat de ţărm, după o noapte de

trudă zadarnică. El a ştiut că le era frig şi foame şi pregătise pentru ei un foc pentru a se încălzi şi mâncare pentru a le astâmpăra foamea. Pretutindeni în jurul nostru sunt mulţimi de oameni înfriguraţi şi flămânzi, care au nevoie să fie hrăniţi din Cuvânt şi să fie încălziţi de focul Duhului Sfânt. Aceasta este combinaţia necesară. Există o deosebire tragică între focul care încălzeşte şi înviorează şi focul mistuitor care nimiceşte, între lovitura fulgerului care distruge şi puterea purtată de fire, care pune în mişcare o fabrică şi un troleibuz, care iluminează casele şi strada sau transmite mesajele prin aer sau prin fire. La fel de vastă este deosebirea între focul Duhului Sfânt şi flăcările fanatismului - „focul străin" -, aprins de diavolul.

Cel adevărat este aprins de Dumnezeu, cel fals este de pe pământ şi vine din emoţiile omeneşti. El este stârnit de eforturile omeneşti şi ajutat şi înteţit de puterile celui rău pentru a-l contraface pe cel adevărat şi pentru a-l face de ruşine. Cel adevărat este alimentat de

combustibilul Cuvântului lui Dumnezeu, focul străin este susţinut de raţiunea omenească şi de descoperirile imaginaţiei omului. Cel adevărat curăţă şi sfinţeşte, focul străin se manifestă în formele nesfinte ale îngăduinţei păcătoase şi ale exceselor ruşinoase. Cel adevărat lucrează prin mijloace raţionale, sănătoase, cel fals preia forme excentrice, anormale şi extravagante.
Prezenţa focului fals în lume ar trebui să ne determine să căutăm cu cea mai mare seriozitate focul adevărat al lui Dumnezeu. Diavolul încearcă să aducă dispreţul asupra adevărului prin contrafaceri, dar noi trebuie să avem focul lui Dumnezeu, care să nimicească zgura.
Apoi, avem nevoie de pastori şi de un popor care să fie plin de zel pentru Dumnezeu, aşa cum alţi oameni sunt plini de zel pentru succes, bani sau distincţie. Isus a spus: „Râvna pentru casa Ta Mă mănâncă pe Mine". El a fost plin de zel pentru Dumnezeu. Oh, dacă am avea o mie de Wesley, Whitefield, Finney sau

Moody, care să meargă să aprindă lumea cu lumina slavei ultimei faze a acestei mişcări a lui Dumnezeu

printre oameni! Modalitatea de a aprinde zelul în biserică este ca lucrarea pastorală să ajungă plină de zel. Fie ca focul cel viu şi clocotitor al Duhului Sfânt să ne înveşmânteze aşa cum au fost llie şi Pavel. El va zgudui lumea aceasta de la un capăt la altul şi va încheia lucrarea.

Focul iluminează noaptea

în Psalmi 78,14, citim cum poporul Israel a fost călăuzit noaptea de „lumina unui foc". într-o noapte, când am trecut cu trenul prin Pittsburgh, am văzut acele mari topitoare cu furnalele aprinse în întuneric, luminând cerul. în timp ce mă gândeam la aceste lucruri, inima mea a strigat: „Oh, Doamne, dă-ne creştini luminoşi, strălucitori pentru Tine, care să spună cât este ora în noapte, asemenea feţei luminoase a unui ceas". Avem nevoie de lumina unei înfăţişări strălucitoare, a unei inimi

aprinse, a unei speranţe vii, a unui zel arzător şi a unei solii pline de slavă. Toate acestea vor veni prin botezul cu foc.
Fie ca Dumnezeu să ne elibereze de focul pictat, simulat, dar fals. Dorim focul adevărat şi strălucitor. Focul Duhului Sfânt este acela care va lumina solia finală a lui Dumnezeu pentru oameni şi o va face să strălucească într-o modalitate care, altfel, nu ar fi posibilă. Aceasta este lumina care va umple pământul de slava lui Dumnezeu, slava finală care va fi văzută mereu în această lume întunecată, până când Domnul slavei va veni ca un foc mistuitor, ca să-i lovească pe cei nelegiuiţi.
Focul face să fie durabil
Mai este un lucru pe care îl face focul: el permanentizează, întăreşte, face să fie durabil, Iată un text sugestiv:
„Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor? Cine din noi va putea să rămână lângă nişte flăcări veşnice?" (Isaia 33,14).
Răspunsul la aceste întrebări este: Vor

putea să rămână aceia asupra cărora botezul cu foc vine acum pentru a îndepărta zgura. Asemenea oameni vor fi pregătiţi să locuiască veşnic împreună cu Dumnezeu, care este un „foc mistuitor''.
Focul *întăreşte.* Deşi există lucruri pe care focul le consumă, există şi lucruri pe care le întăreşte. De exemplu, gândiţi-vă la un proces de

confecţionare a unui vas de porţelan - frumos colorat şi acoperit cu modele de aur, de o formă splendidă, care arată talentul unui maestru. Totuşi cea mai mică atingere va distruge modelul şi va strica frumuseţea lui. Vasul trebuie să fie „ars'', sau pus în foc, iar culorile vor fi permanentizate, formele se vorîntări, iar numele maestrului va apărea imprimat definitiv pe ele.
în procesul de „ardere'' îndeplinit de Duhul Sfânt, culorile frumoase ale vieţii sfinte vor ajunge permanente şi impenetrabile la atacurile celui rău. Aşa cum spunea Pavel:

„Nu ţin numaidecât la viaţa mea" (Fapte 20,24). Atacurile violente ale răului, conflictele cu fraţii, persecuţia lumii, apostazia din biserică nu-l vor mişca de pe platforma cea mare a mântuirii prin Hristos, cu corolarul ei inseparabil -, păzirea poruncilor lui Dumnezeu. El nu a fost niciodată neascultător faţă de viziunea cerească.
Noi, de asemenea, trebuie să fim nişte vase întărite, făcute durabile, care nu au doar zgura îndepărtată, ci şi poartă sigiliul, marele semn al Creatorului nostru şi numele Său, a cărui întipărire să fie păstrată pentru totdeauna. Aceia care se mulţumesc cu altceva sunt vestitorii unui foc contrafăcut.
Focul dă putere şi mişcare
Focul generează putere şi mişcare. Forţele puternice ale aburilor şi electricităţii sunt doar nişte forme ale focului. în Psalmi 104,4, citim: „Din vânturi îţi faci soli şi din flăcări de foc, slujitori". Nu se cuvine să întrebăm: Eşti tu o flacără de foc a lui Dumnezeu? într-o zi am fost într-

un mare atelier de locomotive şi mi-au fost arătate diferitele componente - roţi, tije, pistoane, valve, totul.
Am văzut asamblarea unei locomotive în diferitele ei stadii de construire - părţile au fost adăugate, una după alta, până când a ieşit o maşinărie completă, cântărind zeci de tone, şi totul era gata de funcţionare. Apoi, ghidul m-a condus la scaunul mecanicului şi mi-a spus să mă aşez. El a spus: „Poţi să tragi de manetă, dacă doreşti". Prin urmare, am prins maneta şi am rotit-o, dar nu s-a mişcat nicio roată. De ce? Nu era foc. Fiecare parte a maşinăriei era acolo, dar nu era foc, nu era presiune în cazan, nu era nicio mişcare.

Mulţumim lui Dumnezeu pentru puterea, dinamismul, înaintarea acestei solii, îndeosebi în ţările de peste ocean. Oare suntem mulţumiţi? Avem nevoie de puterea Ploii târzii pentru un imbold mai mare. Avem nevoie de focul Duhului Sfânt

care să ne dea putere deplină. Avem nevoie de focul ceresc făgăduit, care va grăbi această maşinărie proiectată de cer pentru realizarea deplină a lucrării lui Dumnezeu şi încheierea rapidă a vestirii soliei Sale pe pământ.
Aceasta este puterea de care avem nevoie. Ea este mult mai mult decât puterea elocvenţei şi a administrării, oricât de importante ar fi acestea. Focul Cincizecimii a fost cel care a câştigat trei mii de suflete la o singură predică. Acesta este lucrul care va mişca inima oamenilor şi biserica lui Dumnezeu astăzi. Ieremia vorbeşte despre focul care arde în oase: „[Cuvântul Său] în inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele" (Ieremia 20,9).
Nu orice căldură este căldura Duhului. Uneori, este o căldură generată de focul temperamentului şi al pasiunii. Dumnezeu nu-Şi are locul acolo. Oh, trebuie să avem Cuvântul iluminat de Duhul ca un foc închis în oasele noastre! Aceasta este energia divină pe care cerul aşteaptă să o

ofere.
Focul se răspândeşte cu repeziciune
Da, focul se răspândeşte, uneori spre rău, aşa cum s-a întâmplat în marele incendiu din Chicago, în 1871, când, în câteva ore, focul a distrus mai mult de şaptesprezece mii de clădiri, lăsând fără adăpost o sută de mii de oameni, dar şi spre bine, cum este în situaţia ciumei sau a altor boli contagioase, când focul este folosit pentru a curăţa locurile atinse, care nu ar putea să fie anihilate în altă modalitate.
Aşa cum am văzut în Matei 3,10-12, focul este folosit ca simbol al puterii curăţitoare a Duhului Sfânt şi, în acest sens, suntem mulţumitori că acel foc se răspândeşte cu adevărat, iar eu sunt convins că acest fapt se află la temelia expresiei: „Nu stingeţi Duhul". Cuvântul *stingeţi* presupune prezenţa focului şi ne poartă înapoi în zilele apostolice:
„Nişte limbi ca de foc au fost văzute împărţindu-se printre ei şi s-au aşezat câte una pe fiecare din ei" (Fapte 2,3).
BOTEZUL CU FOC

Aceasta a fost împlinirea făgăduinţei din Fapte 1,8: „Ci voi veţi primi o putere când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria şi până la marginile pământului".
Puterea focului Duhului Sfânt este pentru slujire şi pentru mărturisire. Ea curăţă viaţa noastră, pregătindu-ne să fim nişte mijloace prin care Duhul Sfânt să Se poată revărsa în slujirea pentru alţii. Nu este de niciun folos să cerem puterea Duhului Sfânt pentru noi înşine doar pentru a folosi binecuvântările ei în viaţa noastră. Oh, nu! Ea este dată pentru slujire. Acesta este scopul focului ceresc. Când acest foc al Duhului Sfânt vine la noi şi nu îşi găseşte exprimarea în slujire, noi stingem Duhul Sfânt. Acest foc este dat pentru slujire cu tot sufletul. Eu cred într-o slujire care este însufleţită de focul ceresc, şi nu de un foc obişnuit.
Apostolii au avut nevoie şi au primit botezul cu Duhul Sfânt. La fel de vrednic

de dorit, de necesar şi de imperativ este şi pentru noi cei de astăzi. Cum putem să-l primim? întocmai cum l-au primit apostolii -recunoscându-ne nevoia, crezând că înseamnă pentru noi tot ce a însemnat pentru ei, dorindu-l la fel de stăruitor şi continuând să ne rugăm cu temeinicie, fiind pe deplin supuşi voinţei lui Dumnezeu, ajungând uniţi şi aşteptându-l. Botezul cu foc este primit la fel cum este primit botezul cu apă. Pentru a fi botezată cu apă, o persoană trebuie mai întâi să dorească lucrul acesta. Apoi, trebuie să meargă la cineva calificat să boteze cu apă şi să se lase în mâinile sale spre a fi botezată. Noi trebuie să facem la fel pentru a fi botezaţi cu foc. O singură persoană este calificată să ne boteze cu foc. Acea persoană este Isus însuşi! El are prerogativa aceasta în exclusivitate şi nu a delegat-o niciodată altcuiva. El aşteaptă să ne boteze cu foc. Vom merge noi la El?

Rezistenţi la foc pentru ziua lui Dumnezeu

Se spune că, în urmă cu mulţi ani, în

vechea Dalmaţie, casele erau făcute din calcar bituminos, care este moale, uşor de modelat. Toată casa - ziduri, tavan, podea, acoperiş - era făcută din acest material.

Totuşi, când era gata, casa nu putea fi locuită, din cauza mirosului puternic de bitum. Construcţia era finalizată prin ardere. Ardea, şi ardea asemenea cărbunelui, iar focul ardea bitumul din porii pietrei, până când tot ce era inflamabil se transforma în gaz şi fum, iar flăcările se stingeau din lipsă de combustibil.
Atunci, casa era terminată şi arăta ca marmura albă, frumoasă, curată şi bună de locuit. Mai târziu, dacă izbucnea un incendiu, ea nu ardea, pentru că nu mai exista nimic inflamabil în ea. Era rezistentă la foc.
Prin natura noastră şi prin îngăduinţa de sine, şi noi suntem plini de material inflamabil, îmbibaţi cu bitumul păcatului. în focul mistuitor din marea zi de pe urmă,

toate aceste elemente vor fi arse în nimicirea veşnică. Singura cale de a scăpa este să fim mistuiţi acum prin botezul cu foc şi, în felul acesta, să fim făcuţi rezistenţi la foc şi pregătiţi pentru ziua când totul va arde ca un cuptor. în felul acesta, putem să ajungem nişte temple frumoase în care Dumnezeu să locuiască veşnic.

în zilele pionierilor, când oamenii locuiau în preeriile întinse, uneori vedeau câte un foc venind pe câmpie şi nimicind tot ce îi stătea în cale. Ştiau că, într-o oră sau două, aveau să fie înconjuraţi de foc. Atunci, aprindeau un foc pe care îl trimiteau în întâmpinarea valului care se apropia, rostogolindu-se pe întinsul câmpiei. în cele din urmă, focurile se întâlneau, se ridicau spre cer într-o izbucnire de furie, iar apoi se stingeau din lipsă de combustibil.

Eu vreau să se întâmple chiar aşa, voi nu? Vreau să fiu curăţit de păcat şi de zgura care este în viaţa mea. Vreau să fiu iluminat prin adevărul deplin al lui

Dumnezeu şi să fiu un creştin luminos pentru El. Vreau ca inima mea rece să fie încălzită, aprinsă, de Duhul Său Sfânt. Vreau puterea întăritoare a lui Dumnezeu în viaţa mea, aşa încât, oriunde voi merge, ceilalţi oameni să se aprindă şi flacăra cerească să se răspândească.
Rugăciunea fiecăruia dintre noi să fie: Binecuvântate Doamne, fă-Ţi lucrarea minunată în viaţa mea consacrată! Arde păcatul care pândeşte. Curăţă toată robia şi întinarea eului. Umple-mă şi pregăteşte-mă cu prezenţa Ta radioasă şi plină de slavă şi trimite-mă ca flacără pentru a ilumina şi încălzi viaţa înfrigurată de păcat a celorlalţi bărbaţi si femei.

CAPITOLUL 1 7

UNTDELEMNUL CEL MAI IMPORTANT

„Atunci, împărăţia cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care şi-au luat candelele şi au ieşit în întâmpinarea mirelui. Cinci din ele erau nechibzuite şi cinci, înţelepte. Cele nechibzuite, când şi-au luat candelele, n-au luat cu ele untdelemn, dar cele înţelepte, împreună cu candelele, au

luat cu ele şi untdelemn în vase. Fiindcă mirele zăbovea, au aţipit toate şi au adormit. La miezul nopţii, s-a auzit o strigare: 'Iată mirele, ieşiţi-i în întâmpinare!' Atunci, toate fecioarele acelea s-au sculat şi şi-au pregătit candelele. Cele nechibzuite au zis celor înţelepte: 'Daţi-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelele'. Cele înţelepte le-au răspuns: 'Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă, ci mai bine duceţi-vă la cei ce vând untdelemn şi cumpăraţi-vă'. Pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit mirele: cele ce erau gata au intrat cu el în odaia de nuntă şi s-a încuiat uşa. Mai pe urmă, au venit şi celelalte fecioare şi au zis: 'Doamne, Doamne, deschide-ne!' Dar el, drept răspuns, le-a zis: 'Adevărat vă spun că nu vă cunosc!' Vegheaţi dar, căci nu ştiţi ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului" (Matei'25,1-13).
Isus încă era cu ucenicii Săi pe Muntele Măslinilor. Tocmai rostise profeţia uimitoare din Matei 24, care deţine un loc

unic în sentimentele, credinţa şi învăţăturile adventiştilor de ziua a şaptea. Acum, începuse să spună parabola fecioarelor înţelepte şi neînţelepte din capitolul 25. Este esenţial să ne aducem aminte că pasajul din capitolul 24 face parte din aceeaşi cuvântare ca şi cel din capitolul 25, deşi nu întotdeauna ne gândim să facem legătura între cele două. Scopul evident al acestei parabole este de a întări învăţătura spirituală practică din partea precedentă a cuvântării, pentru că Hristos nu a

rostit acele profeţii uimitoare doar ca să fim informaţi din punct de vedere intelectual. Prin urmare, înţelegerea spirituală a parabolei celor zece fecioare este de o importanţă vitală pentru Biserica Rămăşiţei.

Imaginaţi-vă dacă doriţi acea scenă memorabilă: pe o parte, mai jos, se afla Cetatea Sfântă. La picioarele lui Isus se aflau versantul muntelui şi grădina

Chetsemani. în partea opusă, erau înălţimile golaşe ale Iudeii şi, dincolo de ele, orizontul cuprins de ceaţă al munţilor Moabului, care se opreau la malul estic al Mării Moarte.

Procesiunea răsăriteană a purtării candelelor

Soarele apusese dincolo de înălţimile vestice şi eşarfa roşiatică a ultimelor raze se risipise. Candelele aurii apăruseră pe cerul albastru, iar pe pământ se lăsase perdeaua umbrelor nopţii. Din locul în care se afla, micul grup a văzut de la distanţă o casă luminată unde se desfăşura o nuntă răsăriteană cu procesiunea ei de purtare a candelelor. Era obiceiul ca nunţile răsăritene să aibă loc noaptea şi, pentru că în acele zile nu existau lumini pe străzile cetăţilor, fiecare persoană trebuia să poarte propria candelă.

Printre iudei, era obiceiul ca mirele să plece de la casa lui pentru a o lua pe mireasă de la casa tatălui ei, probabil, dintr-un alt sat, întorcându-se cu ea la casa lui, unde avea loc ospăţul de nuntă.

Mirele pornea în această călătorie memorabilă după apusul soarelui, împreună cu un grup de tineri, şi continua prin întuneric.
în apropierea casei miresei, aştepta un grup de fecioare, de obicei în număr de zece, care îl întâmpinau cu candele sau torţe aprinse. Această procesiune nocturnă, cu lămpile de sărbătoare aprinse, era întotdeauna o aşteptare bucuroasă. Mireasa era însoţită la casa mirelui, unde era pregătit un ospăţ mare. în acea noapte remarcabilă a cuvântării Domnului pe Muntele Măslinilor, se desfăşura o asemenea procesiune a luminilor. în timp ce Isus şi ucenicii priveau, unele candele au pâlpâit şi s-au stins. Isus a folosit această imagine familiară şi impresionantă ca temei al unei învăţături spirituale solemne pentru Biserica Rămăşiţei. Fecioarele care aşteptau nu ştiau ora precisă când avea să sosească mirele, dar ştiau că

avea să vină în noaptea aceea. în timp ce aşteptau, s-au aşezat din cauza oboselii şi somnolenţei.
Deodată, pe la miezul nopţii, în situaţia observată, mirele a fost văzut venind, spre bucuria celor pregătite, dar spre consternarea celor nepregătite. Prin urmare, Isus a folosit întâmplarea spre a ilustra ce va însemna venirea Sa pentru aceia care spun că-L aşteaptă. în consecinţă, acesta este un adevăr prezent de proporţii copleşitoare pentru Biserica Rămăşiţei.
Parabola este scurtă - numai treisprezece versete. Totuşi ea este uimitoare prin caracterul cuprinzător. Ea începe cu adverbul „atunci", care Ie-a atras atenţia. Acesta este cuvântul-cheie pentru aplicaţie. El indică împlinirea finală. Hristos tocmai îi îndemna pe ucenici să vegheze şi să fie gata, pentru că „Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiţi" (Matei 24,44). El vorbise despre două categorii de credincioşi aşteptători din lume: „înţelepţi" şi „răi" şi despre

modalitatea în care, pentru cei din cea de a doua categorie, va veni neaşteptat şi nimicitor. Prin urmare, timpul aplicaţiei este chiar înainte de cea de A doua venire a Sa. Indiscutabil, aceasta este perioada la care se face referire. Ca o dovadă spre confirmare, aş prezenta următoarea declaraţie clară din scrierile lui Ellen G. White:

„Am făcut referire adesea la parabola celor zece fecioare, dintre care cinci erau înţelepte şi cinci neînţelepte. Această parabolă s-a împlinit şi se va împlini până la ultima literă, deoarece are o aplicaţie specială pentru timpul acesta şi, asemenea soliei îngerului al treilea, s-a împlinit şi va continua să fie un adevăr prezent până la încheierea timpului. în parabolă, zece fecioare au avut candele, dar numai cinci au avut untdelemn de rezervă, cu care să-şi păstreze candelele arzând. Aceasta reprezintă starea bisericii. Şi cei înţelepţi, şi cei neînţelepţi au Biblii şi tuturor li s-au oferit mijloacele harului, dar mulţi nu preţuiesc faptul că trebuie să aibă

ungerea divină... Numele 'fecioare neînţelepte' reprezintă caracterul acelora care nu au lucrarea adevărată a Duhului Sfânt în inimă. Venirea lui Hristos nu le schimbă pe cele neînţelepte în înţelepte... Starea bisericii reprezentată de fecioarele neînţelepte exprimă starea laodiceeană". - în *Review and Herald,* 19 august 1890

204

VENIREA MÂNGÂIETORULUI

Untdelemnul - testul suprem

Este un fapt solemn şi recunoscut că în lume sunt doar două clase: creştini şi lumeşti, cei adevăraţi şi cei falşi, oile şi caprele, grâul şi neghina, cei mântuiţi şi cei pierduţi. Totuşi parabola face încă o deosebire, de data aceasta, între cei care se declară creştini. Ea îi împarte în înţelepţi şi neînţelepţi, pregătiţi şi nepregătiţi, veghetori şi neveghetori, adevăraţi şi aparenţi, veritabili şi falşi. Concluzia inevitabilă este că ne aflăm şi ne vom afla fie într-o clasă, fie în alta. Hristos recunoaşte numai două. Nu există o a treia grupă. El nu S-a schimbat de

când a prezentat această parabolă.
Cei din ambele grupe mărturisesc a aştepta revenirea Duhului lor. Prin urmare, toţi sunt adventişti, într-un sens mai larg al cuvântului. Trăsăturile exterioare sunt foarte asemănătoare. Ambele grupe sunt reprezentate de fecioare - chemate la curăţie şi mărturisind o credinţă adevărată. Ambele au candele, lumină şi vase. Ambele au auzit chemarea. Toate zece aşteaptă revenirea Domnului lor. Toate par să „aştepte" în noaptea ultimului ceas al nopţii pământului. Pentru un timp, nu se vede nicio deosebire.
„Candela" este cu claritate Cuvântul, deoarece „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea" (Psalmi 119,105). Acest dar preţios este împărtăşit de cele două grupe. Ambele au fitilul mărturisirii de credinţă. Tot aşa, toţi cei din aceste grupe sunt membri ai bisericii adevărate, având cunoaşterea iluminatoare a Scripturii. Cât de mare este nevoia noastră după lumina Scripturii!

Se povesteşte despre un om din Camarvonshire, Wales. Pe când mergea pe munte, într-o noapte furtunoasă, i-a fost aşa de frig încât şi-a pus lampa sub pelerină pentru a se încălzi. Credea că luna strălucea suficient pentru ca el să-şi poată urma drumul fără lampă. Deodată, o rafală de vânt i-a suflat pelerina, şi lumina i-a arătat că se afla pe marginea unei cariere de piatră adânci. în clipa următoare, ar fi căzut în prăpastie. S-a retras îngrozit şi puteţi fi siguri că nu şi-a mai acoperit lampa. Mulţumim lui Dumnezeu pentru razele clare ale Cuvântului. Fie ca ele să strălucească tot mai puternic cu cât noaptea este mai întunecată şi pericolele de pe cale sunt mai multe.

UNTDELEMNUL CEL MAI IMPORTANT

205

Aceste zece fecioare au auzit toate solia venirii Domnului şi au răspuns, fiind, în esenţă, corecte din punct de vedere doctrinar. Cele două grupe nu sunt deosebite ca bune şi rele, ci „înţelepte" şi

„neînţelepte". Hristos spune că lipsa de înţelepciune a celor neînţelepte a constat în lipsa de untdelemn. Ele aveau candele şi fitiluri, dar nu aveau untdelemn suficient. Ele purtau numele, dar le lipsea o calificare esenţială pentru a-1 întâmpina pe mire. Pe de altă parte, înţelepciunea celor înţelepte consta în faptul că aveau untdelemn suficient.

învăţăturile solemne care vor ieşi la iveală pe măsură ce urmărim trăsăturile semnificative ale acestei parabole trebuie tratate cu foarte multă seriozitate de biserica din timpul acesta. Cele neînţelepte cred că cele înţelepte sunt prea preocupate de problema untdelemnului. Nu luminează candelele lor suficient de strălucitor? Oricum, mirele va veni curând, gândesc ele, şi va fi untdelemn din abundenţă până la sfârşit. Chiar dacă vor rămâne fără untdelemn, vor putea să obţină cu uşurinţă mai târziu. Repet: cele neînţelepte au toate celelalte lucruri, dar nu acest untdelemn. De asemenea, faptul care le face pe cele

înţelepte să fie pregătite este doar acest untdelemn, în timp ce lipsa acestuia le face pe cele neînţelepte să fie nepregătite.

Simbolismul untdelemnului

Untdelemnul simbolizează Duhul Sfânt. Fără Duhul lui Dumnezeu, cunoaşterea Cuvântului nu are o valoare reală, indiferent cât de corectă ar fi înţelegerea noastră. Cineva poate să fie familiarizat cu toate poruncile, învăţăturile, făgăduinţele şi profeţiile lui, dar, dacă toate acestea Duhul Sfânt nu le aplică în viaţă, caracterul omului nu este schimbat. Teoria este inutilă fără aplicarea ei.

Nu trebuie să dispreţuim sau să depreciem lucrurile exterioare, cu excepţia faptului că sunt nişte înlocuitoare ale realităţilor interioare. Totuşi cele neînţelepte s-au uitat la aparenţe şi au fost amăgite. Să nu uităm, lucrurile exterioare nu înseamnă nimic pentru Dumnezeu, dacă nu sunt egalate de realităţile interioare. în acest fapt constă pericolul. Nu este suficient să aşteptăm împreună cu biserica, şi nici chiar în biserică. Simpla

mărturisire de credinţă este doar un spectacol al

drumului spre pierzare. Ea se aseamănă cu penele şi podoabele cailor negri ai dricurilor vechi folosite cu ani în urmă pentru a-i duce pe cei decedaţi la cimitir. Prin urmare, testul decisiv nu este că fecioarele neînţelepte sunt lipsite de candele sau fitiluri, ci că ele nu au untdelemn suficient. Aceasta era natura lipsei lor de înţelepciune. Ele aveau echipamentul exterior, dar neglijau miezul acestuia. Ele erau mulţumite cu lucrurile superficiale. Ele întruneau cerinţele sub aspectul mecanic, dar le lipsea dinamicul spiritual. într-un fel, acest fapt este mai tragic decât a nu face nicio mărturisire de credinţă.
Fecioarele neînţelepte nu erau ipocrite. Ele erau adevărate şi serioase în felul lor. Ele nu erau lipsite de evlavie. Fără îndoială, ele aveau un respect sincer faţă de adevăr. Erau atrase de el, dar nu

fuseseră preocupate să obţină lucrul esenţial.
Cât de solemn este gândul acesta! Pot să existe o înaltă mărturisire şi o credinţă corectă. Cineva poate să fie botezat, să ia parte cu regularitate la Cina Domnului, să fie membru al Societăţii de Misionari Voluntari, al Şcolii de Sabat ori al bisericii sau poate să fie un pastor hirotonit, şi totuşi să fie lipsit de Duhul Sfânt, şi astfel să se afle printre aceia care sunt numiţi de Dumnezeu „neînţelepţi" din cauză că nu sunt pregătiţi şi care, în cele din urmă, pot să fie pierduţi. Gândul că este posibil ca *eu* să mă aflu printre cei neînţelepţi mă tulbură.
Este îngrozitor să fii suficient de creştin pentru a-ţi înşela inima, suficient pentru a te amăgi cu o siguranţă falsă, suficient pentru a-i inspira cuiva o convingere falsă, suficient pentru a-ţi pierde sufletul. Totuşi aşa s-a întâmplat cu fecioarele neînţelepte, cărora le lipsea untdelemnul.
Să ne aducem aminte: Studiul biblic intens nu înlocuieşte Duhul Sfânt, activitatea

frenetică nu va compensa niciodată lipsa Duhului Sfânt, sacrificiile extreme nu vor fi suficiente. Trebuie să avem untdelemnul ceresc, altfel, totul este zadarnic. Aceasta este declaraţia solemnă a lui Hristos, nu este a mea. Fecioarele neînţelepte păreau corespunzătoare, totuşi, din cauza lipsei de untdelemn, în cele din urmă au fost lăsate afară.
„Candela" folosită la procesiunile acelor nunţi străvechi era prinsă de vârful unui băţ. Ea era alcătuită dintr-un vas rotund pentru

untdelemn, în care era introdus fitilul, lumina fiind alimentată de untdelemn. Să presupunem că i-am spune unei candele: „Cum faci să oferi o lumină aşa de frumoasă?" Dacă ar avea glas, candela ar răspunde cu siguranţă: „Eu nu *ofer* nimic. Eu absorb tot timpul untdelemn prin fitilul meu însetat. Untdelemnul este cel care dă lumina".
Aşa este. Dacă fitilul uscat al mărturisirii

noastre ar fi îmbibat în untdelemnul Duhului, nu ne-am putea opri din strălucit. Numai în felul acesta putem să luminăm lumea în timpul strigătului cu glas tare. Dumnezeu vrea să luminăm în noapte spre a-l spune bun venit Mirelui. Cât de adevărate şi de oportune sunt cuvintele înţeleptului: „înţelepciunea este cu atât mai de folos decât nebunia, cu cât este mai de folos lumina decât întunericul" (Eclesiat 2,13)!

Untdelemnul ca iluminator

Cât de potrivită este imaginea „untdelemnului" folosită pentru a simboliza Duhul Sfânt! în primul rând, untdelemnul este un *iluminator,* aşa cum reiese, de exemplu, din Exod 25,6: „Untdelemn pentru sfeşnic". Vă veţi aduce aminte de imaginea figurativă impresionantă din Zaharia 4: sfeşnicul de aur, cu vasul cu untdelemn aflat deasupra, cele şapte candele şi cele şapte ţevi care purtau continuu untdelemnul de la măslini pentru lumina candelelor. Intenţia simbolică este descoperită cu claritate şi literal în versetul

şase: „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oştirilor!" Nu este o intenţie greşită. Duhul Sfânt este sursa luminii. Duhul este acest untdelemn pe care trebuie să-l avem.
Alimentarea trebuie să fie continuă, altfel, va veni întunericul. Fluxul trebuie să fie neîntrerupt. Păcatul este cel care înfundă conducta. Frate, soră, este sfeşnicul vostru în legătură cu măslinii, aşa încât alimentarea să fie neîntreruptă? Dumnezeu nu plănuieşte ca lumina noastră să fie intermitentă, arzând slab sau stingându-se, ci trebuie să fie strălucitoare, deplină şi constantă. Să ne aducem aminte de avertizarea solemnă adresată bisericii: „Altfel, voi veni la tine şi-ţi voi lua sfeşnicul din locul lui dacă nu te pocăieşti" (Apocalipsa 2,5). Acest lucru înseamnă o întrerupere fatală şi inevitabilă a conductei, astfel încât untdelemnul încetează să curgă, iar lumina spirituală se stinge.

Dumnezeu să ne ferească de o asemenea catastrofă. El plănuieşte ca poporul Rămăşiţei să aibă atât lumină pentru sine, cât şi să fie o sursă de lumină statornică pentru ceilalţi. Despre Israelul din vechime, chiar înainte de Exodul din Egipt, este scris: „în locurile unde locuiau toţi copiii lui Israel, era lumină" (Exod 10,23), şi acest lucru avea loc în mijlocul întunericului dens care acoperea Egiptul, tipic pentru întunericul spiritual din lumea de astăzi. Aceasta este lumina de care avem nevoie - lumina sfinţeniei, a iubirii, blândeţii, neprihănirii şi credincioşiei Duhului Sfânt. Da, avem nevoie de „ajutorul Duhului lui Isus Hristos" (Filipeni 1,19).

Simbolul consacrării si al vindecării

De asemenea, untdelemnul este prezentat şi ca simbol al *consacrării.* în Scriptură, sunt două sute două referiri la untdelemnul pentru ungere. Prin ungere, un lucru era pus deoparte pentru o chemare, sau o utilizare sfântă. Ritualul

mozaic a fost plin de îndrumări cu privire la acest fapt.
Untdelemnul pentru ungerea preoţilor şi a sanctuarului reapare chiar în Numele lui Hristos, care înseamnă „Cel Uns", şi în declaraţia Sa: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea şi orbilor, căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsaţi" (Luca 4,18). Apostolul Pavel ne informează despre natura acelei ungeri cu Duhul Sfânt: „Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt şi cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine şi vindeca pe toţi cei ce erau apăsaţi de diavolul, căci Dumnezeu era cu El" (Fapte 10,38). Acesta era untdelemnul.
Va fi de folos să citim pe scurt despre aplicarea ungerii cu untdelemn în vremurile străvechi:
„Cu el să ungi cortul întâlnirii şi chivotul mărturiei, masa şi toate uneltele ei, sfeşnicul şi uneltele lui, altarul tămâierii,

altarul arderilor de tot cu toate uneltele lui şi ligheanul cu piciorul lui. Să sfinţeşti aceste lucruri, şi ele vor fi preasfinte, oricine se va atinge de ele va fi sfinţit. Să ungi de asemenea pe Aaron şi pe fiii lui şi să-i sfinţeşti, ca să fie în slujba Mea ca preoţi" (Exod 30,26-30).

Sanctuarul şi toate obiectele din el erau consacrate, iar preoţii, de asemenea. împăraţii erau consacraţi în acelaşi fel. în 1 Samuel 16,1 3, citim:
„Samuel a luat cornul cu untdelemn şi l-a uns în mijlocul fraţilor lui. Duhul Domnului a venit peste David, începând din ziua aceea şi în cele următoare".
Observaţi că ungerea era legată inseparabil de Duhul Sfânt. Tot aşa, credincioşii lui Hristos trebuie să fie preoţi şi împăraţi (Apocalipsa 1,6; 5,10). Noi, de asemenea, trebuie să fim mai întâi unşi cu undelemnul sfânt. Oh, este acest untdelemn asupra noastră? Porunca divină este: „Fiţi plini de Duh". întrebarea

divină este: „Aţi primit Duhul Sfânt?" Să nu ne îndepărtăm de faptul că această ungere trebuia să-i sfinţească. în Levitic 8,10-12, citim:
„Moise a luat untdelemnul pentru ungere, a uns sfântul locaş şi toate lucrurile care erau în el şi Ie-a sfinţit. A stropit cu el altarul de şapte ori şi a uns altarul şi toate uneltele lui,-şi ligheanul cu piciorul lui, ca să le sfinţească. Din untdelemnul pentru ungere a turnat pe capul lui Aaron şi l-a uns, ca să-l sfinţească".
în ritualul străvechi, capul, mâinile şi picioarele leprosului curăţit, la fel ca preotul consacrat, erau atinse cu untdelemnul sfinţitor, ca simbol al consacrării faţă de Dumnezeu. Să citim în Levitic 14,1 7.18:
„Din untdelemnul care-i mai rămâne în mână, preotul să pună pe marginea urechii drepte a celui ce se curăţeşte, pe degetul cel mare al mâinii drepte şi pe degetul cel mare al piciorului drept, deasupra sângelui de la jertfa pentru vină. Iar untdelemnul care-i mai rămâne în

mână, preotul să-l pună pe capul celui ce se curăţă, şi preotul să facă ispăşire pentru el înaintea Domnului".

Totuşi să observăm cu claritate din context că mai întâi era aplicat sângele, şi apoi untdelemnul - aceasta este ordinea divină. Capul este sediul gândirii. El reprezintă mintea. Mâna este un simbol al acţiunii şi al slujirii. Piciorul indică felul de vieţuire. Noi trebuie să „umblăm în Duhul" şi să trăim „în Duhul". Apoi, urechea era unsă pentru ascultare. Acest lucru înseamnă pur şi simplu: „Doamne, Te voi asculta, voi lucra şi voi trăi pentru Tine".

După aceea, restul untdelemnului era turnat pe cap, curgând din plin deasupra persoanei. Acest untdelemn era

stors din măsline, prin zdrobire. Oh, a fost nevoie de zdrobirea pe Golgota, pentru a se asigura venirea Duhului. Să nu uităm niciodată faptul acesta.

Interdicţii cu privire la untdelemn
Să observăm, de asemenea, că erau nişte limitări şi interdicţii bine definite cu privire la folosirea acestui untdelemn al consacrării:
„Să vorbeşti copiilor lui Israel şi să le spui: 'Acesta îmi va fi untdelemnul pentru ungerea sfântă, printre urmaşii voştri. Să nu se ungă cu el trupul niciunui om şi să nu faceţi un alt untdelemn ca el după aceeaşi întocmire, el este sfânt, şi voi să-l priviţi ca sfânt. Oricine va face un untdelemn ca el sau va unge cu el pe altul va fi nimicit din poporul lui'" (Exod 30,31-33).
Mai întâi, nu trebuia să fie folosit asupra cărnii. Dumnezeu nu unge păcatul. De asemenea, nu trebuia să fie folosit pentru străini, pentru aceia care sunt fără speranţă şi fără Dumnezeu (Efeseni 2,12). Nimeni nu avea voie să imite acest untdelemn sfânt. Dumnezeu simte repulsie faţă de înlocuitorii omeneşti veniţi din puterea firii, care sunt doar nişte imitaţii false ale ungerii cu Duhul Sfânt. Să

ne ferim de a primi un înlocuitor în viaţa noastră.
Acest untdelemn divin este numit „untdelemn de bucurie" (Psalmi 45,7). De asemenea este untdelemnul de vindecare. Să ne aducem aminte de bunul samaritean: el a avut picioarele milei - pentru că a venit; el a avut ochii bunătăţii - pentru că a văzut; el a avut inima iubirii - pentru că a avut simpatie; el a avut mâini ale ajutorării - pentru că l-a ridicat pe cel căzut; el a avut renunţare la sine - pentru că l-a pus pe măgarul lui; el a avut darul susţinerii - pentru că l-a dus la un han; el a avut spiritul previziunii - pentru că a asigurat nevoile viitoare. Totuşi, mai presus de toate, el a aplicat untdelemnul vindecător pe rănile omului aflat în nevoie. Aceasta, de asemenea, este lucrarea binecuvântată a Duhului Sfânt. „Aşa eraţi unii din voi! Dar aţi fost spălaţi, aţi fost sfinţiţi, aţi fost socotiţi neprihăniţi, în Numele Domnului Isus Hristos şi prin Duhul Dumnezeului nostru" (1 Corinteni 6,11). Spălaţi, îndreptăţiţi, sfinţiţi! Ce

prevedere
plină de slavă are Dumnezeul nostru! Aşa este untdelemnul care le lipsea fecioarelor din noaptea aceea - duhul iluminării, al consacrării, al sfinţirii, al vindecării.

Timpul de adormire a lumii

Vai, ce păcat! Pentru că mirele a întârziat, toate fecioarele, înţelepte şi neînţelepte, „au aţipit şi au dormit". Ambele greşiseră - cele neînţelepte în falsul simţământ de siguranţă, cele înţelepte în amorţeala spirituală. în felul acesta, parabola accentuează efectul întârzierii Mirelui, deşi acesta este doar un gând secundar. Chiar dacă întârzie, El va veni, când ele nu se vor aştepta. El nu va întârzia peste timpul stabilit. Avem această făgăduinţă inegalabilă:

„lată, Domnul Dumnezeu vine cu putere şi porunceşte cu braţul Lui. lată că plata este cu El, şi răsplătirile vin înaintea Lui" (Isaia 40,10).

„Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinţei Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi şi doreşte ca

niciunui să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă. Ziua Domnului însă va veni ca un hoţ. în ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cereşti se vor topi de mare căldură şi pământul, cu tot ce este pe el, va arde" (2 Petru 3,9.10).

Acesta este timpul de adormire a lumii, când oamenii sunt cuprinşi de o dorinţă indescriptibilă de a se odihni. Relaxarea spirituală şi somnolenţa, ca o amorţeală copleşitoare, s-au abătut asupra lumii. Această somnolenţă care a atins Biserica Rămăşiţei nu este o renunţare la credinţă, ci mai degrabă o relaxare a aşteptării hotărâte a apropierii grăbite a revenirii lui Hristos. Credinţa adventistă este pusă la încercare tocmai în acest timp de aşteptare.

Să observăm că atât fecioarele înţelepte, cât şi cele neînţelepte au „aţipit" şi au „adormit". în limba greacă sunt cuvinte diferite. *Au aţipit* înseamnă mai degrabă că au moţăit şi au ajuns somnolente. Este stadiul iniţial. Fără îndoială, cele înţelepte *au aţipit,* iar cele neînţelepte *au adormit.*

Prima este o stare de letargie pe jumătate involuntară, cea de a doua este o cedare conştientă şi deliberată.
La miezul nopţii, târziu şi întuneric - acea oră de somn adânc şi de pericol al unei surprize fatale - mirele a venit. întârzierea, aţipirea şi

miezul nopţii se întrepătrund. Apoi, vine avertizarea unui străjer conştiincios. Strigătul este dat de cineva care nu a adormit: „lată, mirele vine, ieşiţi-i în întâmpinare". Strigătul este subit şi neaşteptat, dar este auzit de toţi cei care dorm, şi toţi sunt treziţi din somnolenţa lor. Ambele grupe sunt luate prin surprindere, iar cele neînţelepte sunt total nepregătite. Acesta este anunţul plin de autoritate şi toţi trebuie să răspundă la convocare fără nicio întârziere.
Când Hristos vine, trebuie să fim pregătiţi să-Lîntâmpinăm. Venirea Domnului va fi testul mărturisirii noastre de credinţă. în acea criză, caracterul şi experienţa interioară sunt date pe faţă.

Lipsa fatală de untdelemn

Toate fecioarele sunt treze. Toate îşi aprind candelele, şi cele neînţelepte, şi cele neînţelepte. Ele fac toate pregătirile omeneşti necesare şi posibile şi toate luminează. Ambele categorii par să se poarte la fel. Parabola este menită să arate cum cele nepregătite pot să fie confundate până la sfârşit cu cele pregătite. Totuşi, acum, deosebirea reală ajunge să fie vizibilă. Fără a fi conştiente de starea lor reală, cele neînţelepte au o încredere zadarnică în pregătirea lor. Deodată, cu dezamăgire, văd că flacăra candelelor lor se micşorează şi pâlpâie. Ele strigă: „Ni se sting candelele" (versetul 8) - şi chiar în momentul crucial.

Acesta este faptul care le descoperă lipsa lorfatală. Nu este suficient ca lămpile să trimită o rază de lumină astăzi. Ele trebuie să lumineze în timpul de necaz, când nu vom mai avea niciun Mijlocitor.

Prin Duhul Sfânt, Hristos în noi este singura nădejde a slavei. Acesta este adevărul cel mai important pe care trebuie

să-l învăţăm în calitate de adventişti de ziua a şaptea. Cu inima amăgită de sentimentul siguranţei, cele neînţelepte nici nu au visat pericolul în care se aflau. Ele au fost trezite din letargie numai pentru a-şi da seama de lipsa lor înspăimântătoare. Ele au crezut că sunt bine, dar au descoperit, cu o groază de nedescris, că erau întru totul greşite. Deosebirea radicală a fost lipsa untdelemnului Duhului Sfânt. Forma era acolo, dar lipsea Duhul. Candela era acolo, dar untdelemnul era pe punctul de

a se epuiza. Biblia era citită, rugăciunile se înălţau, mişcarea religioasă era menţinută. Le mergea numele că trăiesc - dar erau moarte! Erau asemenea trupului încremenit al unui gardian roman găsit în săpăturile arheologice ale oraşului Pompei, îmbrăcat cu armură şi coif şi cu degetele osoase strângându-şi sabia - dar mort. Sau asemenea vasului morţii, găsit plutind în Arctic, cu un cârmaci mort la

cârmă, un comandant mort cu jurnalul în faţă şi cu marinari morţi pe punte - o epavă a morţii.
Ce ar fi trebuit să facă aceste fecioare neînţelepte? Ele au izbucnit într-un val de lacrimi şi mânie. Cu frenezie, le-au rugat pe cele înţelepte să le împlinească lipsa. „Fie-vă milă, daţi-ne din untdelemnul vostru", se rugau ele. Prea târziu, ele văd că untdelemnul era cel mai important. Prea târziu, îşi descoperă greşeala tragică. Da, vine ziua când cei nepregătiţi vor căuta cu frenezie ajutor din partea celor pregătiţi. Se apropie cu repeziciune ora când unii din biserică vor apela la mila acelora pe care acum îi consideră agitaţi şi extremişti.
Totuşi va fi întru totul zadarnic. Omul poate să ofere candela şi fitilul. Cu alte cuvinte, poate să-i înveţe pe alţii din Biblie, dar nu poate să dea untdelemnul, Duhul Sfânt. Aceasta este prerogativa lui Dumnezeu în exclusivitate. Nu este de niciun folos să cauţi vreun prieten sau un predicator pentru acest dar ceresc.

Fiecare trebuie să meargă la aceeaşi Sursă. Fiecare etapă a mântuirii se desfăşoară între om şi Dumnezeu. „Dar nu pot să se răscumpere unul pe altul, nici să dea lui Dumnezeu preţul răscumpărării" (Psalmi 49,7).
Când cele înţelepte au refuzat, această parte a parabolei, care ia forma unui dialog între fecioarele neînţelepte şi cele înţelepte, arată simplu că nimeni nu are o cantitate suplimentară pe care să o poată transfera altuia. Cu referire la Duhul Sfânt, nimeni nu poate suplini lipsa altuia. Pur şi simplu, nu este transferabil. Alimentarea este directă între Dumnezeu şi suflet. Faptul că unul are untdelemn nu înseamnă că îl poate transmite altuia în sens exterior. El trebuie să fie experimentat în interior.
Fecioarele neînţelepte au crezut evident într-o împărtăşire comună a rezervelor, un stoc comun care le va ajuta cumva să reuşească. Totuşi aceasta a fost o concepţie falsă. Nimeni nu va fi dus în port pe creasta

unui val general. Unii vor fi la fel de uscaţi precum lâna lui Ghedeon, înconjuraţi în toate părţile de rouă Ploii târzii.
Untdelemnul trebuie să fie obţinut la timp
Avem nevoie de untdelemn. Dorim să avem untdelemn. Trebuie să avem cu toţii untdelemn. Nu putem să facem nimic fără el. Nu ar fi mai bine să ne ocupăm fiecare de nevoia noastră cea mai mare, amintindu-ne că este o problemă individuală? Această nevoie sfântă nu este transferabilă, aşa cum nimeni nu poate să treacă în locul altuia. „Dacă arfiîn mijlocul ei Noe, Daniel şi Iov, pe viaţa Mea-zice Domnul, Dumnezeu - că n-ar scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei şi-ar mântui sufletul prin neprihănirea lor" (Ezechiel 14,20). Fecioarele înţelepte nu au fost zgârcite, sau egoiste. Untdelemnul nu era al lor, ca să-l dea. Apoi, dacă cele înţelepte ar fi încercat să împartă, toate candelele s-ar fi stins.
Fecioarele neîntelepte şi-au aprins

candelele. Ele au vrut să cumpere. Erau disperat de dornice să recupereze pierderea ireparabilă. Totuşi miezul nopţii este un timp cât se poate de nepotrivit pentru a obţine lucrul pe care omiseseră să-l obţină în timpul favorabil. Untdelemnul sfânt poate fi obţinut de toţi, dar trebuie să fie obţinut din timp. Prin Hristos, poate fi obţinută rezerva deplină. Numai El este sursa. Totuşi, când ele s-au îngrijorat, era prea târziu.

Lipsa lor Ie-a adus groaza descurajării. Oh, cea de A doua venire a lui Hristos va face vizibilă această deosebire interioară. Cei dintr-un grup îşi ridică privirile, pentru că mântuirea lor s-a apropiat, ceilalţi sunt copleşiţi de o consternare de nespus, pentru că este nimicirea lor.

De unde pot să obţină untdelemnul? Nu de la oameni, nu de la biserică, nu din cărţi, nici măcar din Biblie (spun lucrul acesta cu respect), ci numai de la Dumnezeu. Totuşi atunci este prea târziu! în timp ce fecioarele neîntelepte caută cu frenezie să cumpere, cele înţelepte intră la

ospăţ, iar uşa este închisă - da, închisă pentru veşnicie, fără a mai fi deschisă vreodată. Situaţia acestor fecioare neînţelepte era la fel de disperată ca aceea a unei tinere femei lumeşti, care a întors spatele apelului unei prietene, spunând: „Doar atâta timp mai

vreau, atunci când voi simţi că am să mor, doar cât să spun: 'Doamne, mântuieşte-mă'". Totuşi, după ce a neglijat pregătirea sufletului, a fost chemată la odihnă pe neaşteptate, iar ultimele ei cuvinte, ca un strigăt de disperare, au fost: „Prea târziu, prea târziu".

Cele care au fost pregătite şi au avut untdelemn au intrat. Pregătirea lor a fost una interioară, nu exterioară. Nu a fost o pregătire formală. Cele neînţelepte nu şi-au dat seama că invitaţia va veni aşa de subit şi că va fi un interval aşa de micînainte ca „uşa să fie închisă". Ce cuvinte înspăimântătoare! Nu mai era nicio speranţă! Ele au bătut, dar nu au

primit niciun răspuns. S-au rugat: „Doamne, deschide-ne", dar El Ie-a răspuns: „Nu vă cunosc".
Să ne gândim bine la acele cuvinte. Ele sunt cele mai triste cuvinte care pot să ajungă vreodată la urechea omului. El nu le cunoscuse niciodată. Avuseseră o părtăşie limitată cu Duhul - dar nu locuirea deplină a lui Hristos în inimă, nu locuirea plină de slavă a Domnului, Duhul -, iar ele nu L-au cunoscut. Poate că ştim zece mii de lucruri despre Isus, dar nu L-am cunoscut niciodată. Nu putem să trăim fără Isus aici, şi să ne aşteptăm să trăim cu El în ceruri.
Fecioarele neînțelepte au fost lăsate să tremure în frig, pe strada pustie, în întunericul nopţii veşnice. Toată munca lor a fost pierdută şi toată pregătirea lor a fost nefolositoare, toate vegherea lor în orele reci şi întunecate a fost zadarnică. Erau afară împreună cu aceia care îl respinseseră pe Dumnezeu! Ce păcat de ele! De ce? Nu au avut *untdelemn*
Linia de separare

Vor fi mulţi care vor cere să intre şi să fie primiţi la ospăţul ceresc de nuntă, pe temeiul mărturisirii de credinţă şi al activităţii sârguincioase. Totuşi să ascultăm cuvintele Mântuitorului: „Odată ce Stăpânul casei Se va scula şi va încuia uşa, şi voi veţi fi afară şi veţi începe să bateţi la uşă şi să ziceţi: 'Doamne, Doamne, deschide-ne!' drept răspuns, El vă va zice: 'Nu ştiu de unde sunteţi'" (Luca 13,25). „Nu oricine-Mi zice: 'Doamne, Doamne!' va intra în împărăţia cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu, care este în ceruri. Mulţi îmi vor zice în ziua aceea:

'Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Şi n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?' Atunci le voi spune curat: 'Niciodată nu v-am cunoscut, depărta-ţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege'" (Matei 7,21-23).

Ei spun: „Nu am fost eu membru al Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea?"

„Nu mi-am făcut eu partea în toate campaniile pline de succes?" „Nu am fost eu instructor al Şcolii de Sabat?" „Nu am stat eu pe rândul din faţă şi am strigat adesea 'Amin'?" Nespus de tristă este dezamăgirea! Şi totul este aşa de inutil! A spune: „Doamne, Doamne" nu va deschide uşa, nici recitarea faptelor noastre bune nu va descuia porţile împărăţiei.
Cerul este un loc pregătit pentru oameni pregătiţi. Alţii nu sunt primiţi acolo. Acea pregătire va avea loc numai pentru aceia care se supun lucrării Duhului Sfânt, umplerii şi reumplerii continue cu Duhul Sfânt.
Suntem în miezul nopţii acestei lumi. întunericul spiritual este la fel de adânc precum iadul aşezat pe pământ. Deja am ajuns în ceasul prezis de profet: „Căci iată, întunericul acoperă pământul şi negură mare popoarele, dar peste tine răsare Domnul şi slava Lui se arată peste tine" (Isaia 60,2). Trăim într-un timp de somnolenţă, când amorţeala firii este

asociată cu anestezia înspăimântătoare a păcatului. Totuşi este şi timpul pentru strigătul cu glas tare, care se concentrează asupra pregătirii necesare pentru a-L cunoaşte pe Mirele ceresc.
Isus vine curând, vine deodată, repede şi pe neaşteptate. Suntem noi pregătiţi în conformitate cu cerinţa lui Dumnezeu?
Cum este candela noastră astăzi? Este ea aprinsă şi luminoasă? Oh, noi cântăm cu zel: „O frate, este candela aprinsă?"*
Acest lucru este bun atâta vreme cât merge bine, dar nu merge suficient de departe. Poate că există o flacără, dar untdelemnul este pe punctul de a se termina. „O frate, este untdelemn în vasul tău?" Acesta este cântecul pe care trebuie să-l cânte Biserica Rămăşiţei.
Ce putem spune despre untdelemnul din candelă? Dacă, astăzi, ar trebui să se tragă o linie de separare, în această oră, în această clipă, de care parte am fi găsiţi? Aceasta este cea mai importantă întrebare din
Un cântec adventist american (n. trad.).

lume. Fie ca Dumnezeu, în mila Sa infinită, să ne sensibilizeze şi să ne trezească din somn pe fiecare dintre noi.
Murillo, marele artist spaniol, a pictat un tablou minunat, care prezenta un călugăr aflat într-o chilie scriind. Pe chipul şi în atitudinea călugărului era ceva semnificativ. El scrisese toată viaţa, dar, înainte de a-şi încheia lucrarea, moartea venise să-l cheme. El s-a rugat să-i fie îngăduit timp pentru a-şi încheia lucrarea. I s-a acordat un timp precis.
Artistul îl pictează chiar după ce îşi apucase stiloul din nou şi îşi reluase munca. Intensitatea simţămintelor este redată prin fiecare linie a chipului palid şi stins. Acele buze vorbiseră cu moartea, iar ochii aceia priviseră veşnicia. O energie convulsivă îi marca postura, în timp ce scria. „Puterile lumii care vor veni" puseseră stăpânire pe sufletul lui.
Dumnezeu să ne dea o asemenea dorinţă hotărâtă în căutarea Duhului Sfânt, iar

recunoaşterea reală, tot mai mare, a nevoii şi căutarea resursei să fie un adevăr binecuvântat.

Obţineţi untdelemnul înainte de a fi prea târziu

Sfatul Domnului pentru noi cei de astăzi este: „Vegheaţi", ca nu cumva, din neglijenţă şi conformare lumească, să fiţi mulţumiţi cu teoria, să mergeţi odată cu valul, până când este prea târziu şi sunteţi luaţi de cascadă. înţelepciunea adevărată constă în a fi întotdeauna gata, în conformitate cu programul şi prevederile cerului. Lăudat să fie Dumnezeu că există o resursă divină pentru nedesăvârşirile noastre omeneşti!

Stăm faţă în faţă cu veşnicia. Când se afla pe drumul spre eşafod, Lordul William Russel şi-a scos ceasul şi i l-a dat medicului care îl însoţea. „Eşti amabil să iei ceasornicul meu şi să-l păstrezi? Nu mai am nevoie de el. Acum, am de a face cu veşnicia". Timpul nostru trece repede. Veşnicia vine curând. Suntem noi pregătiţi pentru această schimbare?

Cu câţiva ani în urmă, am călătorit cu vaporul de la Portland, Oregon, la San Francisco. A fost o călătorie prin furtună şi ceaţă, dar am ajuns în siguranţă şi am trecut prin Golden Gate în portul San Francisco. Un alt vapor care urma, dar venea dintr-un port diferit, s-a lovit de coasta unei stânci, nu departe de portul dorit. Căpitanul se

afla printre cei dispăruţi. Nu voi uita niciodată cuvintele soţiei căpitanului, aşa cum au fost redate în ziare. în locul paşilor familiari, la poarta micuţei case a căpitanului sosise cel care aducea veştile tragice. Când a auzit veştile, a început să dea din mâini strigând: „Dumnezeul Meu, pierdut! Aşa de aproape de casă! Pierdut, şi aşa de aproape de casă!"

Aceasta a fost soarta fecioarelor neînţelepte.

Totuşi mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, cei neînţelepţi încă mai pot să ajungă înţelepţi. încă nu este prea târziu. Aceasta

este ora în care Dumnezeu oferă harul care ne schimbă. Dumnezeu este doritor să le dea Duhul Său cel Sfânt celor care îl cer, mai mult decât orice alt dar, pentru că El poartă cu Sine toate celelalte binecuvântări. Fără El, sufletul este pustiu şi pierdut. Hristos Şi-a retras prezenţa Sa localizată, fizică şi trupească de pe pământ, ca să poată fi prezent universal, prin Duhul Sfânt, în fiecare viaţă supusă. Să cumpărăm de la El untdelemn, în această zi a ocaziei, să-l îngăduim să locuiască în viaţa noastră, ca o resursă continuă. Astfel, nu vom mai cunoaşte niciodată groaza disperării de a fi lăsaţi în întuneric, în timp ce alţii intră la ospăţ şi uşa este închisă.

Chemarea divină la rugăciune

„Cereţi de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară! Domnul scoate fulgerele şi vă trimete o ploaie îmbelşugată pentru toată verdeaţa de pe câmp" (Zaharia 10,1).

„Vestiţi un post, chemaţi o adunare de sărbătoare, strângeţi pe bătrâni, pe toţi locuitorii ţării, în Casa Domnului,

Dumnezeului vostru, şi strigaţi către Domnul. 'Vai! Ce zi!' Da, ziua Domnului este aproape, vine ca o pustiire de la Cel Atotputernic" (Ioel 1,14.15).

„Sunaţi din trâmbiţă în Sion! Sunaţi în gura mare pe muntele Meu cel sfânt, ca să tremure toţi locuitorii ţării. Căci vine ziua Domnului, este aproape! [...] Domnul face să tune glasul Lui înaintea oştirii Sale, căci tabăra Lui este foarte mare, şi cel ce împlineşte cuvântul este puternic. Dar mare este ziua Domnului şi foarte înfricoşată: cine o poate suferi? 'Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceţi-vă la Mine cu

toată inima, cu post, cu plânsetşi bocet! Sfâşiaţi-vă inimile, nu hainele, şi întoarceţi-vă la Domnul, Dumnezeul vostru. Căci El este milostiv şi plin de îndurare, îndelung răbdător şi bogat în bunătate, şi-I pare rău de relele pe care le trimite. Cine ştie dacă nu Se va întoarce şi nu Se va căi? Cine ştie dacă nu va lăsa

după El o binecuvântare, daruri de mâncare şi jertfe de băutură pentru Domnul, Dumnezeul vostru?
Sunaţi cu trâmbiţa în Sion! Vestiţi un post, chemaţi o adunare de sărbătoare!'
Strângeţi poporul, ţineţi o adunare sfântă! Aduceţi pe bătrâni, strângeţi copiii şi chiar pruncii de la ţâţă! Să iasă mirele din cămara lui şi mireasa din odaia ei! Preoţii, slujitorii Domnului, să plângă între tindă şi altar şi să zică: 'Doamne, Îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moştenirea Ta, n-o face de batjocura popoarelor! Pentru ce să se zică printre neamuri: «Unde este Dumnezeul lor?»'
Domnul a fost plin de râvnă pentru ţara Lui şi S-a îndurat de poporul Său. Domnul a răspuns şi a zis poporului Său: 'Iată, vă trimit grâu, must şi untdelemn proaspăt, ca să vă săturaţi de ele şi nu vă voi mai face de ocară între neamuri.' [...] Nu te teme, pământule, ci bucură-te şi veseleşte-te, căci Domnul face lucruri mari! Nu vă temeţi, fiare de pe câmp, căci islazurile pustiei iarăşi vor înverzi, pomii îşi vor da

roadele, smochinul şi viţa îşi vor da rodul lor. Şi voi, copii ai Sionului, bucuraţi-vă şi veseliţi-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, căci El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie şi târzie, ca odinioară. Ariile se vor umplea de grâu, vor geme tocitoarele şi teascurile de must şi de untdelemn, vă voi răsplăti astfel anii, pe cari i-au mâncat lăcustele Arbeh, Ielec, Hasil şi Cazam, oştirea Mea cea mare, pe care am trimis-o împotriva voastră. Veţi mânca şi vă veţi sătura şi veţi lăuda Numele Domnului, Dumnezeului vostru, care va face minuni cu voi, şi poporul Meu niciodată nu va mai fi de ocară!
Şi veţi şti că Eu sunt în mijlocul lui Israel, că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru, şi nu este altul afară de Mine. Şi poporul Meu niciodată nu va mai fi de ocară. După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură, fiii şi fiicele voastre vor proroci, bătrânii voştri vor visa visuri şi tinerii voştri vor avea vedenii. Chiar şi peste robi şi peste roabe, voi turna Duhul Meu în zilele acelea. Voi face să se vadă semne în

ceruri şi pe pământ: sânge, foc şi stâlpi de fum, soarele se va preface

în întuneric şi luna, în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată. Atunci, oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Căci mântuirea va fi pe muntele Sionului şi la Ierusalim, cum a făgăduit Domnul, şi între cei rămaşi, pe care-i va chema Domnul" (loel 2,1.11-19.21-32).

c/>
CD
•O O CO <jo
■o *1**
"»J O
co r: 1 i
o°
^^
Co ■
=> ° o? CD O o Q, -.CD
£§!
s-Scin
5'3 E

s«0 *%*

=■ 03<-Ş.

-S- E> 2:

oT. §■£.

' 2 2. CD'S" 3 03

CCD O O

3 c

CD £U

O ° 03 3

CD 0

1Îl

Z"0 C 03c

3 3 £-5<-o7

0) 03i -

-■ ^ 0) *r**

a, ">

» §■ C£ CD

03

3<

CC

[

<C

(3

)

S3

' O £- <8

3. —■ —

O\03< 5' c o £2.
iss
CO g-3
O c O
&> co =r
Q 03c QJc
§ g>
c 3. o
— 03c CD
£■ fl) 03
T3 CO 21
0 £ 03c
^ 0) c CD"
-I CD
§•< c 2.
***(fi* O**
S? co
o. o co
03c
—' c
03 03 CO O
S--S-- «A 2
ai?
^ c: =i
2. 13 03c

-ll o
§' 03 -£ CD QŢ> ®
03
CD **<**
03<
2 0
os a
O- CD =: CO.
cr CD
03>__ **=• 2-**
_; CD"
3 **3**
03
Watt =i 2- 3
O CD 2 CD
_. Q)
< o
S £2
2 c 0
QJc !i)_ 3
S " 23
(C O o
C0 Q)> O
»C0 O
co "ii;

03c
03 Q)   0
0
co g-
o ~
QJc g
0 03 X — W .03
QTc 2
O CQ
03c
Q>
3 (Q Q>
O
(D
(D Q